

Ellen Schreiber

Vampire Kisses 3

Vampireville

Елън Шрайбер

Вампирсвил

Глава 1. Нощта на ухапването

Бях готова да стана вампир. Стоях сама в средата на дулсвилското гробище, облечена с черна мини рокля с корсет, мрежести чорапи и оригинални кубинки. В черните ми ръкавици без пръсти държах малък букет от наситено черни рози. Класически черен дантелен воал падаше пред бледото ми лице, изящно прикривайки черното ми червило и сенки.

Моят вампир, Александър Стърлинг, облечен в сив погребален костюм и шапка, ме чакаше няколко метра по-напред пред готическия ни олтар – затворен ковчег украсен с свещник и метален бокал.

Гледката беше поразителна. Мъгла се носеше през гробището като непокорен призрак. Свещи разпръснати покрай гробовете блещукаха по надгробните камъни. Група прилепи висяха скупчени по самотните дървета. Дъждовните капки ръмяха, а слабият зловещ звук от цигулки и нехармоничен клавиесин изпращаше ледени тръпки през вените ми. Бях чакала цяла вечност за този момент. Детската ми фантазия се сбъдваше – щях да съм тъмен ангел на нощта. Бях развълнувана като фенка, която щеше да омъжи за рок звезда.

Малки факли осветяваха пътя ми, като готическа пътека. Но когато направих първата крачка към Александър започнах да се чудя дали правех правилния избор. Сърцето ми започна да препуска, докато пристъпвах напред. Картини от живота, който щях да оставя зад себе си, проблясваха пред мен. Как мама ми помага да уشيا черна кадифена торба за домашния ми проект. Направих крачка. Как с татко гледаме Дракула на DVD. Още една крачка. Дори как идиотския ми брат, Били, любезно ми помага с домашната ми по математика. Крачка. Най-добрата ми приятелка, Беки, и аз опитвайки се да изкатерим портата на Имението. Крачка. Новото ми котенце, Кошмар, как нежно мърка в ръцете ми. Крачка. Всички спомени започнаха да ме преследват.

С едно ухапване животът ми щеше да се промени завинаги.

Оставях скучен, безопасен, вече пълен с любов свят и се впусках във вечност на опасен, непознат, тъмен свят на вампири.

Докато продължавах да вървя по гробищната пътека, можех да видя гърба на Александър, който сега бе на няколко стъпки от мен, вдигнал бокала от ковчеза.

Напомних си, че взимам правилното решение. Нямах да

прекарвам болезнено дългите дневни часове в дулсвилската гимназия. Щях да имам способността на леля. И най-важното, щях да съм свързана с истинската ми любов за вечността.

Най-сетне стигнах до ковчега и застанах до Александър. Той плъзна ръката си с бяла ръкавица в моята, пластмасовият му пръстен-паяк блестеше на светлината на свещите. Вдигна металния бокал към луната и отпи голяма глътка. Сърцето ми запрепуска като ми го подаде и аз колелливо повдигнах воала си над устните си. Ръката ми трепереше и тъмната течност в бокала се раздвижи.

– Може би не си... – започна Александър и постави ръка над чашата.

Чувствах се замаяна. Мъглата се съгъсти около нас. Едва виждах силуета на Александър, докато оставяше бокала на ковчега и се върна до мен. С белите си ръкавици, нежно вдигна черния воал от лицето ми.

Сега можех да виждам ясно. Само аз не бях сигурна какво виждах. Вместо обикновено дългата черна коса на Александър, забелязах светла коса показваща се изпод погребалната му шапка.

Ахнах. Не може да бъде!

– Джагър – възкликнах аз, вцепенена.

Но когато погледнах в очите му, не видях синьото и зеленото око на съперника на Александър, които веднъж ме хипнотизираха в беседката на Имението. Не бяха тъмните чувствени очи, в които бях влюбена. Тези зелени хипнотизиращи очи познавах откакто се помня.

– Тревър! – обях аз, думите едва излизаха от устните ми.

Врага ми от детинство се усмихна лукаво, два остри като бръснач кучешки зъби се показваха изпод устните му.

Отстъпих назад.

Едва снощи бях на дулсвилския пролетен панаир, където Александър и аз се опитахме да предупредим Тревър за близначката на Джагър, Луна, която търсеше да забие новите си зъби във врата на футболния сноб. Джагър искаше да отмъсти на Александър, защото не бе превърнал Луна във вампир и сега, когато друг вампир вече я бе превърнал, нечестивите младежи бяха отново в Дулсвил, за да ѝ намерят партньор за цял живот. Но Тревър не обърна внимание на предупреждението ни. Когато Александър и аз излязохме от Къщата на Смеха и претърсихме панаира, Тревър го нямаше.

Едва сега врага ми ме бе намерил.

Опитах се да избягам, но Тревър грабна ръката ми, докато се дърпах.

– Хванах те, Чудовищно Момиче. Завинаги – облиза устните си и се наклони към врата ми.

Огледах се наоколо за нещо, което да ми помогне да избягам. Но когато достигнах до свещника се почувствах замаяна. Внезапно устните на Тревър бяха на врата ми.

– Махни се! – извиках аз. – Пусни ме!

Придърпа ме към себе си със силата на цял футболен отбор. Затъгнах крака си помежду ни и с цялата ми сила успях да го избутам.

Тревър залитна назад и улови ръката ми. Опита се да ме издърпа по-близо, но аз го ухапах по ръката. Освободих се, докато той стоеше самоуверено и се усмихваше лукаво. Кръв започна да се стича от устните му.

Хванах врата си. Дланта ми почувства топлина и влага. Изпъсках. Когато погледнах ръката си, тя бе покрита с кръв.

– Не! – извиках аз.

Точно тогава видях объркания Александър, също носещ сив погребален костюм, да тича по гробищната пътека. Обърнах се към Тревър, който просто стоеше и се усмихваше.

– Не ти! Не и за вечността! – изкрещях.

Седнах, крещях толкова силно, че гърлото ме заболя.

Отворих очи в тъмнината. Едва дишах. Къде се намирах? В ковчег? Гробница? Празен гроб?

Мека материя покриваше краката ми, но очите ми не можеха да се приспособят към заобикалящото ме. Въобразих си, че трябва да съм увита в погребално покривало.

Сърцето ми туптеше. Кожата ми потеше. Устните ми бяха пресъхнали.

Блестящи, кървавочервени числа уловиха погледа ми: два и петдесет сутринта.

Въздъгнах с облекчение. Не лежах в непознат ковчег в Дулсвилско-то гробище, а в собственото ми легло. Бях ли в безопасност както си мислех? Може би това е било част от кошмара ми. Пръстите ми трепереха, светнах лампата ми в стил Едуард Ножиците и изтичах до огледалото на тоалетната ми масичка. Затворих очи, предчувствайки какво може да не видя. Когато ги отворих, призрачното ми отражение се вторачи в мен. Отметнах сплетената си коса от раменете и проучих врата си.

Вратата на стаята ми се внезапно се отвори и татко се показва на

прага, носещ фланелени боксерки, тениска на Лейкърс и рошава коса.

– Какво има? – попита той, повече раздражен, отколкото притеснен.

– Ъ, нищо – отговорих аз, стресната. Пуснах косата си и отстъпих от огледалото.

– Какво стана? – попита мама, вмъквайки се.

– Чух писък – каза Били, пробивайки си път зад тях, уморените му очи бяха натежали.

– Съжалявам, че ви събудих. Имах кошмар – признах аз.

– Ти? – попита баща ми, повдигайки вежда си. – Мислех, че обичаш кошмари.

– Знам. Можете ли да повярвате? – попитах аз, сърцето ми все още препускаше. – Кой би предположил?

– За какво беше? Свърши ти черното червило? – пошегува се Били.

– Да. И намерих ново в шкафа с дрехите ти.

– Татко! – извика Били, готов да ме удари.

– Сега знам, че не сънувам – казах аз и закачливо разроших косата на брат ми.

– Добре. Достатъчно вълнения за тази вечер. Хайде всички да лягаме – нареди татко, обгръщайки с ръка брат ми, излизайки от стаята.

Настаних се обратно в леглото.

– Е, наистина какво сънува? – попита майка ми, любопитно.

– Нищо.

– Нищото събуди цялата къща? – попита тя.

Тя поклати глава и се упъти към вратата.

– Мамо... – казах аз, а думите ми я спряха. – Врата ми изглежда ли ти наред? – прошепнах аз, отмятайки косата си.

Тя се върна до леглото ми.

– Прилича ми на нормален врат – каза тя, проучвайки го. – Какво очакваше – ухапване от вампир?

Бързо ѝ се усмихнах. Тя ме зави все едно още бях дете.

– Спомням си, когато беше малко момиченце и стоеше будна цяла нощ с баща си да гледате филмите за Дракула на черно-белия телевизор – припомни си наивно тя.

Подаде ми плюшеният ми Мики Злобаря, който беше паднал до леглото ми.

– Тогава никога не си имала кошмари. Сякаш се успокояваше с вампири по начина, по който другите деца се успокояваха от приспивни песни.

Тя ме целуна по главата и се пресегна към лампата ми.

– Може би трябва да оставиш пусната – казах аз. – Само за тази вечер.

– Сега вече ме плашиш – каза тя и излезе от стаята ми.

Глава 2. Почти великото бягство

Сега вече табелата на входа на родния ми град трябваше да гласи: „Добре дошли във Вампирсвил – елате за едно ухапване, останете за вечността!“

Градът, в който бях израснала и винаги бях наричала „търп“ вече не бе такъв. Не само че се срещах с вампир, но сега и други двама тий-нейджъри – Носферату живееха сред жителите на Дулсвил, чиито най-голям проблем бе да получат най-изгодната цена на новите малки чантчки „Прада“ или пък членство в най-новите голф клубове.

Аз бях единствената смъртна, която знаеше за тайната самоличност на новите кръвосмучещи жители на града и направо си умирах да отида и да разкажа всичко на местния вестник. Заглавието на първата страница щеше да гласи: „Готическо момиче печели джакпота – Рейвън Мадисън печели нобелова награда за изравяне на мъртвите.“

Отдолу, под статията, една цветна снимка щеше да улавя мен, Луна, Джагър и Александър... Или всъщност само мен, тъй като те нямаше да излязат на снимката.

Ако разкажех за моите открития, моят живот на аутсайдер щеше да бъде излъчен из цялата страна. Може би щяха да ме карат в лимузини, а чакащият ме публицист щеше да ме изпрати на турне с частният си джет по Гълфстрийм. Щях да съм резервирана за интервюта от CNN, Опра и MTV, за да разкажа за своите спомени. Личният ми асистент щеше да се грижи да не ми липсва нищо, да имам пълна купа от черните дъвчащи прилепи, както и непрогледна тъмнина. Личният му стилист щеше да ме следва неотлъчно, нанасяйки отново татуировки, поставяйки ми сини кичури коса и обличащ ме по последният готически писък на модата.

Но вместо да разказвам за откритията си на света, аз трябваше да пазя тайната на Джагър и Луна – че близнаците наистина бяха вампири.

Не е било винаги така. Александър ми споделил, че когато близнаците на семейство Максвел се родили, бързо било установено, че Луна не е вампир като всички останали в семейството, а по-скоро човек – генетична нишка, която ни отвеждаше поколения назад чак до една смъртна прапрабаба. Имало дадено обещание, че на осемнадесетият си рожден ден, Александър трябвало да се срещне с Луна на свещена земя за брачната церемония, когато той трябвало да се обвърже с нея завинаги.

Но когато този ден дошъл, Александър решил, че двамата с Луна заслужават да прекарат вечността с някого, когото обичат. След като Александър нарушил обещанието, което си били дали двете семейства, Джагър започнал да търси начин да си отмъсти на Александър. Веднъж щом Луна била променена от друг вампир, но на обикновена земя, тя се бе присъединила към брат си в Дулсвил, за да се срещне с един смъртен тийнейджър, с когото да прекара вечността. Знаех, че ако разкрия тайната самоличност на близнаците, щях да издам и Александър. Щях да поставя гаджето си в смъртна опасност, а можеше дори и да го загубя завинаги.

Така че вместо да съм на корицата, бях под прикритие.

Ироничното бе, че трябваше да убедя Тревър, който бе пуснал ключката отначало, че е бил прав през цялото време и сега бе пръв в редицата да стане жертва на смъртоносният дует Джагър-Луна. И макар че нито един човек на земята не ме отвращаваше повече от Тревър, аз бях длъжна да го предупредя за опасността. И най-важното, ако някой толкова извратен като Тревър станеше вампир, цял Дулсвил щеше да е в опасност след залез слънце.

На паркинга на Дулсвил, по време на прожекцията на „Нежност в положен ковчег“, Александър и аз бяхме измамили Джагър и той повярва, че аз наистина съм ухапана и превърната във вампир. Но няколко дни по-късно, на един карнавал, двамата бяхме срещнали Луна в Къщата на Огледалата и аз бях единствената, чиито образ се отрази в огледалото. Дали Джагър щеше да повярва на собствените си очи, или пък на думите на сестра си?

– Не се притеснявам, – каза ми Александър, докато ме успокояваше същата нощ в Мерцедеса на своя иконом Джеймсън. – Джагър иска отмъщение и използва Тревър срещу нас. Можем лесно да обясним станалото в Къщата на огледалата. Освен това, егото на Джагър е толкова голямо, че той никога не би признал, че е сбъркал.

– Значи трябва да поддържам теорията, че съм вампир – казах аз. – Щеше да е по-лесно ако просто отидем на гробището и ти вкусиш от кръвта ми.

Александър загаси двигателя.

Знаех, че той копнее да принадлежи към моя свят така, както аз в неговия. Но когато се обърна да ме погледне, тъмните му очи изразяваха самотата от живота в един тайнствен свят, пълен с тъмнина и изолация.

Докато се вирах в него се зачудих дали наистина искам да съм

част от един свят, в който Александър не желаше да живее. Дали просто не преминавах през фаза от живота си, която можеше да продължи вечно? На този етап бе невъзможно, докато бяхме паркирали на не свещена земя. Александър бе взел решение и за двама ни, без да ми каже нито дума.

– Тогава просто ще започна като бягам от училище – помислих си аз на глас. – Ще заменя леглото си с ковчег, ще спя цял ден с пуснати щори, ще се будя точно когато стане време за вечеря. Можем да хапваме кървави пържоли и да си правим партита между надгробните плочи. Ще обожавам да съм вампир!

Той се обърна към мен и положи ръка на коляното ми.

– Вече достатъчно разруших живота ти, още щом станах част от него – меко каза той. – Първо Джагър, а сега и Луна. Няма да позволя това да се намеси в живота ти в училище или пък в семейството ти.

Объркан, той отметна черната си коса назад, а обещите му отразиха лунната светлина, проблясвайки.

– Никога не казвай това – ти промени живота ми по начин, който не съм си и мислел, че съществува. Приключение, съдбовност. Истинска любов.

Мрачните му очи просветнаха.

– Е, ако не се държиш нормално родителите ти, приятелите ти, както и целия град ще започне да говори за поведението ти – заспори той.

Загризах черният си нокът.

– Но те вече го правят.

Сладка усмивка се разля по бледото му лице. И тогава той смръщи вежди.

– Освен това, можеш да правиш това, което аз не мога – да посещаваш училище. Това е мястото, където ще е Тревър, ако вече не е превърнат. Там ще имаш шанс да го убедиш да стои надалеч от Луна.

Усетих внезапен прилив на гордост.

– Възлагаш ми тайна мисия?

– Ще си като готически Ангел на Чарли.

– Ами ако Джагър разбере, че ходя на училище? – попитах аз. – Може да се почуди защо съм навън през деня. Не съм виждала вампири да учат в гимназията.

– И това е причината, поради която Джагър и Луна няма да разберат. След като ще излизат само по тъмно, няма как да узнаят, че ходиш на училище – успокои ме той.

– Ами ако Тревър и футболните му приятелчета кажат на Джагър,

че ходя? – продължих да настоявам аз.

– Няма да имат доказателство – отговори ми убедено Александър. – Джагър няма да повярва на нещо, което не е видял. А ме видя как те хапя – или как се правя, че те хапя – добави той.

Александър ме изпрати до вратата. Наведе се към мен и ме целуна дълго за лека нощ.

– Докато ти си на училище, вече ще съм заспал и ще те сънувам.

Той ми изпрати въздушна целувка, качи се в колата си и замина. Когато се обърнах да помахам, вече бе извън погледа ми.

Същата нощ, докато лежах на леглото, се опитах да успокоя напрегнатите си нерви. Затворих очи и си представих Александър сам в стаята си на тавана, умело рисуващ наш портрет на карнавала в Дулсвил, както и гърмящата музика на Корн от уредбата.

Не бях сигурна защо бе останал толкова спокоен, след като знаеше, че Луна и Джагър бяха в Дулсвил. Когато слънцето изгрееше, нямаше да мога да видя своята половинка чак до залез. Докато той спеше, аз щях да отида на училище и да се изправя срещу Тревър сама.

На следващата сутрин се събудих на слънчевата светлина, която се процеждаше между процепите на завесите ми като изгарящо фенерче. Дръпнах хубаво пердето, завих се в одеялото и се опитах да заспя отново. Но продължавах да мисля за мисията си – да спася своят враг от жадния вампир.

Търсех какво да облека в спалнята си, когато чух звука от клаксона на кола.

– Беки е тук! – извика майка ми от кухнята.

– Тя винаги подранява с десет минути! – изляях аз, обувайки чернобял клин. Моята най-добра приятелка винаги подраняваше, но сега, когато бе с Мат, настояваше да ходим дори по-рано.

Клаксонът избипка отново.

– Ще гледаш само него през следващите шест часа – измърморих си ядосано.

– Рейвън! – извика отново майка ми. – Не мога и днес да те покривам. Имам среща и...

– Знаем! Слизам след минута!

Истината бе, че ако Александър ме чакаше всеки ден в гимназията, аз също щях да навия часовника си с мотив „Кошмар преди Коледа“ за пет и половина. Но докато обувах черна минипола и раздърпана тениска

на Дони Дарко, единственото, за което можех да мисля, бе как Александър спи в тъмната стая. Щях да посрещна този слънчев ден без него.

Докато Беки нетърпеливо продължаваше да натиска клаксона, покрих вече тъмните си и изморени очи с черни сенки и очна линия. Най-накрая сграбчих раницата си, помахих на майка си и се качих я пикапа на Беки.

– Ще разкача жиците на този клаксон веднага! – казах аз със сърдит тон.

– Съжалявам Рейвън, но просто...

– Знам, знам. Ще се срещна с Мат преди училище.

– Досадна ли съм? – попита тя.

– Щях да се държа по същия начин, ако Александър ме чакаше там, вместо Тревър Мичъл.

– Благодаря за разбирането.

Беки задмина един жълт училищен автобус, пълен с малки ученици, които отиваха към училището на брат ми. Някои от тях гледаха през прозорец. Едни ми намигнаха, докато други ме сочеха с пръст и се смееха. Щях да съм обезпокоена или изненадана, ако не правеха това всеки ден.

– Е, като говорим за Тревър... Имам много мръсна клюка за него.

– И каква е тя?

– По скалата от едно до десет има рейтинг девет и половина.

– Казвай! – подканих я аз, проверявайки грима си в счупеното й огледало за обратно виждане.

– Тревър си има гадже.

– Имаш предвид Луна? – попитах аз.

– Луна ли? – обърка се тя.

– Имам предвид, луна... тичка. Трябва да е лунатичка, за да се среща с него. Както и да е, кой ти каза?

– Мат каза, че Тревър е видян с готическо момиче на карнавала. Мислех, че става дума за теб, докато той не добави, че имала призрачно бяла коса.

– Готичка? Така ли я наричат хората?

Тя кимна.

– Да. Както и че е супер секси. Мат не каза това, разбира се, но това се говори измежду футболните сноби. Знаеш как са момчетата, оглеждат новото момиче.

– Но Тревър презира всеки един, който не носи училищната спортна униформа.

– Да, но тя му угажда като на принц. Дватама с брат ѝ го боготворят. Така че той сякаш е капитан и на футболния отбор, и на готиците. Сякаш главата му ще експлодира. Вероятно той я харесва, – продължи тя, – но ти си тази, която обича. Беше ясно, че си пада по теб, още откакто бяхте деца. Не може да те има, така че се опитва да притежава второто най-добро нещо.

Аз подбелих очи и се престорих, че повръщам.

– Благодаря за комплимента – саркастично подметнах.

– Добрата новина е, че може би ще спре да те тормози.

Ако Тревър станеше вампир... Е, ухапването му щеше да е по-зле от непрестанното му лаене.

– Очевидно се е появила на футболната му тренировка снощи, викайки за него – продължи Беки.

– Така ли? Опасявах се, че това ще се случи.

– Опасявала си се от какво?

– Ъ... – измърморих аз. – Че Тревър отново ще стане популярен. След като работихме толкова усърдно да извадим на показ какво чудовище е всъщност.

– Без Мат на негова страна, на никой не му пука какво казва или прави повече.

– Но кой знае дали...

– Вече си имаме свои животи, – гордо каза тя, – на кого му пука дали и той има такъв!

Погледнах през прозореца и се припомних враждебно настроеният към мен Тревър, който се държеше така още от детството ми. Дълбоко в себе си, знаех, че Беки е права, но не можех да спра да се самоизмъчвам. Дори да мразех Тревър и да бях влюбена в Александър, все пак имаше част от мен, която не искаше Тревър да е популярен и да си има приятелка – вампир или не.

Двете с Беки пристигнахме по-късно от обикновено в училище и видях Мат да се разхожда до скамейките на стадиона, слушайки музика на iPod-а си. Беки се затича към него сякаш бе войник, връщаш се от опасна мисия.

Стигнах до сантименталната двойка.

– Беки ми каза, че Тревър си има приятелка, – изпуснах се аз.

– Не съм казвал такова нещо – отвърна Мат, гледайки Беки странно.

– Но Беки каза, че имало едно момиче на тренировката, което е викало за Тревър.

– Предполагам. Мислех, че си приключила с него.

– Вярно е, но клюката си е клюка. Тревър тръгна ли си нея? – попитах аз.

– Тя беше с едно зловещо момче с черна вълнена шапка. Мисля, че би го харесала. Блед, с много татуировки. Когато отборът си тръгна от съблекалните, вече си бяха тръгнали.

Мат оправя раницата си, сграбчи ръката на Беки и се запъти към училище.

– Чакай... Тревър изглеждаше ли някакси различен? – продължих с разпита аз.

– Е, той нямаше татуировки – разсмя се той.

– Не, имам предвид необикновено блед. Много жаден. Зачервени очи.

Той се замисли за момент.

– Каза, че не се чувства добре – спомни си той. – Защо толкова се интересуваш от Тревър?

И двамата ме загледаха любопитно, чакайки отговора ми.

Изведнъж звънецът ме спаси.

– Бих се радвала да остана за да си побъбрим, но знаете колко обичам да бъда точна – излъгах аз и отпращих.

През първите три часа бях прекалено вгълбена в мислите си как да намеря Тревър, така че се отдадох на мечти за Александър. Написах имената ни в дневника си – Рейвън Мадисън + Александър Стерлинг = Вечна любов. Оградих имената с рисунки на черни рози.

Когато звънецът за обедната почивка най-накрая удари, пропуснах срещата си с Беки и Мат до скамейките на стадиона. Вместо това тръгнах да търся Тревър.

Не можех да намеря врага си на футболното игрище, фитнеса или на стълбите, където всички сноби от футболният отбор ядяха сандвичите си.

– Къде е Тревър? – попитах една мажоретка, която връзваше марафонската си.

Тя огледа облеклото ми презрително. Погледна ме сякаш бе кралица, а аз някаква слугиня, която се бе осмелила да пристъпи в замъка и. Тя взе червено белите си помпони и се обърна, сякаш вече бе загубила достатъчно време.

– Виждала ли си Тревър? – повторих аз.

– Той си е вкъщи – изсъска тя.

– Имаш предвид, че май и аз трябваше да си остана вкъщи, нали? –

измърморих аз на себе си. Единствената причина да дойда днес, бе Тревър.

Тя подбели очи.

Хвърлих и гаден поглед, представяйки си какво щеше да стане, ако бях истински вампир. Щях да се превърна в плашещ прилеп, да се завъртя около нея, докато тя пици пронизително, и да се оплета в идеално сресаната й руса коса.

– Ох... Болен е – каза ми тя най-накрая и се отдръпна, сякаш и аз бях заразна.

Болен? Мат беше казал, че предната вечер Тревър е бил блед и не се е чувствал добре. Умът ми започна да мисли трескаво. Болен от какво? От слънчевата светлина? От чесън? Може би Луна и Джагър вече бяха успели да го заведат до гробището и той сега спеше в ковчег, декориран с червено и бяло. Трябваше да действам бързо.

Бях прекарала по-голямата част от живота си в промъкване и измъкване от разни места – моята къща, Имението, училищата, които бях посещавала в Дулсвил. Но след като все още бях съвсем обикновен човек и няхах силата да се превръщам с прилеп, оградата на гимназията бе още по-трудна за преминаване: чудех се дали да вървя, да се качвам, или да копая тунел през нея.

Директор Рийд бе наел охрана, която да патрулира между двата изхода от училище, за да запомня децата, които излизаха за обяд, а после не се връщаха. Гимназията се превръщаше в затвора Алкатраз. Оставаше само училищният борд да ограда гимназията с ров, пълен с ледена вода и акули.

Така че вместо тайно да се измъквам, трябваше те да знаят, че си тръгвам.

Отворих врата на медицинската училищна сестра, за да видя три други деца, които кашляха, кихаха и подсмърчаха, които ме изгледаха, сякаш аз бях болната.

Разбрах, че да мина оттук щеше да ми отнеме повече време, отколкото да изчакам часовете да свършат.

Водех си бележки в дневника си, когато сестра Уилямс пристигна. Тя имаше имунитет срещу всякакви болести, тъй като постоянно бе изложена на сезонни настинки, алергии и извинения. Изглеждаше сякаш идва от залата за фитнес, сякаш можеше да измери собственото си кръвно налягане с една ръка.

– Теди Леренер – повика тя, четейки от схемата си. – Твой ред е! – и го дари с образцова усмивка тип „Колгейт“.

– Трябва незабавно да ви видя – прекъснах я аз, вдигайки се от стола и държейки стомаха си. – Не мисля, че ще мога да чакам още дълго време.

Теди ме изгледа и кихна с червеният си нос, с който така приличаше на Рудолф. Почувствах се гузна, но знаех, че всичко, от което имаше нужда Теди в момента бе хапче против настинка и купа с пилешка супа. А ако аз не стигнех скоро до Тревър Мичъл, може би нямаше да има много останала кръв за изсмукване в този град.

– Добре, Рейвън.

Сестра Уилямс, също както директор Рийд, ме познаваше, след като бе присъствала в офиса му всеки път, когато аз бях направила нещо лошо.

Последвах я в кабинета ѝ – малка, стерилна стая, пълна с обичайните шишенца с хапчета, лепенки и болнично легло със синя покривка.

Седнах на един метален стол до бюрото ѝ.

– Побиват ме ледени тръпки още откакто се събудих – оплаках се аз.

Тя прегледа очите ми с малка химикалка – лампичка.

– Аха... – промълви тя.

Взе стетоскопа си.

– Поеми си дълбоко въздух – каза тя и се приготви да слуша.

Бавно поех въздух и после се направих, че едновременно кихам и кашлям, и то толкова добре, че за малко си помислих, че ще си размества някой орган.

Тя бързо прибра стетоскопа.

– Интересно.

Сестра Уилямс отвори стъклените вратички на шкафчето си и извади оттам термометър. Махна стерилното капаче и премери температурата ми.

След минута го свали и видя резултата.

– Точно както си и мислех.

– Болна ли съм?

– Мисля, че имаш заболяването: „Не си направих домашното“.

Случва се често през пролетта.

– Но аз се чувствам ужасно!

– Може би просто трябва да се напиш добре доточера.

– Мисля, че трябва да си отида въщи – възпротивих се аз. –

Задържате ме тук против волята ми. Имам главоболие, боли ме и корема, също и гърлото – казах аз с носов глас.

– Не можем да те освободим, ако нямаш треска – каза тя, прибирайки термометъра.

– Не сте ли чували за предпазни мерки?

– Наистина изглеждаш така, сякаш не си спала. Е, трябва да получиш одобрение от професор Рийд – каза тя с въздишка.

Страхотно. Нови правила, които да нарушавам.

Пристъпих в кабинета на директор Рийд с бележката от сестрата в ръка.

Престорих се, че кихам и кашлям.

– Използвала си всички дни, които ти се полагат за боледуване – каза той, разглеждайки досието ми. – Поискала си да напуснеш училище през 130 от 140 учебни дни досега.

– Значи тридесет и едно може да е късметлийския ми номер?

– Е, наистина изглеждаш ужасно – каза той накрая и подписа формуляра.

– Благодаря! – саркастично казах аз.

Не бях планирала да изглеждам толкова убедително.

– Съжалявам, Рейвън, – каза майка ми, докато изкарваше колата си от паркинга. – Чувствам се ужасно, че те оставям сама, но имам една бизнес среща, която е планирана от месеци насам.

Тя ме изпрати до входната врата и ме прегърна набързо.

– Странно – казах аз. – Вече се чувствам по-добре...

Затворих вратата, и още щом майка ми пое надолу по улицата, взех нормалните си детектори за вампири – чесън на прах и компактната пудра, която принадлежеше на Руби Уайт от Армстронг Травъл, и поех към къщата на Тревър.

Нищо чудно, че вампирите не излизаха на дневна светлина. Спасявах се в сенките на дърветата и жадувах за тъмното одеяло, с което нощта покриваше града. Горещото слънце започна да изгаря бледата ми кожа, докато аз карах колелото си по алеята на Мичъл и спрях пред четириместният им гараж. Подпрях колелото на една ограда и позвъних на вратата. Кучето им се разля от верандата.

Когато никой не отвори, натиснах звънеца отново.

Изведнъж един дребен възрастен мъж, носещ стълба, дойде откъм гаража.

– Здравейте, господин Фъргюсън – казах аз, приближавайки се към художника. – Тревър вкъщи ли си е?

Той ме изгледа странно.

– Аз съм Рейвън – казах му, махайки слънчевите очила.

– Здравей, Рейвън. Не трябва ли да си на училище? – почуди се той.

– В обедна почивка съм – излъгах.

– Не мислех, че позволяват на децата да си ходят вкъщи за обяд вече. По мое време, нямаше такова нещо като училищен обяд, – започна той. – Трябваше да...

– Наистина, бих се радвала да чуя повече за това, но нямам много време...

– Трябваше да кажеш, че ще минаваш – започна той учтиво. – Можех да те посрещна по-подобаващо.

– Много мило от ваша страна, но трябва да видя Тревър.

– Може би не е много добро време за визита. Лежи в леглото си от изгрев слънце.

Изгрев? Зачудих се.

– Е, ще ми отнеме само минута...

Господин Фъргюсън остави стълбата настрана.

– Рейвън, не мога да те пусна да влезеш.

– Но защо? Това съм аз... – промълвих.

Не знаеше ли, че съм на мисия за спасението на Дулсвил?

– Не и когато съм на тази работа. Може да ми струва договора.

Още правила за нарушаване.

Пробвах милото си лице с насълзени очи, което приличаше на изритано кученце, и което използвах, когато исках да накарам баща ми да ме пусне до по-късно. Но старият човек бе непреклонен.

– Семейство Мичъл няма да се приберат до пет часа.

– Тогава ще намина по-късно – отговорих аз. – Беше приятно да те видя.

Слязох от колелото си, докато г-н Фъргюсън тронаво се покатери на стълбата на камиона си. Знаех, че имам само секунда, в която той ще е с гръб към мен. Втурнах се към гаража, промъкнах се през античното Бентли и отворих вратата на пералното помещение. Ароматът на прясна боя се носеше през къщата, докато аз тичах върху влажните синтетични дрехи, през току-що боядисаната със слънчогледово-жълто кухня. Бих похвалила г-н Фъргюсън за бояджийските му способности, ако това нямаше да придаде ненужно внимание на престъпното ми промъкване.

Пробягах през хола.

Бях ходила в къщата на Тревър само веднъж, за петият му рожден ден и това бе само защото той бе поканил всички от детската градина. Родителите ми винаги ми казваха, че когато са пораснали и са се отбивали в местата, на които са били като малки, те винаги са им изглеждали някак си малки. Е, ако къщата на Тревър ми се струваше като замък, когато бях малка, сега от погледа на ученик, ми приличаше повече на имение. Г-н Мичъл притежаваше половин Дулсвил, а г-жа Мичъл запълваше дните си с ходене по магазините. Всичко това си личеше.

Антретото само по себе си можеше да запълни три етажа. Мраморен балкон привличаше вниманието, две спускащи се направени от бяло дърво стълбища очертаваха полукръг около един фонтан. Величествена гостна се показваше отляво с полилей от спускащи се като сълзи диамантени украшения и стъклена масичка с дванадесет бежови покрити с бежов ленен плат столове. Стилът бе почти същият като този в Имението – без паяжините. От дясно бе стаята за заседания, сама по себе си тя бе голяма колкото къщата ми, декорирана в африкански стил украсена с толкова статуи на плодородието, че вероятно можеха да оплодят цялата страна.

Спомних си, че заставах точно тук, когато бях на пет и мама ме остави. Стори ми се сякаш цяла вечност, децата от детската градина тичаха около мен и се кискаха сякаш дори не бях там.

Накрая всички бяхме извикани в задния двор на Мичъл, който бе с размерите по-скоро на футболно игрище, където ни очакваха клоун, въртележка и пони. Гледах как децата от детската градина танцуваха, пееха и язدهа, докато аз седях сама, после Тревър започна да разопакова един подир друг перфектно опакованите си подаръци, съдържащи неща от рода на количка Hot Wheels, конструктор Лего, топка за бейзбол. Тогава г-н Мичъл му подаде черна кутия, украсена (вероятно ръчно от него) с черна панделка.

Тревър разкъса пакета и чисто нова, ухаеща на свежо кукла на Дракула. Очите му светнаха, възкликвайки:

– Лол!

Погледа на г-н Мичъл намекваше „покажи го и го сподели с другите“.

Широко отворил очи, той гордо подаде куклата на опашката от деца, която седеше до него.

– Прилича на Рейвън! – извика едно момиче.

– Гадост. Сигурно има въшки – предупреди друг, като я връщаше на Тревър.

Прелестната усмивка на Тревър се превърна в отвратително мръщене. Загледа се в мен и върна подаръка в черната кутия.

Останах сама на стълбите на задния двор през остатъка от партито, докато другите деца ядяха торта и сладолед.

Стомахът ми се преобърна само от спомена за този ден. Спрях за момент и се почудих дали вместо да се затичам нагоре по стълбите към стаята на Тревър и да го предупредя за намеренията Луна, да не се промъкна обратно по пътя, по който бях дошла.

Чувах как барабана на пералнята се преобръща.

Безшумно пробягах по дребното стълбище, подминах вратите, които все едно водеха до стаи към MGM Grand Hotel¹. След като надзърнах в милиони спални за гости и бани, продължих надолу по коридора с размерите на магистрала, а накрая му една врата сякаш ме очакваше.

Не бях сигурна какво очаквах да намеря. Тревър спеше от изгрев слънце насам. Няколко източника бяха потвърдили, че е бил блед и болен. Ако вече бе ухапан, се излагах на опасност.

Но нямах друг избор. Проверих отново чешъна, натъпкан в портмонето ми.

Тихо почуках.

Когато никой не ми отговор, леко завъртях дръжката и отворих вратата. Свалих очилата си и пристъпих вътре.

Лампите от коридора хвърляха бледа светлина в стаята. Тъмните пердета бяха спуснати – още един знак, че Тревър може и да бе превърнат.

Футболният сноб сигурно си имаше свой собствен декоратор. Стаята му можеше да се появи на корицата на някое интериорно списание за мода.

На едно бяло бюро имаше огромен компютър с плосък екран. От едната му страна беше плазмен телевизор, а под него – мечтаното място за всеки тийнейджър – червен и мек диван и машина за пинбол на футболна тема.

И на последно място, но не и по степен на плашене, бе едно огромно синьо легло с табла, отново във футболна тема.

Почти ахнах.

Можех да видя русата коса на Тревър, която се подаваше изпод възглавницата му.

Колкото и да ми се искаше да потопя ръката му в топла вода, или

1. MGM Grand Hotel – хотел в Лас Вегас, най-големият в света – Б.пр.

пък да издърпам чаршафите му, реших да отворя бюрото му, за да потърся още доказателства. Всичко, което намерих бяха изтощени батерии и неподострени моливи.

Отворих две врати на гардероба му, които водеха по-скоро до нещо като спортен търговски магазин, отколкото до дрехите на един нормален тийнейджър. Само на няколко стъпки от мен, имаше шкаф, чиито стъклени рафтове бяха покрити от медали и трофеи, около дузина снимки на него и футболния отбор в рамка, както и няколко статии от списания. Прокарах пръст по един излъскан трофей, когато видях нещо прашасало зад него – една малка фигурка на Дракула.

За момент почти почувствах как кръвта се смразява във вените ми. Тогава той се размърда.

Промъкнах се на пръсти към него и застинах. Обикновено Тревър, който имаше тен добит от постоянното тичане под слънцето, сега бе мъртвешки блед. Но дори когато бе болен, пак беше възхитителен. Чак ми се догади как така бе постигнал толкова много само чрез красивото си лице и футболните си умения.

Почудих се защо този консервативен сноб е толкова привлечен от Луна. Дали защото тя го следваше навсякъде? Или пък искаше да ми го върне? А може би най-заклетият ми враг бе открил любовта на живота си. Това, което ме притесняваше обаче, бе защо на мен ми пука.

Отворих портмонето си и извадих пудрата на Руби. С треперещи пръсти я насочих към Тревър. И изведнъж той се обърна и я изблъска от ръката ми. Коленичих на пода, за да я намеря.

– Какво става? – попита той с изнемощял глас.

Свих се до леглото му, дишайки съвсем тихо.

– Джаспър? Ти ли си? – попита той.

Леко повдигнах дюшека, за да се пхна под леглото. Но вместо празно място, там имаше още шкафчета – сякаш в предните нямаше достатъчно място.

Нямаше къде да избягам. Трябваше да премина на план Б.

– Здравей, Тревър – изскочих аз.

Шокиран, футболният сноб дрезгаво изкрещя.

– Какво по дяволите правиш тук? – извика той, надигайки се.

– Само исках... – измърморих аз, опитвайки се да прибера пудрата обратно в портмонето си.

– Как влезе?

– Бавачката ти ме пусна – подразних го аз.

– Какво правиш в стаята ми? – почуди се Тревър, прокарвайки

пръсти през рошавата си руса коса.

– Чух, че си бил болен.

– Е, и?

– Просто исках да знам, ако имаш нужда от нещо.

– Ти луда ли си?

– Изпълнявам задачата си от клас: Помогни на някого, който е в нужда.

– Но аз не съм, особено не и от теб.

– Аз ще кажа дали това е вярно. Мисля, че трябва да започнем с мъничко слънчева светлина – казах аз като същинска готическа Мери Попинс. – Аз съм единствената, която обича мрака. – Отидох до прозореца му и дръпнах тежката драперия.

– Спри! – каза той, криейки очите си.

Но аз продължих да отмествам завесите.

– Махай се оттук, откачалке! – извика той.

Чаках да видя някаква реакция. Щеше да отскочи назад. Или пък да започне да се разтапя.

Наистина той реагира, но не по очаквания от мен начин. Той стана, а бледото му лице бе почервенияло от гняв.

– Махай се вече! – нареди ми той. – Върви обратно в тролската дупка, в която живееш. Достатъчно зараза разпръска в къщата ми.

Взех чешънът от чантата ми и го протегнах към него.

– Какво е това? – попита той.

– Чешън. Ще ти помогне да прочистиш организма си. Защо не го вдишаш? – пристъпих аз напред.

– Махни това от мен, откачалке!

Тревър не отскочи назад подобно на Александър, когато инцидентно бях използвала чешъна, вместо това той побесня още повече.

Извадих един лист и му казах подобно на медицинска сестра, която попълва схемата си:

– Сега, трябва да проведе един въпросник относно болестта ти. Не искаш новото ти гадже, Луна, да прихване някоя от твоите болести, нали?

– Защо, да не ревнуваш?

– Разбира се, че не – отвърнах аз през смях.

– Значи затова си тук – каза той, а ядосаният му глас се развесели, – затова дойде в къщата ми. В стаята ми... – пристъпи той напред.

– Не се ласкай!

– Не можеше да понесеш да ме гледаш с Луна... – отвърна ми той с

усмивка.

– Честно казано, не можех да понеса изобщо да те гледам.

– Знаех си. Видях го в очите ти, на карнавала – каза той и направи още една стъпка към мен.

Опитах се да огледам и двете страни на врата му, но той явно ма разбра погрешно и се наведе да ме целуне.

Държах го под прицел с листа от тетрадка и закрих лицето си.

– Махай се!

– Но аз мислех, че си дошла заради това...

Подбелих очи.

– Трябва да знам. Някой или нещо да те е ухапвало?

– Разбира се, че не. Но няма да ти кажа, ако и ти не ми отговориш на въпроса, – каза ми той с умна усмивка.

– Тогава работата ми тук е приключена – отвърнах, докато отварях вратата бързо. – Сега си вземи две кучешки бисквити за награда и не ми се обаждай утре.

Тревър стоеше застинал, объркан и несигурен.

– И най-вече – добавих аз. – Стой далеч от гробището.

– Болен съм – отговори той. – Не мъртъв.

Аз се качих на колелото си. Докато пътувах към къщи, почувствах облекчение, че Тревър не бе станал вампир – за доброто на себе си и на града.

Докато слънцето залезе, аз лежах под завивката.

– Мразя се, че те оставям отново – каза мама, – но награждават баща ти в кънтри клуба. Беше толкова зает ден за мен, че имам чувството, че не се грижа достатъчно за теб.

– Чувствам се много по-добре. Ще дремна и ще съм напълно възстановена.

– Е, Били е отишъл при Хенри. Ще го вземем след награждаването.

Когато чух BMW-то да поема по пътя си, скочих от леглото, вече облечена и тръгнах към Имението.

Намерих Александър в таванската му стаичка. Гледаше напрегнато от прозореца. Когато почуках на вратата му, настроението му рязко се подобри. Целуна ме дълго и за минута забравих всичко за врагът от детството си и дебнещият го вампир на име Луна.

– Трябва да направим нещо – каза той. Изведнъж се оказах издърпана от облаците на мечтите си обратно в ада на подземния свят.

– Мога да се сетя за няколко неща. Тук ли ще останем? – казах аз лигаво. – Или да прехвърлим партито си на верандата?

Но той не се усмихна.

– Сериозен съм.

Александър ми липсваше толкова много през целия ден, че бях благодарна, че съм с него. Макар да бях развълнувана от приключенията на града, който сега се наричаше „Вампирсвил“, също така не можех да понасям Джагър и Луна да отнемат времето ни за романтика.

– Но сега, когато сме заедно, ми е трудно да мисля за нещо друго, освен теб. Чаках цял ден, за да те видя – казах аз.

– Знам, аз също, – с въздишка отвърна той. – Но докато Джагър и Луна не си тръгнат, не можем да се заседяваме. Видя ли Тревър?

– Да, започнах аз, – разполагайки се в удобният му стол. – Беше болен днес и си остана вкъщи.

– Болен ли? – попита притеснено той. – Твърде късно ли е?

– Не – отговорих. – За щастие Луна още не е впила зъби в него, просто има грип.

– Чудесно! – каза той с облекчение и се отпусна. Тогава изведнъж отново стана сериозен. – Ако е бил болен и е лежал вкъщи, как тогава го видя?

– Ъъ... – извърнах поглед аз.

– Не си – каза той с укорителен тон.

– Ами...

– Отишла си в къщата му. Сама? – попита той.

– Не, бояджията беше там, – казах аз, играейки си е едно конче от тапицерията на стола.

Александър коленичи и пое ръката ми.

– Рейвън... – каза той. – Не искам да оставаш сам с него. – Ако не е вампир, то той все още е лешояд.

– Знам. Прав си – отвърнах аз, а тъмните му очи сякаш ме разтапяха.

Когато родителите ми бяха загрижени за мен, беше досадно, но от Александър ми звучеше секси.

– Обещай ми...

– Обещавам – казах аз.

– Е, ако не са докопали още Тревър, то тогава сигурно изчакват подходящия момент.

– Това ще е иронично. Тревър мрази готиката, а ще стане вампир, а аз, която искам това повече от всичко на света, няма да съм такава.

– Важно е да бъдеш самата себе си – каза ми той, галейки ръката ми успокояващо.

– Знам.

– Освен това, – изправи се той и се приближи до прашния прозорец. – Тревър си няма и идея какво му готви Луна.

Приближих се до него.

– Какво ще правим?

– Трябва да я накараме да се върне обратно в Румъния по някакъв начин.

– С железен кол? – попитах аз. – Или запалена факла?

Александър поклати замислено глава.

– Може би ще получа отстъпка от Руби, – предложих аз. – Може да ги убедим, че родителите им тъгуват за тях и искат веднага да се върнат.

– Но на този етап не знаем къде са – отвърна объркано той. – А само това, че се крият някъде в сенките.

– Ако им отнемем тъмнината, ще им отнемем и защитата – казах аз.

– Права си – изведнъж се съгласи той.

– Така ли? – попитах аз, изненадана от внезапната ми проява на гениалност. – Как ще им отнемем тъмнината?

– Не точно тъмнината – каза той, – трябва да им вземем единственото нещо, без което Джагър не се чувства в безопасност.

Погледнах го любопитно.

– Единственото нещо, което го предпазва от хората, слънцето и другите вампири – продължи той.

– Да? – нетърпеливо го подканих.

– Трябва да намерим ковчег на Джагър.

– Уау. Това е перфектно. Тогава няма да има къде да се скрие.

Александър се усмихна развълнувано, че най-сетне имахме план.

– Но, почакай – казах аз. – Не може ли той да спи в легло със спуснати завеси, също като теб? Или да се скрие в някой хамбар? Ти не спиш в ковчег.

Александър ме погледна с дълбоки и засрамени очи.

Тогава се изправи и избута стола си настрана, откривайки малак врата в таванското помещение. Пресегна се в задния си джоб и извади малък ключ във формата на скелет.

– Да, спя – прошепна той.

Отключи вратата и леко я отвори. Тогава пристъпихме в едно тъмно и древно скривалище.

Там, скрит в сенките, стоеше обикновен черен ковчег, с пръст,

разпиляна около него. До него имаше малка дървена маса с незапалена разтопена до половина свещ и малък мой портрет.

– Нямах идея, че... – казах аз, останала без дъх.

– И не биваше да имаш.

– Но твоето легло – винаги е неоправено и...

– Там си почивам и си мечтая да съм като теб.

Хванах ръката му и я доближих.

– Никога не е трябвало да криеш нещо от своя свят от мен – казах аз, гледайки го в самотните му очи.

– Знам – отговори той. – Криех го от себе си.

Той затвори и заключи малката врата, отново прикривайки тайната си самоличност, с която не можеше да се примири.

Глава 3. Ловът

– За да хванеш вампир, трябва да мислиш като такъв – каза Александър, грабвайки раницата си. – Няма да ме има само около час – каза и ми даде целувка.

– Няма да те има? – попитах, следвайки го до стаята му.

– Ти трябва да останеш тук. Отивам на свещена земя.

– Ще дойда с теб. Ако Джагър още мисли, че съм вампир ще съм в безопасност – започнах да споря.

– Ами ако не мисли?

– В такъв случай имам това – казах и извадих кутийката с чесън на прах от чантата си.

Александър бързо отстъпи назад.

– Здравно запечатана е – казах, докато си припомнях случая, когато прахът се бе изсипал в чантата ми, причинявайки алергична реакция на Александър и карайки ме да му инжектирам антидот. – Ще те чакам отвън – настоях аз.

Александър спря за миг, отметна рошавата рок-прическа от прекрасното си лице и прехвърли раницата си през рамо. Загледа се към вратата, после в мен. И най-накрая подаде ми бледата си ръка. Бе достатъчно тежко, че сме разделени през деня и направо непоносимо да сме и през нощта. Докато с Александър вървахме надолу по ветровитите улички на път за гробището осъзнах, че мечтата ми се бе сбъднала – вървах ръка за ръка с вампир, в търсене на друг.

Никога не бях виждала някой да изглежда така величествено на лунна светлина както Александър, било то вампир или не. Бледото му лице сякаш сияеше, а усмивката му озаряваше това, което луната и звездите не успяваха.

– Къде отиваме? – попитах накрая.

– На любимото ти място.

– Любимото ми място е тук – до теб.

– Моето също – каза той, стискайки ръката ми.

– Дали Джагър знае, че все още съм смъртна?

– Не е изписано на челото ти, нали? – заяде се той.

Докато ме водеше към неизвестна дестинация, той вървеше с увереност и решителност, които не бях виждала преди.

Пристигнахме до входа на дулвилското гробище.

– Помниш ли, че когато си купувахме билетите от Стария Джим, той те обвини, че преспиваш в гробището? – попита той.

– Не съм била аз – започнах да се защитавам. – Не съм го правила от месеци!

– Знаем. И ако не си била ти, кой предполагаш, че може да е? – попита.

Отговорих като нетърпелив ученик.

– Джагър.

– Тревър ще е в безопасност за тази нощ – но ние няма да сме – направи кратка пауза. – Ще е по-добре да стоиш извън гробището – предупреди ме, явно си беше променил мнението за плана ни. – Това е свещена земя и ти ще си в опасност.

– Искаш да кажеш, че ще ме доведеш до сцената престъпление и няма да ме оставиш да взема отпечатьци? Или поне да оставя своите?

– Ще бъдеш в безопасност само, ако останеш отвън – каза и нежно отметна косата от лицето ми.

Докато Александър се изкачваше по портата, аз трябваше, било то и с нежелание, да остана настрана. Повлияна от нетърпението, което ме бе облядало, зарових с крак във влажната трева, чувствах се сякаш ме изолират от приключението на живота ми. Не можех да си обясня ползата от това да остана настрана? Александър и аз можехме да покрием по-голям терен, все пак тогава двама щяха да претърсват гробището. Освен това, ако Джагър все още вярваше, че съм вампир, щеше да е по-правдоподобно да търся в гробището, отколкото да стоя отвън.

Вече едвам долавях чезнещият в далечината силует на Александър. Тогава бързо се покатерих на портата и се затихах след него.

Бягах между надгробните камъни тихо все едно съм бродещ призрак, преследвайки смътната фигура на Александър.

Когато го настигнах, осъзнах че фигурата, към която съм бягала всъщност е просто един паметник.

Никъде не виждах Александър.

– Александър? – извиках.

Почудих се къде ли може да е изчезнал толкова бързо. Може би бе завил зад бараката на пазача.

Дотихах до задната част на бараката, но всичко което намерих бе една изоставена лопата.

– Александър? – извиках отново.

Продължих да вървя този път към паметника на баронесата. Може би Александър бе отишъл да изкаже уважението си към нея, като и без

това му се налагаше да претърсва гробището. Когато достигнах до паметника, обаче, единственото нещо, което бе на посещение на надгробния камък, бе една любопитна катерица.

Продължих да вървя. Под една плачеща върба забелязах един насоро разкопан гроб. Внимателно се приближих и забелязах познато оформяне на пръстта. Гробарите струпваха пръстта на купчини, не в кръгове. Приближих се още – на пръсти. Вътре можеше да лежи надписан от Джагър гроб, а той самия да седи върху него и да чака някой смъртен да се хване на примамката му. Поех си дълбоко дъх и надзърнах в дупката.

Гробът бе празен. Нямаше надписан ковчег. От мрака не проблясваха кучешки зъби.

Къде ли беше Джагър? И по-важното къде бе Александър? Стоях по средата на 12 декара свещена земя. Милиони пъти си бях правила пикници в дулвилското гробище и се чувствах така удобно все едно съм си у дома. Но тази вечер осъзнах, че може би, бях допуснала най-голямата грешка в живота си. Александър бе прав да ме моли да остана пред портите на гробището. Ако сега Джагър се криеше някъде в сенките, щеше да му е лесно да забие зъби във врата ми, преди истинската ми любов да осъзнае, че аз вече не съм пред портите на гробището.

Сърцето ми започна да препуска. Кръвното ми се покачи.

Имах някакъв спрей за самозащита, но не бях сигурна дали ще подейства срещу вампири-тийнейджъри.

Заврях ръката в чантата си и стиснах здраво в запотените си пръсти кутийката с чесън на прах, докато се прокрадвах на пръсти между надгробните камъни.

– Александър? – прошепнах.

Воя на вятъра бе единствения звук, който се долавяше.

Обърнах се, можех ясно да видя входа за гробището. Ако се тичах с все сили, щях да успея да се добера до безопасността (портата), макар че не бях съвсем сигурна, че мога да надбягам летящ прилеп-вамфир.

Нямах друг избор.

Поех си дълбоко дъх и направих първата крачка, когато една силна ръка се вкопчи рамото ми.

– Пусни ме! – извиках.

Обърнах се, за да се опитам да се откъсна от хватката му с една ръка и да го улуча с чесъна, който държах в другата си ръка.

– Недей! – извика гласът.

Замръзнах.

– Какво търсиш тук? – попита ме Александър сурово. – Казах ти да чакаш на входа.

– Намерих нещо – празен гроб заобиколен от пръст.

– И аз – каза той. – Открих и нещо друго.

Последвах Александър до задната част на гробището, до самотен, изсъхнал чинар. Кафяв пакет лежеше в подножието на дървото. Александър взе пакета и го задържа, за да го огледам. С разкривени ръкописни букви бе написано: Джагър Максвел.

На горния ляв ъгъл бе написано с печатни букви: Клуб „Ковчег“.

Това бе нощния готик клуб, където за първи път се сблъсках с Джагър.

Кутията бе разкъсана, все едно някой я бе отварял с остри като бърснач зъби. Александър отдели черния капак на кутията и ми показа съдържанието ѝ. Беше вампирско сандъче с ценности: кутия пълна с кристални, калаени и сребърни амулети, които от своя страна бяха пълни с сладък червен нектар, който всеки вампир умира да вкуси. Прясно изцеден от вратовете на членовете на Клуб „Ковчег“, бях ги виждала как носят кръвта си в безвредни дрънкулки, защото тези шишенца някога можеха да им послужат, за да нахранят някой вампир-тийнейджър.

– Без Клуб „Ковчег“ където да може да се крие – обясни ми Александър, – Джагър може да бъде разкрит бързо от жителите на града. А не може да си позволи присъствието му да стане обществено достояние. За него всичко това е само въпрос на оцеляване.

Очите на Александър фиксираха амулетите както очите на дете биха фиксирали машина за дъвки. Вместо да върне кутията на мястото ѝ под дървото, той я прибра в раницата си.

– Тук ли ще чакаме, докато се върне?

Александър грабна ръката ми.

– Той няма да се върне.

– От къде знаеш?

– Има само един празен гроб. А сега той се нуждае от два.

Докато минавахме бързо през гробището си представих как Джагър седи под някое изсъхнало дърво, самотен в заобикалящият го мрак на гробището, чакащ Луна да пристигне от Румъния. Как накланя няколко амулета, все едно са тънички бутилчици с ликьор раздражен от насъбралите се пътници около самолетите, докато той самия заговорничи за гостуването на Луна и за следващото им пътуване.

– Не трябва ли да продължим и да търсим за Луна? – попитах Александър, докато приближавахме къщата ми, на връщане от дулсвилското

гробнице. Не бях готова за края на лова на вампири.

Вместо да вървим хванати за ръце, сега ръцете на Александър бяха в джобовете му. Изглеждаше необичайно студен и дистанциран.

– Мисля, че за теб дните на разследване в гробището свършиха – каза строго.

– Не ме слушаш, защото си ми ядосан ли? – попитах, искрено загрижена.

Александър спря и се извъртя към мен.

– Излагаш се на смъртна опасност. Единственото, което искам е да си невредима.

– Но ако Джагър мисли, че съм вампир, щеше да е по-безопасно да съм в гробището – казах опитвайки се да смекча настроението му.

– Може и да си права. Но... – каза, скръсти ръце, облегна се на паркирания SUV, и се загледа в луната.

Бях докарвала родителите си до границата на самоконтрола, заради гардероба ми тип „принцеса на мрака“, бях се скитала навън след полицейския час, дори се опитах да принудя Беки да се покатери на портата на Имението или да я убедя да се промъкнем, за да гледаме някой филм, но никога не се бях чувствала така пропаднала както сега, когато бях разочаровала най-важният за мен човек.

– Трябваше да те послушам – съгласих се.

Прибра ръцете си отново в гигантските си джобове и избягваше погледа ми.

– Искам толкова силно да съм част от твоя свят – казах и вплетох ръцете си в неговите. – Искам да вкуся от приключенията рамо до рамо с теб.

Александър погали косата ми леко и нежно.

– Ти вече си част от света ми – каза, а лека усмивка бе изгряла на бледото му лице. – Знаеш го. Просто искам да бъдеш внимателна.

– Разбирам. Просто не ми се иска да бъдем разделени – дори за миг. Но ще се опитам да бъда по-твърда.

Александър пое ръката ми и ние продължихме надолу по улицата, подминавайки къщи, дървета, и пощенски кутии.

– Добре, готов съм с плана – каза.

– План? „За“ съм за всеки план! От къде започваме?

Александър изглеждаше бе потънал в мисли и ме остави да подмигвам къщата ни.

– Все още искам да участвам – простенах. – Мракът е единственото време, през което можем да сме заедно – продължих вирайки се в

среднощните му очи.

– Знам, но...

– Без теб дните ми се струват цяла вечност. Трябва да издържам непоносимо скучните учители, съучениците, които ме избягват, хипи родителите ми, които не ми дават да си слагам черно червило.

– И аз се чувствам по същия начин – издаде ми той, когато се спяхме в края на алеята ни за паркиране. – Само, че без дневната светлина, преживявам го на звездна и лунна светлина. През дългите среднощни часове, надничам през прозореца ти и си представям какво сънуваш. Би трябвало мрака да ме съживява, а аз почти умирам през него.

С Александър поехме по алеята за паркиране, но вместо да поемем по пътя, който води до входната врата, Александър ме придружи до задния двор.

– Ей! Не може да оставим Джагър да ни съсипе вечерта – насърчих го.

– Трябва да сме внимателни – предупреди ме пак. – Но ти си права. Все още не съм готов да ти кажа „Довиждане“ – призна. – Нито сега, нито никога.

Изведнъж детектора за движение над гаража се задейства, осветявайки алеята водеща го гаража, баскетболния кош на Били, SUV-а на мама и едно смъртно момиче с гаджето ѝ вампир.

– Не! – извика Александър, бързо прикривайки лицето си с ръце и отстъпвайки към сенките.

– Добре ли си? – извиках, премигвайки към мрака.

Александър не отговори. Последвах го по тревата, го до оградата на съседите ни от изток.

Трябваше ми секунда, за да се приспособят очите ми и все още не можех да го видя.

– Александър къде си? Ранен ли си?

Чух неравномерен ритъм носещ се от висящите жици зад мен. Проследих звука, водещ обратно към алеята за паркиране, обратна на посоката на където аз се бях запътила. Когато преминах през задния ни двор, забелязах шумолящите храсти близо до оградата на западните ни съседи. Александър бе застанал пред тях.

– Как стигна до тук толкова бързо? – попитах от любопитство, въпреки че вече знаех отговора. – Беше готино. Все едно се срещам със супергерой.

Александър изтупа прахта от черните си дънки, като явно въобще не бе развълнуван от свръх естествените си способности.

– Добре ли си? – попитах. Преди да ми бе отговорил вече бях в прегръдките му.

– Вече да, щом си с мен – каза, милвайки косата ми.

– Забравих...

– Не се топах – каза той. – Мога да понасям по-мека светлина, като тази от свещите и лампите. Но внезапната поява на мощна светлина ме пропъжда.

– Дори не бях помисляла... – започнах, когато той сложи замръзналия си блед показалец на черните ми устни.

– Тук ще съм по-способен да мисля – каза и се загледа в небето. – Тук с теб, под звездите. Нямаме много време.

Поведе ме към слаба дървена люлка поставена за Били и мен, макар че вече бяхме прекалено големи за нея, така и не си дадох труд да я махнат.

– Сякаш мина цяла вечност, откакто за последно бях тук – казах му. Усещах как бледото ми лице почервява, развеселено от това, че най-накрая имах с кой да съм на това място, където бях прекарала цялото си детство, в изолация. – Заравях куклите си Барби ето там – казах и посочих към купчина от пръст, която се бе насъбрала под един дъб.

И двамата се бяхме настанили на избледнелите жълти люлки.

Започнах да се люлея, докато Александър остана неподвижен. Вземаше клонки и ги хвърляше в храстите сякаш това бе Джагър и той го изхвърляше от Дулсвил.

Плъзнах кубинките си по закалените от времето стръкове трева.

– Какво има? – попитах, когато вече стоях пред него.

Александър ме придърпа към себе си.

– Трудно ми е да се отпусна като знам, че Джагър и Луна все още заговорничат, търсейки отмъщение.

– Е, нека мислим като тях. Ако не е в гробището и тъй като нямаме място като Клуб „Ковчег“ в Дулсвил, къде може да е отишъл?

– Знам, че и двамата сме вампири, но моите инстинкти са различни от неговите. Той вижда света в черно и червено – кърваво червено. А аз го виждам в цялата му палитра от цветове.

Хванах ледената му ръка и опипах пръстена-паяк.

– Това, че двамата с Джагър сте вампири не значи, че сте еднакви. Погледни само мен и Тревър. Хора сме, но сме абсолютни противоположности – уверих го аз.

По лицето на Александър се прокрадна усмивка.

– Искам да прекарам мрака с теб, вместо в мисли за него.

– Вината е моя – настоях. – Искаше ми се да не бях отивала в този Клуб „Ковчег“. Тогава никога нямаше да се забъркам в цялата тази каша. Нито да заведа Джагър право при теб, нито да тласна Луна към Тревър.

– Ти нямаш нищо общо с това. Ако бях казал „да“ на Луна на заветната церемония в Румъния, нищо от това нямаше да се случи.

– Тогава нямаше да сме заедно. А това е най-важното от всичко.

– Права си – каза, придръпвайки ме в скута си. – Но сега имаме двойка вампири, които трябва да хванем.

Леко се люшкахме напред-назад. Звездите обсипваха нощното небе. Сладката миризма на барут изпълваше въздуха. Щурците сякаш пееха за нас.

И тогава лампата в стаята ми светна.

– Кой е в стаята ми? – изръмжах.

Били изскочи пред прозореца ми, с гръб към нас, и започна да се прегръща. От мястото където се намирахме ние изглеждаше така все едно се прегръща с момиче.

Александър се засмя на идиотщините на малкото ми братче.

– Излизай от стаята ми! – изревах.

Били взе Кошмар в ръцете си, грабна лапата ѝ и я накара да ни махне за поздрав.

– Пусни я! Ще ѝ предадеш от бълхите си! – изкрещях.

– Просто иска да ти привлече вниманието – каза Александър, докато ровеше в земята с крак и ме държеше с една ръка през талията като предпазен колан. – Сладко е. Той те обожаваше.

– Обожаваше мен?

– Има най-готината сестра на света.

Обърнах се към Александър и му дадох една дълга целувка. Бях прекарала целият си досегашен живот като аутсайдер. С Александър ходехме вече от няколко месеца, но на мен все още ми бе трудно да свикна с мисълта, че някой ме смята за нормална, пък камо ли готина.

– Става късно – каза, пое ръката ми и ме поведе към входната врата. – Ти си почини, докато аз ще се опитам да разбера къде е Джагър.

– Но нощта тъкмо започна – заспорих аз.

– Не и за тези, които имат часове утре в осем сутринта.

– Те винаги си ги карат дори като не съм там – свих рамене.

Александър се усмихна на неуморните усилия, които полагах, но каза сериозно:

– Джагър е някъде там – започна, – скрит в мрака, в някой изолиран

район или сграда достатъчно голяма, за да побере два ковчега, – каза, а когато достигнахме до прага продължи: – Разбираш ли, трябва да продължа издирването сам.

– Само защото прескочих през оградата тази вечер ли?

– Не мога да рискувам да те вкарам в опасност отново.

– Но не мога на прекарам и дните, и нощите си без теб! Пък и ти се нуждаеш от мен – както Батман от Робин. Знам всички зловещи места за криене в този град.

– Е... права си, но не напълно...

– Защо не?

– Ситуацията ми прилича ми повече на Гомез без Мортиша – каза и ми намигна.

Наклоних се към него и му дадох голяма и силна прегръдка.

– Ще се виждаме по залез – каза покорно. – За да ме водиш на едно от онези зловещи места, за които си така светната.

Даде ми една дълга целувка, от типа, който карат колената ми да омекват и сърцето ми да пърха като кръжащ прилеп.

Отключих входната врата.

– До залез – казах в романтично опиянение, обръщайки се бавно към него.

Но Александър вече се бе изпарил, точно както всеки велик вампир би направил.

Седях в едно от фотьойлчетата си отразявайки случилите се през вечерта събития. Бях твърде обладана от мисли за Джагър и Луна, за да заспя. Представях си ги как летят през нощното небе над Дулсвил заедно, наблюдавайки дулсвилци, които приличаха на малки точки, заседнали в трафика, играещи голф, вечерящи на масите пред ресторантите. Представих си ги скрити в някой сутерен, който са преобразили на тъмница, как Джагър гали тарантулата си, а Луна се облича с рокли направени от паяжини.

Стържещ звук се чу от прозореца ми. Кошмар скочи на компютърното ми бюро и започна да съска към мрака.

Изтичах до прозореца.

– Александър? – извиках леко.

Нямаше признаци за нищо живо или немъртво навън.

Дръпнах завесите и взех разтревожената Кошмар в ръцете си. Можеше няколко вампира в момента да се спотайват отвън. И аз нямаше от

Вампирсвил

къде да знам кой точно е. Обмислих варианта да сложа скилидка чесън на корниза, но това можеше да отблъсне всеки вампир, а един от тях аз исках да привличам.

Глава 4. Призрачна фабрика

На следващата вечер извиках, „Имам страхотни новини!“ още в момента, в който Александър отвори вратата на имението. Той беше облечен в тениска с изображението на Алис Купър и свръх широки черни панталони надупчени с безопасни игли. Тъмните му очи изглеждаха изморени.

– Нещо не е наред ли, любими? – попитах го аз.

– Миналата нощ претърсвах из целия град докато почти усетих изгрева зад мен – започна той, докато се настанявахме на застланото с червена пътека парадно стълбище. – Ходих до изоставена църква и до запустения обор, където намерихме Кошмар. Дори намерих един пресъхнал кладенец. Единственото нещо, което открих в него бе една счупена кофа. Оттогава си блъскам главата и не спях цял ден.

– Какви са твоите добри новини? – попита ме той.

– Тревър е болен и ще отсъства от училище цяла седмица. Това означава, че ще пропусне игрите и тренировките. Ще им бъде много трудно на Джагър и Луна да го заведат на свещена земя, ако той трябва да пази леглото.

Изощеното лице на Александър се оживи.

– Това с страхотно! Ще имаме повече време да открием семейство Максвел преди те да открият него. Но трябва да действаме бързо. Колкото по-дълго Джагър и Луна чакат Тревър, толкова по-гладни ще бъдат. Буквално.

– Изкарах целия час по алгебра да съставям списък с места, където биха могли да се скрият. Беше трудно. Няма много тъмни места в този изпълнен с бонбонести цветове град. Сетих се за десет места – ако включа и самият час по алгебра.

– Къде е списъка? – попита ме той нетърпеливо.

– Ами, господин Милър ме хвана, че вместо да търся на какво е равно x плюс u , съставях списък и той го конфискува.

– Няма нищо. Аз открих място, което искам да проверя. Но ти трябва да ми обещаеш...

– Че ще те обичам вечно? Това е лесно – казах аз, прокарайки пръст по една от безопасните игли закачени на панталона му.

– Да ми обещаеш да не се забъркваш в неприятности.

– Това е по-трудно за изпълнение.

Той се облегна назад.

– Тогава ще трябва да останеш тук.

– Добре – примирено казах аз. – Ще се държа прилично.

– Няма да бъдем върху свещена земя, така че ще бъдеш в безопасност, но все пак трябва да стоиш близо до мен.

– Разбира се – съгласих се аз. – Къде отиваме?

– До една изоставена фабрика на края на града.

– Завода на Синклеър? Там е абсолютно пусто, уединено и достатъчно просторно за гробище пълно с ковчези.

Александър взе назаем Мерцедеса на иконома си Джеймсън и потеглихме към собствено вълшебно и тайнствено пътешествие.

Оставихме зад нас виещото се шосе на Бенсън Хил, минахме покрай Гимназията Дулсвил, после през долния край на града и най-накрая преминавайки през влаковите линии навлязохме в това, което хората от провинцията наричаха „грешната“ страна на града.

– Точно ето там е – припомних му аз сочейки към един покрит мост.

Прекосихме разнебитения мост към лъкатушеща, тъмна, обвита в мъгла улица, докато фаровете на Мерцедеса се отразиха в един знак *НЕ ПРЕКОСЯВАЙ* на покрит с чакъл път водещ към фабриката.

Разпростиращата се на 140 декара фабрика на Синклеър беше заобиколена от дървета, прораснали храсти и буренаци. На запад един застоял, мрачен поток едва се открояваше при редките валежи. Уханните диви цветя никога не успяваха да прикрият острата му миризма на бласто.

Фабриката процъфтяваше през 40-те, произвеждайки униформи през войната и осигуряваше работа на стотици дулсвилци. Някога гордо бълващия дим комин сега стоеше мълчаливо. След войната завода беше купен от компания за бельо, но в края на краищата не успя да се състезава с конкуренцията и изпадна в банкрут.

Сега завода на Синклеър се извисяваше над Дулсвил като апатично чудовище. Половината от прозорците на фабриката ги нямаше, а другата половина се нуждаеха от тонове препарат за почистване на стъкла. Полицейските коли рутинно патрулираха в района, опитвайки се да попречат на майсторите на графити да изрисуват 12 000 метровото платно.

Александър паркира Мерцедеса до няколко ръждясали варела за боклук. В момента, в който излязохме от колата, чухме лай в

далечината. Спряхме и се огледахме. Може би бе Джагър. Или пък може би присъствието на гаджето ми безпокоеше кучетата.

Говореше се, че когато фабриката за първи път отворила врати се случил съдбовен нещастен случай – развален асансьор се сгромолясал в мазето, вземайки живота на няколко служители. В Дулсвил се разпространи слуха, че по пълнолуние минаващите наблизмо могат да чуят писъците на загиналите служители.

Като дете единствените духове, които аз чух да пищят бяха актьори покрити с чаршафи. Бяхме на посещение със семейството ми във фабриката за шоуто Призрачна Къща.

– Това беше входа на призрачната къща – припомних си аз, отправяйки се към струпена метална врата отпред на фабриката. Думите *МАХАЙТЕ СЕ ДОКАТО МОЖЕТЕ!* все още стояха изписани със спрей на вратата от миналия Хелоуин.

Александър освети пътя ни със фенерчето си. Отворих вратата и се вмъкнахме вътре.

Няколко рисунки на хумористични епитафии все още стояха на бетонните стени.

Александър и аз внимателно вървахме през разхвърляните кутии и се отправихме към главната част на фабриката. В залата с площ от 25 000 квадратни метра нямаше абсолютно нищо освен прах. Кръгли, безцветни белези се виждаха на пода, където машините са били позиционирани. Половината от стъклата на прозорците ги нямаше благодарение на десетилетие вандалщина, игри на бейзбол и заблудени птици.

– В тази стая влиза твърде много дневна светлина – каза Александър, гледайки липсващите прозорци. – Да продължим да търсим.

Александър учтиво ми подаде ръка, като викториански джентълмен и осветявайки със фенерчето ме поведе надолу по тъмните стъпала на стълба.

Преминахме през помещение, което със сигурност е било стая за преобличане на служителите. Стаята без прозорци изглеждаше перфектна за дом на вампири. Няколко шкафчета стояха изправени до стената и дори имаше няколко дървени пейки. Сега помещението изглеждаше като сметище за отпадъци, застлано с кутийки, торбички и няколко захвърлени гуми на колела. Не се виждаха никакви ковчези.

Мазето беше огромно, студено и влажно. Няколко пещи с размера на мамут бяха разположени в средата на стаята. Почти можех да чуя оглушителното бумтене на горящите цепеници. Сега металните врати бяха ръждясали и разкривени, а няколко дори лежаха на циментовия под.

– Уау, с още няколко паяжини и един-два призрака това място ще да е перфектно – казах аз.

– Може да е наше – отговори ми Александър, държейки ме близко до себе си.

– Можем да сложим триножника ти ето там – казах аз и му посочих към празния ъгъл. – Ще имаш предостатъчно пространство да рисуваш.

– Можем да направим рафтчета за колекцията ти от прилепчета.

– И да си донесем тук огромен телевизор, за да гледаме филми на ужасите. Няма да ми се налага да ходя на училище и ще е тъмно по 24 часа на денонощието.

– И никой няма да ни закача нито футболни сноби, нито дори отмъстителни вампири – каза с усмивка Александър.

Точно тогава чухме лай.

– Какво беше това? – попитах аз.

Александър повдигна веждата си и се заслуша.

– По-добре да тръгваме. – Предложи ми ръката си и ме поведе извън мазето, към предната част на сградата.

В една малка ниша Александър откри друга стълба и освети пътя ни обратно към приземния етаж.

Докато Александър изследваше една канцелария, аз разучавах коридор пълен с кутии, парче картон, което покриваше прозореца и товарен асансьор от каменната ера.

Махнах картоната от прозореца, за да пропусна светлината в огромния асансьор.

Тежката врата на асансьора висеше отчасти отворена. Не можех да видя ясно вътре, така че се промъкнах под ръждясалата врата. Когато стъпих вътре, чух отвратителен скърцащ звук. Бързо се обърнах, за да видя как вратата се затваря.

Стоях в абсолютна тъмнина. Не можех да видя по далеч от носа си.

– Александър! Измъкни ме от тук! – крещях аз.

Удрях по вратата.

– Александър! Аз съм в асансьора!

Опипах цялото табло, усилено опитвайки се да намеря бутон, който да натисна. Повърхността беше гладка. Опипах отсрещната стена и открих нещо, което сметнах за лост. Опитах се да го дръпна, но не помръдна.

Обикновено тъмнината ми носеше успокоение и намирах утеха в плътно затворени пространства. Но сега бях в капан.

Умът ми започна да мисли за бедните души, които бяха срещнали

съдбата си в асансьора на фабриката Синклеър. Представих си кървавите нокти останали забити във вътрешната част на вратата с десетилетния, служещи за гробница на младите вандали.

Имах чувството, че ще си остана затворена тук завинаги.

Чух скърцането на въжетата. Тежки стъпки отекнаха по дъските над мен.

– Александър! Измъкни ме от тук! Веднага!

Почудих се дали въжетата след толкова време все още бяха непокътнати; и ако не, то асансьора можеше всеки момент да полети надолу към недрата на мазето.

Дори ми се стори, че чух писъците на призраците – докато не осъзнах, че писъците идваха от моята уста.

Изведнъж вратата се отвори и едва успях да зърна свръх широките черни панталони и военни кубинки застанали пред мен. Очите ми се присвиха, опитвайки се да привикнат към лунната светлина нахлуваща от непокрытия прозорец на коридора.

Стоях в средата на мърсотия с овална форма, предната част на овалната фигурата беше поразвалена, сякаш нещо тежко беше влачено през нея.

Александър ме издърпа навън преди вратата да се затвори отново.

Притиснах го с малкото останала сила в мен.

– Ти ми спаси живота.

– Едва ли. Но си мисля, че откри нещо.

Стояхме на разстояние и изучавахме съдържанието на асансьора. Надгробен радирунг² запълваше стените. В ъгъла имаше античен свещник и калаен бокал.

– Джагър имаше същите надписи в апартамента на Клуб „Ковчег“! – възкликнах аз ентусиазирано. – Липсва само ковчега.

– Трябва много набързо да си е тръгнал.

– Защо ще си тръгва? Джагър може да остане скрит за няколко вечности на място като това. И този асансьор лесно би побрал два ковчега.

– Сигурно се е почувствал застрашен.

– Заради историята с призраците?

– Този стар асансьор вече не е в движение – увери ме Александър.

2. При тази техниката металната плоча се покрива и от двете страни със специално подготвен грунд, след което се изобразява чрез използване на графични игли, шабери, рулети, четки и др. Грундът има свойството да се отнема при допир на графичния инструмент, при което се открива метала и се и извършва киселинното разяждане. Отпечатания графичен лист също се нарича „офорт“ – Б.пр.

– Тогава какво би могло да заплашва Джагър? – почудих се аз.

Докато Александър разучаваше асансьора, аз се опитах да се успокоя и да претърся коридора за някакви дири. До кутиите забелязах нещо сребърно да проблясва на лунната светлина.

– Какво ли прави това тук? – попитах аз, държейки устройство за гараж в ръката си.

Александър се приближи и разгледа откритието ми.

В този момент, на прозореца точно зад него се показва един призрачен, привлекателен тийнейджър с бяла коса, краищата на която бяха боядисани в кърваво червено. Очите му, едното синьо, а другото зелено, се взираха през мен.

– Джагър! – прошепнах аз.

– Знам – отговори ми Александър, многократно натискайки копчето на устройството.

– Бил е тук.

– Не. Той е тук сега! Отвън! – казах аз сочейки през прозореца.

Джагър злобно се захили, а вампирските му зъби проблеснаха.

Александър светкавично се обърна, но Джагър се беше изпарил.

– Стоеше точно там! – изплаках аз, сочейки към прозореца.

Александър полетя и аз го последвах през фабриката, покрай призрачния реквизит за Хелоуин, докато излязох навън през предната врата.

Когато стигнахме до чакълената алея, Александър внезапно спря при Мерцедеса.

Притисна ключовете от колата в ръката ми и ми подаде фенерчето.

– Отиди в имението. Ще се срещнем там след половин час – каза той.

– Но...

– Моля те – помоли ме той, отваряйки ми вратата на колата.

– Добре – съгласих се аз и неохотно влязох вътре.

Александър затвори вратата. Когато погледнах навън, за да му каза довиждане, той бе вече изчезнал.

Заклучих вратата и сложих ключа в стартера. Докато щурците пееха, а Александър беше продължил търсенето сам, аз ставах все по-неспокойна. Ами ако нещо му се случеше? Нямаше да мога да чуя виковете му на мили отвъд Бенсън Хил. Проверих кутиятката с чешън сложена на сигурно в портмонето ми. Излязох от колата и прибрах ключовете в задния си джоб. Изтичах към източната страна на фабриката осветявайки си пътя с фенерчето.

Района на фабриката беше някак зловещо притихнал. Почувствах,

че някой ме наблюдава. Погледнах нагоре към небето. Видях нещо, което приличаше на прилеп, кацнал на електрическите жици над мен. Когато насочих светлината към жицата, той беше изчезнал.

След като завих зад ъгъла на фабриката открих Александър да крачи пред прозореца на коридора.

– Той стоеше точно тук – казах аз.

– Трябваше да се сетя – измърмори Александър.

– Че няма да стоя в колата?

Александър поклати глава и посочи към комина. На не повече от няколко метра от където стояхме можех да видя ясно като бял ден какво беше заплашвало Джагър – гигантска топка за разрушаване на сгради закачена на върха на кран.

Глава 5. Ключът

Тази нощ седях на стола пред компютъра си, държейки уреда за гаражната врата. Чувствах, че държа ключа за разгадаването на Случая с Безследно изчезналите Близнаци-Вампири.

Всъщност, празен гараж би било страхотно скривалище за вампир. Ако семейство беше на ваканция, те трябваше да карат час и половина до най-близкото летище, следователно оставят свободно място за един чакащ ковчег. Докато няма никой в къщата, Джагър и Луна можеха да се разхождат незабелязани достатъчно дълго, за да съблазнат Тревър във вампирското си скривалище.

Ако с Александър тръгнем от гараж на гараж, може да ни отнеме десетилетие, за да открием кой гараж Джагър и Луна наричат новата си пещера. До тогава Тревър ще оздравее и ще се върне на тренировки за достатъчно време, през което Луна да забие зъбите си в него и в останалия футболен отбор на дулсвилската гимназия.

Рядко разговарях с някого от града, още по-малко да знам плановете за пътувания на други дулсвилци. Трябваше да намеря начин на да разбере кой пътува, дестинациите и продължителността на престойте им. Как можех да се добера до тази информация? Точно тогава една идея ме осени като гръм от мълния. Разбира се аз не можех да взема информацията – но познавах някой, който може.

На следващия ден, след училище, Беки ме закара до Агенция Армстронг Травъл.

Липсваше ми предишното момиче. Откакто започна да се среща с Мат Уелс и аз срещнах Александър, няхаме безкрайно свободно време, за да се мотаем, да говорим по телефона или да се катерим по портата на Имението. Затова когато имахме време по женски, го използвахме пълноценно.

– Чух слухове, че момичето с бялата коса е от Румъния – каза тя, когато се качих в пикапа й.

– Какво си чула? – попитах аз, развеселявайки се след дълъг сковащ ума училищен ден.

– Е, онзи тип, който се криеше в лятното кино, когато гледахме „Нежност в ковчег“ е брат й.

– И... – започнах аз, намеквайки за повече информация.

– Мат казва, че те са разпитвали за Тревър. Мисля, че момчето иска да се включи в футболния отбор, но той дори не ходи на училище.

– Това ли е? – попитах аз, разочарована. – Нямахте да се тревожа за това. Никои не може да измести Мат. Дори и вампир – смотолех аз.

– Какво каза? – попита тя, докато паркираше пикапа пред Армстронг Травъл.

Излязох от пикапа.

– Сигурна ли си, че с Александър не мислите да избягате в Румъния? – пошегува се Беки.

– Не, но ако решим, ще взема четири билета.

Бях щастлива да влезна в Армстронг Травъл в пълно готическо облекло – черни кубинки Хърман Мънстър, лилав чорапогачник и черна нахъсана рокля – вместо тяхното, тип Корпоративна Кати, установено облекло от поли по мярка и блузи.

Усмихнах се на Руби, която седеше зад бюрото си, подавайки брошури на двама клиенти. Приветливото излъчване на Руби почти си отиде като ме забеляза с вид на болна грозотия в много консервативната им професия.

– Ей сега ще дойда при теб – каза Руби, намеквайки към отдалечения стол зад рафт с багажни висящи етикети.

– Просто разглеждам – казах аз и заоглеждах картата на Хавай.

Най-накрая младата двойка с брошури за Мексико в ръце се изправи. Погледнаха ме странно и се свиха сякаш всеки момент татуировката ми прилеп ще изскочи от ръката ми и ще им отхапе главите.

– Рейвън, чудесно е, че те виждам – каза тя, поздравявайки ме искрено. – Какво те води насам?

– Джанис тук ли е? – попитах аз, като тайно се надявах да я няма.

– Не, тя е в пощата. Мога ли да ти помогна с нещо?

– Добре... някой в града резервирал ли е екскурзия през последните дни?

– Хората резервират екскурзии всеки ден. Знаеш, че това е туристическа агенция – каза тя с усмивка.

– Имах предвид...

– Защо искаш да знаеш?

„Е, има два млади вампира, които се крият в града и чакат точния момент да ухапят Тревър Мичъл. Предполагам, че живеят в освободен гараж, вероятно принадлежащ на курортист“ ми се прииска да кажа.

Представих си приветливото лице на Руби преминаващо се в шок, после в ужас, после мъчещо се на клавиатурата си за лист с адреси. „Давай, Рейвън Мадисън. Спаси Дулсвил. Спаси света.“

– Ъ... за училищен доклад – вместо това казах аз. – Правя статистика за пролетни екскурзии.

– Съжалявам, мила, но не мога да ти дам такава информация. Би трябвало да знаеш това, работеше тук.

– Но точно поради тази причина мислех, че ще ми кажеш.

– С удоволствие бих ти помогнала, но не мога да разпространявам имена, адреси и маршрути – каза тя през смях. – Ако попадне в погрешни ръце тази информация може да послужи за нахлувания в къщи.

– Или най-малкото в гаражи – казах аз.

Руби изглеждаше объркана, когато звънна телефона.

– Армстронг Травъл, Руби е. Мога ли да ви помогна да направите резервация? – каза тя с ултра-весел глас.

Аз се заиграх с белите химикали на бюрото ѝ.

– Разбира се, нека проверя – каза тя и започна да работи на клавиатурата на компютъра си.

Телефонът звънна отново, този път на втора линия от белия телефон на Руби.

– Може ли да задържа разговора? – попита Руби. – О... вие се обаждате от къде?

Като светна червената лампичка и телефонът продължи да звъни, завъртях пластмасовия органайзера на Руби и се зачудих как мога да проникна в компютъра им без ФБР да разберат.

Руби покри телефонната слушалка с ръка.

– Имаш ли нещо против да вдигнеш? – попита тя, сочейки към телефона на Джанис.

„За каква ме мисли? Вече не работех тук и несъмнено не бях наблизо.“

Отидох до бюрото на Джанис, натиснах втора линия и вдигнах телефона.

– Армстронг Травъл, където Испания е гореща, мъжете още повече. Да ви резервирам ли екскурзия до там?

– Имате ли някакви специални круизи? – попита женски глас.

– Джанис? – казах аз. – Джанис, ти ли си?

Руби ме погледна.

– Не, името ми е Лиз – отговори обаждания се. – Лиз. Интересувам се от ваканционни круизи до Аляска.

– Ключове? – попитах достатъчно високо, за да ме чуе Руби. – Трябват ти ключове за кола?

– Не – поправи ме Лиз. – Казах круиз.

Руби погледна.

– Ти си в пощата? Телефонът ти прекъсва. Искаш Руби да те вземе?

– Мисля, че казахте, че това е Армстронг Травъл – каза Лиз.

– Дай ми да говоря – каза ми Руби. – Извинете – каза учтиво тя на нейния събеседник – трябва да задържа разговора.

– Съжалявам, сигурно съм сбъркала номера – озадачената Лиз каза и затвори.

Руби смени линиите, точно когато червената лампичка изгасна.

– Джанис? Джанис?

– Телефонът ѝ прекъсваше и после спря. Може да не е била тя...

– Не, тя се скапва по цял ден.

Руби прерови бюрото на бизнес партньора си и намери резервна връзка с ключове в горното шкафче.

– Имаш ли нещо против да караш до пощата заради мен?

Този план не беше, за да си тръгна. Руби го правеше по-трудно.

– Не съм с колелото.

– У теб ли е разрешението ти за шофиране?

– Имам временно.

Руби погледна мен, после белия си Мерцедес паркиран пред агенцията. Можех да видя ума ѝ да препуска, докато си ме представяше да пища надолу по улиците, усилила Мерилин Менсън и да върна колата с току-що боядисан в черно прозорец и паяци по цялата повърхност.

– Ще трябва да затворя агенцията – каза тя.

– Е... – започнах аз, въртейки кичур коса. – Мога да наглеждам офиса, ако това ще ти помогне.

– Ти не си облечена подходящо – каза тя, оглеждайки моето мрачно облекло. – Но предполагам, че нямам избор. Няма да имаш нищо против да останеш няколко минути? Не обичам да затварям агенцията.

– Е...

– Няма да се бавя, наистина – каза тя, събирайки чантата и ключовете. – Много ще помогнеш.

– Ще ми се плати ли същата сума като преди?

– Да ти се плати? – попита тя с ръка на ханша. – Няма да ме има за няколко минути.

– Например няколко самолетни билета?

Объркана, Руби направи пауза.

– Ще ти дам десет долара и купон за безплатен филм.

– Става.

– Добре се пазариш. Винаги съм харесвала това у теб – каза тя, докато изхвърча през вратата.

Седнах на бюрото на Руби. Прелистих списание Conde Nast, докато не я видях да влиза в белия Мерцедес и да потегля. Сега когато бях наета отново, дори и за двадесет минути, част от работата ми бе да бъде информирана. Влезнах в компютъра ѝ ползвайки същата парола, когато служех тук. След секунди вече сърфирах из маршрутите на почиващите дулсвилци.

Глава 6. Скривалището

След краткото ми преназначение в Армстронг Травъл, пристигнах в нас, устремявайки се към продължаващата си мисия. Нарамих раницата си Оливия Ауткаст, качих се на бегача си и поех към Ловленд³.

От добрата страна на железопътните линии се е сгушил Ловленд, тиха, средна като класа общност пълна с антични модели коли и модерни жилища.

Спрях на ъгъла на Шенендоу Авеню. Бях си сложила слънчеви очила и един пуловер с качулка с чудатата Емили, така че да не ме разпознаят, макар че никой друг от града не би ходил облечен така както аз бях. Извадих списъка си от тримата дулсвилски семейства, които бяха на ваканция. За седем дни и шест нощи, трите семейства Матън – всички с родствена връзка – щяха да пътуват до Лос Анджелис.

Чувствах се като Готически вариант на Златокосото момиче, докато пъплек бавно нагоре по първата алея за паркиране. Викторианската къща на най-стария от фамилията Матън беше гигантска. В огромният им гараж, побиращ три коли, можеше лесно да се поберат няколко коли и няколко спящи вампира. Натиснах сребърния бутон и зачаках вратата да се отвори. Но тя остана неподвижна.

Няколко къщи по надолу се появи къщата на най-големия син на Матън, сега тя ми изглеждаше по-скоро малка. Гаражът им трудно щеше да побере една кола, какво остава за ковчег. За всеки случай натиснах копчето на устройството за отваряне на врати, но вратата така и не помръдна.

Решена да, продължих пътя си, пресякох улицата, за да отида до третата къща на Матън. Задният двор на къщата в стил „Тюдор“⁴ бе сгушен между няколко дървета. Гаражът можеше да побере две коли и изглеждаше просто идеален. Само, че не беше. Вратата така и не мръдна.

Разочарована, проверих списъка си отново.

Междувременно докато вървах към селцето Олки, се чувствах все едно и аз имам нужда от амулет пълен с кръв, за да възстанови

3. Земята на Любовта – Б.пр.

4. Готическият стил „Тюдор“ се счита за живописен и романтичен и се прилага във вестибюлите и библиотеките. За целта понякога използват автентични резби и табли от средните векове, които вграждат или сглобяват в ново обзавеждане. Тази мода остава в сила през целия 19-и век. – Б.пр.

разбитото ми сърце.

Селцето Оукли бе процъфтяваща община заселена от ултра-скъпи жилища. Кой от кой по-преуспял дулсвилец. Открих в компютъра на Руби, че Уидърспуунс, пенсионирана двойка, която наскоро е продала Уидърспуунс Лъмбър, е поела на екскурзия до Европа. Отпътували са от тук преди три дни и се очаква да се върнат след около тридесет.

Карах колелото си нагоре по Тайлър Стрийт и отбих като стигнах до 1455. Уидърспуунс живееха е кокетна викторианска къща със оцветени в жълто кепенци и пригоден за три коли гараж.

Бързо се промъкнах до края на алеята им за паркиране.

Огледах се наоколо, за да се убедя, че няма прекалено любопитни съседи, които да ме видят. Когато се убедих, че е чисто се насочих към отварянето на вратата. Поех си дълбоко дъх и натиснах сребристите копче.

Вратата не помръдна. Натиснах го отново.

Нищо не стана. Това не можеше да е истина!

Натисках го многократно, отново и отново. И вратата си оставаше все така неподвижна.

Дотичах до предната част на къщата и притиснах лицето си към жълтия прозорец с кепенци на гаража. Гаражът бе празен: нито коли, нито ковчези.

Закрачих ядосано обратно по алеята за паркиране, за да се кача отново на колелото си и да проверя колко е часа в часовника си „Здравей, Прилепче“. Имах само няколко часа на дневна светлина преди ловеца отново да стане плячка.

Задържах устройството за отваряне на врати в ръката си. На кой ли гараж принадлежеше?

Разочарована, реших да се прибера вкъщи, да дочакам до залез, когато Александър щеше да се събуди и да му призная, че не съм успяла да открия нищо ново за подземните ни приятели. Спуснах се надолу по лъкатушения път, минавайки напърно през Оукли Уудс.

Карах през неравната местност, докато не се натъкнах на нещо особено. Зад една голяма купчина от дървени стърготини се криеше антична катафалка!

Отбих с колелото си до страховитата кола. Беше среднощен Кадиллак около 70-те, красавец; имаше лъскав, опънат, черен гюрук, със сребърни орнаменти на прилепчета, джанти боядисани с бяло, черна каросерия украсена с S-образна емблема и черни завески. Лоста за скоростите бе залепен бял череп и кости.

Слязох от колелото си и надникнах към шофьорската седалка, видях реставрираните, блестящи, седалки от винил и дребничкия бял скелет, висящ от огледалото за обратно виждане.

Опитах се да надникна в задното стъкло, но завесите бяха пуснати. Регистрационният номер бе от Хипстървил – град намиращ се на няколко мили от Дулсвил, там където се намираще Клуб „Ковчег“ и там където за пръв път се бях сблъскала с престъпния Джагър. Вместо номер, регистрацията се изразяваше с думите: **АЗ ХАПЯ.**

– Какво правиш? – попита ме познат глас.

Почти изскочих от ботушите си при въпроса.

Обърнах се и видях Били и Хенри, стоящи точно пред мен.

– Казах ти, че е истина – заяви Хенри гордо.

– Лол. Това е зловещо – отбеляза Били. – Но защо ли е паркирана в гората?

– Не знам. Открих я вчера на връщане от клуба по математика – отвърна Хенри.

– Има ли някой вътре? – попита Били, докато развълнувано се опитваше да надникне през задния прозорец.

– Не. Но мисля, че може да променим това – казах аз.

Били отстъпи от страховитата кола.

– Виждал ли си някой да я кара? – заразпитвах.

Хенри поклати глава.

– Все още не си ни обяснила защо си тук – нападна ме Били.

Опитах устройството за врати, което все още стоеше в ръката ми. И тогава ми хрумна идея, и неговото 160 см тяло стоеше точно пред мен.

– Намерих това – казах, показвайки устройството на Хенри. – Сигурна съм, че човека, на когото принадлежи сигурно все още иска да изкара или вкарва колата си в гаража.

– Искаш да знаеш от коя врата е, за да можеш да се промъкнеш вътре – заяви Били.

– Щом имам дистанционното няма да е точно „проникване“, нали? – изръмжах му. – Освен това, не съм крадец. Гражданската ми съвест ме подтиква да го върна на законния му собственик.

– Дай да го погледна – каза Хенри, все едно бе бижутер разглеждащ скъпоценен камък. – Това е от Аладин. Мисля, че всяка десета къща ползва тази фирма. И ние я използваме.

– Вие? – попитах любопитно.

– Да. Това ми се струва познато.

– Виждал ли си го? Можеш ли да ми кажеш в кои къщи се

използва?

– Изгубих едно подобно устройство онзи ден – каза, докато лицето му се бе набръчкало от внезапно обладалите го мисли. – Хей...

Хенри живееше в къща в пет спални в колониален стил съвсем малко по-надолу по пътя. Бях ходила у тях веднъж, когато с Беки се нуждаехме от аксесоари, които да допълнят костюмите ни за прожекцията на „Нежност в ковчег“. Хенри ни продаде вампирски зъби, топчета пълни в кръв и белези.

Представих си как близнаците вампири нетърпеливо чакат в ковчезите си, поставени в семейният им гараж, докато Хенри невинно си играе с фалшивата кръв и зъби в стаята си точно над тях.

– Не може да бъде – казах покровителствено моментално грабвайки дистанционното.

– Кълна се...

– Вашите вкъщи ли са си? – попитах.

– Не, отидоха в Сан Диего на медицинска конференция.

Сърцето ми спря.

– С Армстронг Травъл ли планираха пътуването си? – попитах.

– Купиха билетите онлайн – отвърна ми, объркан.

– И тогава кой е у дома в теб?

– Икономката, Нина – продължи.

– Искаш ли Рейвън да ти стане детегледачка? – заяде се Били.

Станах сериозна. Зад механичната им врата можеше да се спотайват два вампира тийнейджъри.

– Ще дойда е теб до вас – казах. – Никога не може да си напълно сигурен в тези времена.

Последвах двамата идиота нагоре по стръмния път до къщата на Хенри. Когато достигнахме до алеята му за паркиране, забелязах гаража му, можеше преспокойно да побере три коли. И тогава, няколко метра по-надолу видях друг гараж – голям, колкото за две коли.

„Можеше ли един гараж да не ти стига?“ – помислих си, докато приближавахме къщата на Хенри.

– Ще кажа на мама, че ще си пишеш домашните у Хенри – казах. – Ще останете вътре ще си разменят покемон карти или там каквото правите обикновено. Казаха, че ще вали.

– Казах ти, че е странна – прошепна Били, докато те влизаха вътре.

Почаках миг, а после прикарах колелото си надолу по алеята за паркиране (все едно си тръгвам), а после тихо се върнах обратно.

Оставих колелото си на тухлената фасада на къщата.

Въпреки че Хенри бе сам с Нина, бях сигурна, че постоянно излизашите се и връщащи се тийнейджъри и трудолюбива икономка, все още бяха твърде опасни за два криещи се вампира. Но взе пак реших да надникна. Забелязах античен Роуз Ройс и няколко рафта с инструменти.

Сега когато Хенри и Били бяха в безопасност вътре в къщата търсейки квадратни корени, аз дотичах до гаража, поех дълбоко дъх и натиснах сребърния бутон на устройството за отваряне на вратата. Нищо обаче не се случи. Вратата дори не се помръдна. Устройството явно не бе същото. Натиснах го отново. Вратата остана неподвижна.

– То не е за това – каза Хенри, докато той и Били излизаха от къщата.

Стресната отскочих назад.

– Аз я отварям така – каза Хенри и стъпи върху изтривалката с надпис „Добре дошли вкъщи“. Гаражната врата започна бавно да се отваря.

– Не, покрийте очите си – извиках, протягайки ръце към тях сякаш върлинещата ми ръка, тя можеше да ми попречи да видят два ковчега. Бе твърде късно. Гаражната врата се отвори бавно със скърцане все едно се отваряше капака на ковчег. Сърцето ми спря. Едва отворих очи. И тогава ги видях. Не едно, а две сребристи BMW-та и двете украсени с червени стикери от Дулсвилската Гимназия „Аз съм горд родител на отличен ученик“. Влязох в гаража и огледах вътре в колите както и под тях.

– Какво ти има? – попита Били. – Не си свикнала с коли без черепи и кости?

– Добре, шом не отваря гаража – попитах вече ядосана и изтощена – Какво прави тогава?

Последвахме Хенри до огромния му с размерите на футболно игрище заден двор, украсен с мозайка, басейн с Олимпийски размери и градина за милиони долари. Той насочи устройството към къщата и натисна бутона. Внезапно прожектори разположени около имота осветиха и без това огрения от слънцето заден двор.

– Нина се побърква, когато трябва да седи постоянно в къщата – каза Хенри. – Твърди, че вижда движещи се сенки в задния двор. Държа светлините пуснати, когато родителите ми са извън града. Но откакто изгубих дистанционното тук е изключителна тъмница.

Не можех да разбера. Какво общо имаше това с Джагър? Защо се беше върнал за него? Или защо искаше да се убеди, че е още там? Вървах покрай басейна и градината на Хенри, за да разбера защо се нуждаеха от осветяване. Огромното игрище беше ненужно на момче, което се интересуваше повече от научни теории отколкото от футбол.

И тогава я видях. В най-отдалечения ъгъл на двора – на поне 60 метра от мястото, където се намирахме – се извисяваше А-образна дървена къщичка на едно от дърветата.

– Перфектно – възкликнах.

– Преди прекарвах много време там, докато татко ми не ми построи лаборатория в мазето – сега прекарвам повече време там – каза Хенри. – Наскоро ми купи телескоп, за да ме накара да изляза навън и да ходя пак в къщичката, но той така и си седи в кутия в стаята ми.

– Да, мина цяла вечност, откакто не сме се качвали там – добави Били.

– Какво е това? – попитах аз сочейки въже и ръждива макара висящи на един от масивните клоно.

– Принципно наподобява тези, които са използвани при къщите разположени на канли в Европа – каза Хенри иззад мен – Трябваше да го инсталирам, за да можем да повдигаме мебелите.

„А защо не ковчезите?“ – зачудих се.

– Искаш ли да хвърлиш един поглед – попита ме той гордо.

Все още имах на своя страна слънчевите лъчи и непоклатимото любопитство на котка, пък и ако отидех до имението и изчаках Александър да се събуди, тогава Джагър и Луна щяха да са станали също. Луната бавно се приближаваше. Сърцето ми тупкаше бясно. Първо трябваше да се уверя, че Хенри и Били щяха да са далеч от къщичката.

– Защо не сглобим телескопа, който баща ти е купил – предложих аз.

Лицето на Хенри се оживи все едно го бях поканила да гледаме „Властелина на пръстените“.

– Не знаех, че се интересуваш от астрономия – каза.

Били ме погледна скептично.

– Вероятно иска да надникне в прозорците на съседите ви.

Втренчих се в братчето си.

– Също така ще ни трябват и карти на съзвездията – допълних. – И не забравяй всичките графики и диаграмите, които имаш.

– Има няколко съзвездия, които могат да се видят и на дневна светлина.

– Да, но ще можем ги видим по-ясно, чак след залез. Занимавайте се с нещо до тогава. И не се връщайте, докато не пригответе всичко. Аз ще ви чакам тук.

Веднага щом двамата идиота напуснаха задния двор, аз започнах да се катеря по дебелия дървена стълба, която водеше нагоре към дървото,

усещайки как дъските изскърцват под напора на кубинките ми.

Стъпих на неравния под на къщичката. Дървената врата се откряна с изскърцване. Ако Джагър и Луна се криеха тук, чак сега бях напълно наясно защо Джагър бе оставил устройството във фабриката. Ако Хенри бе продължил да осветява къщичката, Джагър и Луна рискуваха да бъдат открити и изгорени от светлината. Когато отворих дървената врата, очаквах да намеря ковчезите, които търсех. Вместо това видях западна 3D версия на Лабораторията на Декстър. На съгваемата лабораторна маса лежах покрита с прах мензури, блюда на „петри“^{5с}, и микроскоп. Периодичната таблица и схема на процеса на фотосинтезата бяха окачени по полегатите стени.

Пространството в къщичката на дървото бе разделено от черна завеса. Бавно я отместих. Това, което видях спря дъха ми. Скрит в сенките на прокапалата дървена стена стоеше черен ковчег покрит с готически стикери и обграден от пръст. А до него беше разположен друг бледо розов!

Бях мечтала за подобен момент през целия си обсебен от вампири живот, и никога така и не повярвах, че той наистина може да стане реалност. Това беше шанса ми да стана свидетел от близо и лично на средата на живот на съвременния Носферату. С Луна моментът ставаше дори още по-великолепен, защото тя е била човек, а сега е вампир. Гледах направо в света, от който само си бях мечтала, че ще бъде част.

Приближих се бавно към розовия ковчег с намерението да надникна вътре. Беше едновременно модерно и призрачно. Смъртната някога Луна сега живееше в Подземния свят до брат си близък. Чудех се дали тя е съжалява за решението си.

Промъкнах се на пръсти до ковчеза на Джагър. Нежно с върха на пръстите си докоснах дървената повърхност на ковчеза. Задържах дъха си и притиснах ухото си до капака. Можех да чуя тежкото дишане на човек, който спеше дълбок сън. И тогава чух как се раздвижваше.

– Рейвън – извика Били.

Отскочих назад.

– Къде си? – прошепна той.

Избягах от стаята и незабавно я покрих със завесата. Били нарамил навити карти под ръка, си играеше с микроскопа.

– Ако мислиш, че това място за готино, трябва да видиш мазето му.

5. Петри – съдове използвани в лабораториите за наблюдаване на химични и биологични процеси – Б.пр.

– Видях достатъчно блюда на „петри“ за цял един живот. Да си тръгваме.

Дръпнах го за ръкава на раираната му тениска Izod, повеждайки го през вратата на къщичката.

Макар да знаех че дневната светлина ме защитава, погледнах назад очаквайки, че Луна и Джагър да ме последват. Достигнахме до края на скърцащата подвижна стълба и намерихме Хенри, носещ телескопа си.

– Да отнесем това до нас – казах аз, грабвайки телескопа. – Къщичката на дървото не е подходяща за наблюдения.

– Но татко тъкмо...

– Като говорим за баща ти, мисля че е най-добре да останеш у нас до края на седмицата – казах на Хенри.

Очите на Били и идиотската му половинка щяха да изскочат.

– Наистина. Не трябва да стоиш в тази огромна къща без родителите си. И съм сигурна, че Нина може да използва положението, за да си вземе почивка.

– Би било страхотно. Родителите ти няма да имат нищо против, нали? – попита Хенри учтиво.

– Опаковай си багажа и нито дума повече – наредих, когато поехме към къщата му.

Глава 7. Изгубени вещи

Малко след залез навлякох един пуловер с качулка с чудатата Емили и проверих дали отварящото устройство за гаража на Хенри е на сигурно в джоба ми. Тичешком стигнах до имението, светкавично изкачих изпочупените стълби водещи към предната врата и нетърпеливо затропах със змиевидното чукче.

Александър ми отвори вратата. Моето секси гадже ме поздрави. Стоеше на вратата бе облечен в черно-бяла риза за боулинг и черни джинси, от който висяха сребърни вериги, а усмивката му можеше да разтопи, която и да е шестнадесет годишна маниачка на тема вампири и почитателка на готиката. Преди дори да успее да ми каже здравей аз изтърсих:

– Имам страхотни новини. Намерих ковчезите!

– Това е велико! Къде?

– Ще ти покажа – казах му аз и като сграбчих ръката му го изтиках извън вилата в посока Мерцедеса.

Александър ни докара до края на Оукли Уудс и ние изскочихме от колата.

– Катафалката на Джагър беше точно тук – казах аз и му посочих купчина дървени отломки.

Последвахме пресните следи от гуми водещи извън гората, които след това станаха кални дири отправящи се нагоре по улицата.

– Сигурно са си тръгнали с катафалката. Ако сме бързи можем да махнем ковчезите.

Александър паркира мерцедеса пред къщата на Хенри и ние се промъкнахме през задния двор.

– Ето я – казах гордо и посочих към къщичката на дървото.

Заедно с Александър наблюдавахме за признаци, че Джагър и Луна са все още вътре. Нямахме мъждукане на свещи или движение зад белите завеси на прозорците.

– Това е въжето, което Хенри използва, за да издърпа горе до къщичката вещите си – прошепнах, държейки люлеещото се въже. – Джагър също трябва да го е използвал. Така и ние ще свалим ковчезите долу.

– Стой тук – каза Александър. – Ако забележиш нещо не се колебай да изчезнеш. Аз мога да се оправям сам.

Аз се обърнах, за да огледам наоколо.

– Но...

Когато се обърнах отново Александър го нямаше.

Отново ме защитаваше. Не знаеше ли, че щяхме да преместим ковчезите по-бързо, ако и аз му помагах? Претърсих около дървото, но не открих следи от Луна или Джагър.

Безшумно се изкачих по стълбата и влязох в къщичката.

– Какво правиш тук горе? – попита ме Александър. – Мисля, че се разбрахме.

– Така е. Но ми липсваше – казах аз и го прегърнах бързо. – Освен това вече съм била тук и мога да те разведа наоколо.

Александър поклати глава, след което отиде до прозореца и погледна навън.

– Нямаме много време – каза той. – Къде ли се крият? В блюдата „Петри“?

– Не, глупчо. – Дръпнах черните завеси настрани.

Тъмната стая беше различна от преди няколко часа – капците на ковчезите бяха отворени!

Надникнах в този на Луна. Вътре имаше спретнато изработена розово-копринена завивка поръбена по края с черна дантела, непрактична пухкава розова възглавница и черно плюшено мече.

Надгробния радирунг, който с Александър бяхме видели във фабриката за лен окачени по старият асансьор, сега украсяваха полегатите стени на къщичката на дървото. Античния свещник и калаения бокал, който Джагър беше използвал на гробището на Дулсвил при импровизираната му церемония бяха сложени на пода. Черна платнена чанта и туристическа раница бяха захвърлени в ъгъла. Точно до тях имаше една отворена кутия от Клуб „Ковчег“ пълна с амулети с кръв от смъртните посетители на клуба – единствения начин двойката да оцелее без да привлече внимание или да пие кръв от смъртните в Дулсвил. Тогава забелязах един кърваво червен на цвят съд за охлаждане. Коленичих до него и опипах с пръсти ръба на капака. Какво ли се изстудяваше вътре? Банки или бутилки с кръв? Органи за трансплантиране? Човешка глава? Поех си дълбоко въздух и започнах да повдигам капака.

– Рейвън! – каза Александър.

Почти изскочих от собствената си бледа кожа.

– Трябва да държиш вратата отворена – прошепна Александър. – Ще трябва да избутам ковчезите през нея.

– Нека ти помогна – предложих му аз.

– Ще се справя сам – каза той, винаги перфектния джентълмен. – Не искам да се нараниш.

Александър започна да затваря ковчега на Джагър, когато чухме гласове отвън.

– Това може да са Хенри и момчето Били – казах аз. – Не можем да ги пуснем тук.

– Стой тук. Аз ще им отвлека вниманието.

Скрих се в сенките и естествено любопитна продължих да изследвам тайните на тийнейджърите вампири. Пластмасова масичка беше превърната в шанд за готически гримове. Разгледах спретнатото подредените розови и черни сенки за очи на Луна, сив блясък за устни и червила с цвят на кал. Отворих едно малко шишенце с лак за нокти на марката „Захарен Памук“⁶.

– И така – би ли ти харесало да станеш вампир?

Изпуснах лака за нокти и се обърнах.

Джагър облечен в бяла тениска с надпис „Ухапи ме, аз съм от Трансилвания“ и черни военни дрехи стоеше пред мен.

– Какво правиш тук? – попитах аз.

– Не трябва ли аз да те попитам това? – каза той. Бялата коса се спускаше покрай лицето му.

– Аз тъкмо си тръгнах...

– Мислех, че ще се радваш да ме видиш. Все пак не прекара ли последните няколко дни търсейки ме?

Отстъпих назад и отклоних поглед от разноцветните му хипнотични очи. Не исках отново да се окажа на Дулсвилското гробище с него.

– Луна твърдеше, че е видяла отражението ти в огледалата на „Къщата на смеха“ – каза той приближавайки се.

Спрях. Едва си поемах дъх. Погледнах към белите завеси на прозореца планирайки бягството си.

– Но аз знам – продължи той. – Нея може и да я изиграеш с тези циркаджийски огледала, но не и мен. Видях как Александър те ухапа и те преобрази пред очите ми. Съжалявам, че този ден не бях първи.

Отново дишах, но само за момент, докато той не се приближи към мен.

– Сърлинг не задоволява ли най-тъмните ти желания? – прошепна той. – Мислех, че си получила това, което искаше.

– Така е.

6. ???

– Тогава сега нямаше да си тук, нали? Стърлинг не е точно това, за което копнееш, нали? Точно затова се опитваш да ме намериш.

Поколебах се. Пристъпих покрай него, но той хвана ръката ми.

Повдигна я.

– Имаш много дълги „любовни“ вени – каза той, прокарвайки пръст по една тънка хоризонтална синя вена, а лакираният му в черно нокът силно контрастираше с млечната ми кожа. – Виж само как се разклонява? Сякаш се стремиш към една любов, а после избираш съвсем друга.

– Преди бях луда по Мерелин Менсън, но сега обичам Александър – казах му остро.

Той стисна ръката ми по силно.

– Сега си приличаме, ти и аз.

– Никога не сме си приличали нито пък някога ще си приличаме – заспорих аз.

Джагър не изглеждаше убеден.

– Какво ще кажеш да си поделим питие? – попита той повдигайки китката ми до устата си. – След това ще бъдем по-близки от всякога.

Бързо дръпнах ръката си.

– Александър утолява напълно жаждата ми.

– Дали всичко е точно както си го беше представяла? Да бъдеш принцеса на нощта?

– Защо не попиташ Луна.

Тогава разбрах: Ако Джагър бе тук, то къде беше неговата сестра близначка?

Изтичах покрай него, за да изляза отвън на терасата на къщичката и погледнах в двора. Александър претърсваше покрай басейна.

На няколко метра от къщичката ми се стори, че видях една дълга руса глава да наднича иззад едно дърво.

Обърнах се, очаквайки да видя как Джагър злонамерено се хили. Но вече не бе зад мен.

Вместо това видях Джагър и Луна да се стрелват изпод къщичката през задния двор право към нищо неподозиращото ми гадже.

– Александър! – изкрещях аз.

Бях твърде далече, за да достигна Александър преди тях. А и какво можех да сторя срещу двама истински вампира? Как можеше смъртна почитателка на готиката да ги спре?

Тогава се сетих.

– Александър! Покрий се! С кърпата! Сега! – извиках.

Изглеждаше объркан, но грабна една сгъната плажна кърпа от

шезлонга, сви се на земята и се загърна с нея.

Сложих качулката на главата ми и вързах връзките здраво.

Извадих устройството за гаража от джоба си и го насочих към къщата на Хенри.

Поех си дълбоко дъх и натиснах с пръст сребърния бутон колкото сила имах.

Светлината експлодира осветявайки целия заден двор, включително Джагър и Луна.

И двамата замръзнаха на място. Внезапния изблик на светлина им подейства като криптонит. Закриха бледите си лица със слабите си безцветни ръце. И двамата изсъскаха и изчезнаха в тъмнината.

Хукнах по стълбата и изтичах до ръба на басейна. Без дъх, най-накрая стигнах до Александър все още покрит на един от шезлонгите.

Насочих пак устройството за гаража към къщата и натиснах сребърния бутон, осветения двор потъна в тъмнина.

Отне ми секунда да адаптирам очите си към тъмнината. Видях Александър – косата му беше разрошена, а кърпата беше захвърлена настрани.

– Бърза мисъл – похвали ме и ме целуна дълго.

– По-добре да се махаме оттук... – казах му аз.

– Сега когато знае, че сме открили скривалището му, Джагър ще бъде много по-непоколебим, от когато и да било да хване Тревър. Няма да чакат повече.

Глава 8. Слухове и чесън

Ако е имало сутрин, в която да не ми се е ставало изобщо от леглото, то това беше днес. След като няколко пъти вече натисках копчето за повторно включване на алармата, най-накрая изключих от контакта моя свирещ „Кошмар преди Коледа“ часовник и го прибрах на сигурно под леглото.

Това, което не можех да изключа обаче беше гласът на майка ми.

– Рейвън! – викаше ме тя за стотен път отдолу. – Успала си се. Отново.

След бързия душ се облякох в една черно-черна комбинация. Довлякох се до кухнята, за да погълна остатъците от сутрешната мътилка, която баща ми наричаше „кафе“

Открих, че момчето Били се бе намърдал в креслото „за гледане на телевизия“ заедно с новия ни гост – Хенри. Идиотите приятелчета бяха като залепени за екрана и гледаха исторически репортаж за бойни кораби стрелящи с оръдията си и поглъщаха бисквити с пълнеж и разноцветно мюсли.

С всяко хрусване на капитана и всяко бум на оръдията, се чувствах сякаш главата ми беше на вражеската линия.

– Изключи това! – изхленчих аз и превключих на канала за продажби по телевизията.

Приятна блондинка с перфектен френски маникюр показваше смайващи сребърни гривни.

– Побързай, имаш само петнадесет секунди! – уведомих момчето Били. – Можеш да притежаваш една такава само с пет малки вноски. Синият топаз ще отива на цвета на очите ти.

Момчето Били дойде до телевизора и издърпа дистанционното от ръката ми.

– Разкарай се! – каза той и превключи отново на Историческия канал. – Ако гледаше може би щеше да научиш нещо. И тогава бележникът ти щеше да стои рамкиран в офиса на татко, а нямаше да свърши нарязан в режещата машина.

Сложих сметана и около половин килограм захар в пълната ми с кафе рекламна чаша на игрището за голф на Дулсвил, а после направих и за себе си малка купичка с шоколадови мюсли Граф Шокула. Огнестрелната престрелка и прекомерното хрупане продължиха. Едва успявах

да си държа достатъчно отворени очертаните ми с молив клепащи, за да видя плуващите заедно с духовете и прилепите шоколадови вампири.

Майка ми влетя в кухнята облечена в корпоративен стил дрехи – студено сив костюм на DKNY и чехли на Кейт Спейд – и отвори вратата на хладилника.

– Добро утро – каза тя жизнерадостно. – Мислех, че никога няма да станеш.

– Нито пък аз – измърморих аз.

– Вчера вечерта видях госпожа Мичъл в аптеката да купува за Тревър сироп за кашлица – каза тя и сложи пластмасовата купа с ниско калорична, гадна на вкус и предварително приготвена салата в огромната си пазарска чанта на Блумингдейлс.

– Тревър сигурно е хванал същата настинка като теб.

– Да, не ходи на училище. Това е първият път, когато просто презирам училището вместо да го мразя.

– Е, мисля че той вече оздравява. Майка му ми каза, че едно момиче му занесло протеинови шейкове и той вече се чувствал по-добре.

– Имаш предвид някоя от мажоретките ли? – разпитах аз.

– Не. Госпожа Мичъл ясно ми даде да разбере, че това момиче е ново в града и не се облича – ами, много консервативно – каза майка ми, грабна една бутилка вода и затвори вратата на хладилника.

– Имаш предвид – като мен?

Майка ми се поколеба.

Това беше Луна.

– Дали не е русокосото момиче, с което Тревър беше заедно на пролетния панаир? – попита момчето Били.

– Може би – отговори му майка ми. – Не ги видях заедно тогава.

– Аз я видях само от далеч – каза брат ми. – Но едно дете от математическия клуб се къдне, че тя има брат близник. Били са забелязани да излизат от гробищата. Брат й е бил облечен сякаш току-що слиза от пиратски кораб. Децата говорят, че те спят в канализацията – продължи да ни информира момчето Били.

– Не е хубаво да разпространяваш слухове – предупреди го майка ми.

– Дочух да разправят, че били духове. Един приятел твърди, че можеш да виждаш през тях – каза Хенри.

– И хората говорят за татуировките и пиърсинга му – добави момчето Били. – Чух, че имал повече дупки по главата си даже от теб – каза ми момчето Били.

– Аз имам татуировки – отвърнах му аз и навих ръкава си, за да му покажа татуировката на прилеп.

– Баща ти ти нареди да я измиеш – припомни ми майка ми.

– И че си е пробил капачките на колената – продължи пак брат ми.

– Е, аз ще пробия твоите капачки, ако не спрете да клюкарствате като две стари баби.

– Стига. Момчета, ще си изпуснете автобуса, ако не приключите скоро – нареди им майка ми.

Хенри и момчето Били сложиха празните купи в съдомиялната машина.

– Мамо, не спомена ли, че госпожа Мичъл е казала, че това момиче е занесло на Тревър протеинови шейкове? – попитах.

– Били специални шейкове от Румъния. Помолих госпожа Мичъл да вземе рецептата им.

Вкусно питие, помислих си аз на ум. Съставки: една чаша натрошен лед. Един банан. Едно шишенце вампирска кръв.

– Не мисля, че ще ти хареса тази румънска напитка.

Най-накрая можехме да си отдъхнем от стрелбата със започването на една телевизионна реклама на Чесън Едно. Момчето Били насочи дистанционното, за да изключи телевизора.

– Не, почакай – казах му аз.

– И изведнъж ти се интересуваш от история? – попита ме гордо момчето Били. – Може би общуването ти с мен ти се отразява все пак.

– Шшт...

Майка ми последва момчето Били и Хенри, когато те се отправиха към предната врата.

– Чесън едно, – продължи рекламата. – Натурален и без мирис. Помага за подобряване на сърдечносъдовото здраве само с по една капсула на ден.

Логото им трябваше да казва: „Свободен от миризма начин да държиш вампирите настрана.“

Бях озарена от една идея. Защо не бях помислила за това по-рано? Нямах нищо, което да обичам повече от един новосътворен план!

Глава 9. Кратко посещение в къщата обитавана от вампири

– Хей, Бек, искаш ли да пазаруваме в аптеката „Пакс“? – попитах най-добрата ми приятелка, когато се качвах в пикапа ѝ. – Просто трябва да купя няколко неща на път за училище.

– Но Мат ще ни чака на скамейките. Не искам да закъснявам.

– Ще отнеме секунда – помолих аз.

Старата ми приятелка бе залепена за футболния си възлюбен, както аз за моето гадже-вамфир. Трябва да съм извратена, че да не разбирам любовната ѝ преданост.

– Добре – най-накрая тя се съгласи. – Мога да взема бонбони на Мат. Обича червен ликорис⁷.

Спомних си, как с Беки висяхме отвън пред аптеката „Пакс“ и ядохме увити червени ликорис, докато не ни стане лошо.

Сега вместо да създава нови спомени с мен, тя ги изграждаше с Мат.

Обърнах се към най-добрата си приятелка, която носеше каки и бледо синя и закопчана до долу риза. Откакто познавах Беки, тя обличаше джинси и широки пуловери. Колко ли дълго не бях забелязала промяната?

– Освен това, ще ни отвори възможност да се помотаем – добави тя от сърце.

Беки беше права. Бях толкова погълната от отклоняването на сватбата между Тревъър и Луна и няха никакво време за разговори или дори да си отворя очите!

Сега като имахме обожатели, не се държахме една за друга както преди. Означаваше ли това, че не се нуждаем една от друга?

– Мина цяла вечност, откакто не сме прекарвали време по женски – съгласих се аз.

– Знам, страхотно е, че си имаме гаджета, но ми липсва приятелството ни.

– На мен също! – казах аз. – Трябва да намерим време за нас.

– Това е пакт – каза тя, протягайки кутрето си.

– Пакт – казах аз, сплитайки моето с нейното.

7. с женско биле – Б.пр.

Беше нещо повече от това да сме разделени, чувствах, че съм сама в мрака, защото не можех да ѝ споделя факта, че града ни вече гъмжеше от вампири.

– Ако ти споделя нещо, ще обещаеш ли да не казваш на никого? Дори и на Мат? – попитах аз.

– За секс ли е?

– Не. Дори още по-секретно е.

– Какво по-секретно от секс?

Бях готова да издам тайната. Да кажа на най-добрата си приятелка, че гаджето ми никога не се показва на дневна светлина. Да ѝ обясня защо Джагър кара катафалка. Защо призрачната Луна внезапно бе дошла в Дулсвил.

Но ангелското лице на Беки изглеждаше толкова щастливо, най-важното ѝ занимание беше какво ново облекло ще носи на училище, какъв вид бонбони да купи на Мат. Не можех да разваля идеалния ѝ свят.

– Ще има поп викторина в часа на Шанк утре.

– Тъх – каза тя, прибелвайки очи. – Това всички го знаят.

– Наистина ли? – попитах аз, почни ужасена. – Може би губя връзка.

Бях заровена в пътеката с витамини и билки, изучавайки лековете на Майката Природа и пълнейки червената пластмасова кошница за пазаруване с витамин С и кутии с чесън, когато Беки най-накрая ме намери.

– Мислех, че се чувстваш по-добре – каза тя, държейки няколко пакетчета с червени ликориси.

– Да, но искам да се подсигурия.

– Чеснови таблетки? – попита тя, объркана. – Мислех, че си преодоляла манията си по вампири, сега когато излизаш с Александър.

– Така е. Стори ми се комерсиално...

– Говорейки за Александър – прекъсна тя, развълнувано – вие двамата бихте ли искали да се срещнем в Хатси Динър след футболния мач донечера?

Как можех да откажа на най-добрата си приятелка след като току-що сключихме пакт като се захлехме с кутретата да излизаме повече? Откакто бях с Александър и Тревър бе болен, мислех, че всички сме в безопасност.

– Да, това е страхотна идея. Не мисля, че Александър е ходил

някага в Хатси.

Беки и аз занесохме поупките си до касата. Стояхме, без да обръщаме внимание, докато възрастен служител скрит зад вестник и млада помощничка архивираше пакетите с разгънати вестници.

– Онези две деца, за които ти разказвах, бяха тук снощи – излюкари възрастния служител. – Мисля, че са братовчеди на онова чудато семейство в Имението на хълма Бенсън.

– Чух, че приличат на ходещи трупове – по-младия отговори.

– Да. Не схващам защо днешните деца мислят, че е готино да изглеждат все едно току-що са излезли от ковчег.

– Чух, че едното от тях кара катафалка.

Точно тогава възрастната служителка остави вестника и ме забеляза. Очите ѝ се разшириха сякаш е видяла призрак.

– Съжалявам – извини се тя. – Дълго ли чакате?

– Цяла вечност! – каза аз.

Значи Джагър и Луна бяха започнали да показват присъствието си из Дулсвил. Бяха ли отегчени, небрежни или маркираха територията си?

Въпреки че Тревър и аз бихме прекарвали живота си хванати за гърлата, не исках Луна и Джагър да се доберат до неговото. Освен това те искаха да направят повече щети, отколкото да изтискат врата му. Смесца от емоции преминаваше през мен – да предпазя приятел дулсвилец от смъртоносно дуо, да осуеят план за нечестив футболен сноб да причини опустошение и да разваля заговора – врагът ми да стане вампир преди мен.

Трябваше да занеса тези таблетки на Тревър. Във всеки момент, Джагър или Луна можеха да ударят – или в техния случай, да ухапят.

Въпреки поддържането на новата ми самоличност като вампир беше изтощително, на мен започваше да ми харесва. Всичко, по което си падах преди като вманиачена по вампири готичка сега можех да го изживея – антипатията ми към светлината и страстта към тъмнината, да имам тайна самоличност и да бъда член на обществото вместо аутсайдер. Представих си останалото – да летя високо в дулсвилското небе, да живея в обитавана от призраци тъмница, Александър и аз сгушени през деня в кралски голям ковчег.

Когато слънцето започна да залязва, карах с колелото си до Тревър с торбичката от аптеката „Пакс“, която бе в безопасност в моята Оливия

Ауткаст раница. Вече се обадих на Джеймсън и му казах, че ще закъснея с няколко минути за срещата с Александър. Беше съдбоносно да поддържам вампирската ми шарада и да чакам да се стъмни, за да видя Тревър, за всеки случай ако реши да раздрънка за посещенията ми на Луна. Ако ѝ сподели, че съм го посетила след училище първия ден, когато беше болен, Луна можеше да допусне, че Тревър не е бил на себе си от настинката. Но сега, когато врагът ми се подобряваше, трябваше да прикрия следите си. Не можех да им дам причина да заподозрат, че съм още смъртна.

– Чаках те през целия ден – каза Тревър като отвори входната врата. Носеше карирани фланелени пижамени гащи и риза с дълги ръкави Биг Тен сърф и по-здрав вид – лош знак, че ще се върне на училище, но и добър знак, че не е бил ухапан.

– Липсвала съм ти? – попитах със саркастична усмивка.

– Помислих те за Луна – каза той разочарован. – Няма да купуваме Вампирски скаутски бисквити днес – каза той, затваряйки вратата.

Бързо запънах вратата с кубинката си.

– Слагам последните щрихи на здравния ми проект – казах аз, отваряйки врата и влизайки вътре.

– Искаш да се почувствам по-добре или да ме вкараш в моргата?

– Имам ли избор?

– Защо не впишеш в доклада си причината за болестта на Тревър Мичъл. Две думи: Рейвън Мадисън. Сигурен съм, че Института за заразни болести са чували за теб – каза Тревър.

Игнорирах грубия му коментар и влязох в току-що боядисаната му слънчогледово жълта кухня, която все още миришеше на боя.

– Чух, че те посещава призрачно сладка стрийптизьорка. Имах предвид сержантка – казах аз с усмивка.

– Звучи сякаш някой ревнува.

Извадих торбичката си от аптеката „Пакс“ и я оставих на гранитния плот в кухнята.

– Мама вече ми даде лекарството.

– Само няколко неща, за да имам допълнителна заслуга. Витамин С, чанта с бонбони за кашлица и чеснови капсули.

– Чеснови капсули? Ще смърдя на Италиански ресторант.

– Полезни са за сърдечносъдовата система. Ще ти помагат на футболното поле.

– Не си ли видяла всичките ми трофеи? Мога да играя насън – каза той, арогантно.

Свършваха ми както и опциите така и времето. Трябваше да стегна юздите.

– По улиците се чува, че тези са важен афродизиак. Излъчват аромат, който момчетата намират за неустоим. Нещо като феромони. Както и да е, някой като теб не би имал нужда – казах аз, насочвайки се към входната врата с капсулите.

– Хей, почакай – каза той, настигайки ме в антрето. – Остави ги тук. – Той грабна торбичката от ръката ми. – Не за мен, разбира се. За момчетата от отбора.

Глава 10. „Ресторантът на Хатси“

Един блок по-надолу от центъра на Дулсвил се разполагаше „Вечерята на Хатси“ – един ресторант в стил петдесетте, с сини и бели пластмасови бутилки, черни и бели плочки по пода, неоновы знаци на Кока Кола и меню, съставено от чийзбургери, пържени картофи и най-гъстите шоколадови шейкове в града. Червените униформи, бяха запазена марка за сервитьорките, докато мъжката част от персонала носеше нормално облекло. Обикновено Беки и аз посещавахме ресторанта след училище, когато успяхме да изкрънкаме достатъчно дребни монети, за да успеем да покрием поръчката си от лучени кръгчета, както и да оставим средно голям бакшиш.

Двамата с Александър пристигнахме в „Хатси“. Няколко семейства и млади двойки се бяха разпръснали по масите. Футболните играчи вече поглъщаха малцова бира и пържени картофи на две големи маси. Всички очи се извърнаха към нас, докато преминавахме през чистото и светло помещение в нормалното си черно облекло.

Тръпка на вълнение прониза тялото ми – почувствах се като готическа принцеса, хванала подръка своя чаровен принц, макар да знаех, че по-скоро предизвиквахме странно впечатление у хората, отколкото завист.

Александър разглеждаше албумите на Боби Дарин, Рики Нелсън и Сандра Дий, поставени в рамка, също твърде погълнат от новата обстановка, за да осъзнава точно всичко.

Мат и Беки седяха сами на една ъглова маса.

– Хей, насам, хора! – извика Беки.

Александър и аз седнахме при тях.

– Мислех, че ще седите с останалата част от отбора по футбол – отбелязах аз, докато взехме менютата от металната поставка за салфетки.

– Решихме, че ще е по-уютно, ако сме си само ние – отговори Беки.

Една висока сервитьорка с много тънка фигура, с бухнала кестенява коса и бели диоптрични очила се приближи към масата ни, дъвчейки парче розова дъвка.

– Здравейте, аз съм Дикси – каза ни тя и пукна един голям розов балон. Извади тефтер за поръчки от бялата си престилка. – Какво ще желаете?

– Два ванилови шейка и едни пържени картофи – отвърна Мат.

– За нас същото, но нека шейковете да са шоколадови – добави Александър.

Дикси наду още един голям балон и го изпука с предните си зъби.

После се понесе обратно към кухнята. Всички момчета от масите я зяпнаха, дори Александър и Мат.

– Когато порасна, искам да изглеждам точно така – казах на Александър.

– Ти вече изглеждаш точно така – отвърна ми той и ме притисна силно.

Очите му светнаха, когато забеляза старинните грамофонни автомати, поставени върху масите.

– Тези са яки! – каза той, докато прелистваше списък от поне петдесет различни песни. – Виждал съм такива само по филмите.

Бях забравила, че приятелят ми бе прекарал толкова много време от живота си скрит в таванската си стаичка, далече от всекидневните занимания на смъртните. Полазиха ме тръпки, когато видях колко е улисан от всичко ново, което го заобикаляше, докато изучаваше списъкът със заглавия на песни и изпълнители.

– Елвис е страхотен! – каза той въодушевено.

Бръкнах в портмонето си и сложих четвърт долар в машината.

Минута по-късно, от тонколоните се понесе песента: „Обичай ме нежно“.

Александър се усмихна мило и стисна ръката ми по-силно. Кракът му се допираше до моя и можех да усетя как потропваше с кубинките си в ритъм с музиката.

– Та, как сте напоследък вие? – попита Мат.

– Ходихме на лов за ковчези – отговори Александър.

Беки и Мат ни изгледаха странно.

– Обичайното – казах аз с усмивка.

Те се изсмяха.

– Е, как мина мачът ти? – попита Александър Мат, докато слагаше салфетка в скута си.

– Разбихме ги. Но само защото Тревър участваше.

– Не е вярно – възпротиви се Беки. – Ти също отбелязваше.

– Е, той благоволи да се появи и да вкара няколко гола. Колкото и да ми е неприятно да го кажа, не сме печеливш отбор без него.

– Той прибора ли се? – попитах.

– Не, ето там е – отвърна Мат, сочейки зад гърба ми.

Обърнах се и видях Тревър в един отдалечен ъгъл да играе пинбол.

– Не бива да излиза през нощта – заявих аз.

Беки изглеждаше озадачена.

– Използвам го като обект за проекта ми по биология. Нощният въздух не се отразява добре на настинката. Извинете ме, ще се върна след секунда – казах аз и непохватно излязох от ъгловата маса, на която седяхме.

Усещах погледите върху себе си, докато минавах през помещението, но не по същата причина, заради която бяха гледали Дикси.

Потупах Тревър по рамото.

– Какво правиш тук?

Моят враг се обърна и подбели очи.

– Изглежда, че играя пинбол.

– Но ти си болен. Не бива да ходиш навън, защото може да пипнеш още микроби.

– Повярвай ми, щом стоиш до мен, значи вече съм прихванал още няколко – отговори той, плясвайки радостно с ръце.

– Трябва да си вкъщи – наредих му аз.

Топчето отскочи доста нависоко, което накара цялото табло да светне.

– Ти остави Момчето-чудовище, за да говориш с мен? – попита ме той. – Вече беше в къщата ми два пъти. Започвам да си мисля, че...

– Най-добре е изобщо да не мислиш. Взе ли си чесъна?

– Бях на мач, не на среща – отговори той.

– Трябва да си почиваш.

– Звучиш като майка ми.

– Е, може би трябва да я послушаш.

– Защо, за да ми каже да не се виждам с Луна? Да не би вие двете да сте си поговорили?

– Тя не я одобрява? – любопитно попитах аз.

– Ти как мислиш?

– Мисля, че майка ти е права този път. Луна не е твоя тип. Ти имаш нужда от момиче с диадема, а не с татуировка.

– Наистина ли? Луна се облича досущ като теб, а ти си се опитвала с години да ме убедиш, че не си мутант. Наистина ли си мислеше, че фактът, че хората те смятаха за откачалка, няма нищо общо с дрехите ти?

– И какво толкова виждаш в нея? – продължих с разпита аз.

– Тя е новото момиче, красива и мистериозна. Нещо подобно на причината, поради която ти харесваш Александър.

– Това е напълно различно. Аз харесвам Александър, защото той не прилича по нищо на никого другото, и защото прилича на мен. Но Луна не е твой тип. Тя е прекалено... запалена по готик стила.

– Също като някой, който познаваме...

– Ще рискуваш популярността си заради нея? – попитах аз с леко завистлива нотка.

Колкото и да ми бе неприятно да го призная, питах се какво толкова виждаше у нея Тревър, което не съзираше у мен.

– Ти да не се шегуваш? Ще съм още по-известен, заради това, че съм забил новото момиче, за разлика от старото.

Сякаш ме забодя с кол в сърцето.

– Двамата с Джагър се движат с мен почти през цялото време – продължи той, гледайки ме право в лицето. – Гледат ме на тренировки и мачове. По-популярен съм от всякога – някак си и между известните в училище, и между аутсайдерите.

– Казвам ти, този път майка ти има право – опитах се да го предупредя.

– Е, беше ли майка ми права за Александър и семейството му? – попита той, припомняйки онези слухове, разпространени из цял Дулсвил, че семейство Стерлинг са вампири. – Тя мислеше, че и те са странни, само защото бяха различни.

– Както и ти – не се предадох аз.

– Тя каза, че те са вампири – продължи той разговора и играта. – Тя накара целия град да вярва на това. Особено пък ти.

– Ти беше онзи, който измисли и разпространи слуховете. Но в този случай, може би трябва да й се довериш.

– Че Луна е вампир?

Млъкнах.

Целият ресторант изведнъж утихна.

Тревър остави топчето да се тупне още веднъж и да падне у дупката.

Тогава усетих някой да стои зад мен. Обърнах се.

Бяха Джагър, в раздърпана фланелка и черни дънки, и Луна, облечена в къса рокля в черно и розово. Бе красива. Изглеждаше като готическа фея, с тънките си бледи ръце и дрънчащите черни гривни, с мека-та й бяла коса, която падаше по раменете й, и с сините си очи, които проблясваха. И двамата стояха пред мен сякаш бяха готови да ме погълнат за вечеря.

– Какво правиш тук? – нахвърли ми се тя.

Изведнъж, подобно на един истински готически Супермен, Александър се появи до мен. Когато Луна пристъпи напред, той смело заста на помежду ни.

– Чао, Момиче-чудовище – каза Тревър, хващайки Луна за ръката.
– Хайде, Джагър.

Джагър изгледа кръвнишки Александър и после последва странната двойка към масите, на които ядяха футболните сноби.

Наведох се към машината за пинбол, докато Тревър седна начело на масата с Луна и Джагър от двете му страни. Футболистите се отдръпнаха, сякаш румънците бяха болни от бяс. Продължиха да избягват да ги поглеждат директно в очите и разговаряха само помежду си.

– Трябва да отидем до къщата на дървото – прошепна Александър.
– Докато Джагър и Луна са все още тук.

Върнахме се на нашата маса бързо, за да открием, че поръчката ни току-що бе пристигнала.

– За какво беше всичко това? – попита Мат.

– Трябва да си тръгваме – отговорих аз, взимайки портмонето си.

– Но храната ни тъкмо пристигна! – възпротиви се най-добрата ми приятелка.

– Двамата с Беки не можем да изпием и четирите шейка – каза Мат.

Аз хвърлих отново поглед към Тревър. Играчът-Звезда сияеше под светлината на прожекторите, върнал се след тежка настинка, за да спаси отбора си. С момиче от едната страна и нов приятел от другата. Догади ми се.

– Наистина трябва да вървим... – повторих аз.

– Само защото Тревър и онези другите са там? – попита Беки.

– Да – признах аз. – Но не заради причината, която предполагаш.

Ще ти обясня по-късно. Повярвай ми.

Александър остави тридесет долара на масата.

– Моля ви, аз черпя.

– Нашата късметлийска вечер. Можем да си поръчваме бургери – пошегува се Беки.

Разсмях се и прегърнах набързо приятелката си.

Докато всички погледи бяха приковани към Дикси, докато тя записваше поръчката на Луна и Джагър, двамата с Александър се изнизихме от ресторанта, подминахме катафалката на Джагър и се вмъкнахме в Мерцедеса.

– По-добре да побързаме – казах, докато пресичахме задния двор на Хенри.

Двамата с Александър не знаехме колко време имаме да откраднем ковчезите, преди Джагър и Луна да са се върнали.

Покачих се по стълбата към къщата на дървото, а Александър вече ме чакаше вътре. Когато дръпнах черната завеса, ковчезите си стояха точно както ги бяхме оставили.

Той застана зад ковчеза на Джагър и го избута с всички сили.

„Леглото“ на вампира не помръдна.

– Какво става? – попитах аз.

– Заседнал е.

– Да не би да има нещо в него? Може би труп?

– Трябва да са няколко трупа. Това нещо тежи поне тон!

Александър повдигна капака. Всичко, което видяхме вътре, бе едно измачкано черно одеяло и бяла възглавница.

Той затвори капака и отново се опита да го премести.

– Може би нещо му пречи.

Аз се наведох към другия край. И двамата дърпахме и бутрахме с всички сили, толкова силно, колкото можехме.

Но ковчезът не помръдваше.

– Да опитаме с този на Луна – предложи Александър, отмятайки черните си кичури от лицето си.

Хванах единия край на бледорозовият ковчег, а той – другия. Не можахме да помръднем и него.

Двамата претърсихме скривалището за нещо, което да ни послужи като лост.

– Погледни това – казах аз, сочейки няколко гвоздеа, оставени до един цилиндричен брезентов чувал, вероятно принадлежащ на Джагър.

– Винаги, когато реша, че сме помислили за всичко, се оказва, че Джагър също го е сторил – каза Александър отчаяно.

– Нямам никакви инструменти в себе си – признах аз.

– Не мисля, че е разчитал да си носим – отбеляза Александър, поставяйки ръка на рамото ми.

Точно тогава чухме звука на кола, чиито мотор изгасваше.

Двамата бързо изскочихме от къщата на дървото, докато фаровете на катафалката на Джагър осветиха алеята.

– Чувала съм за заковаване на капака, но никога на целия ковчег! – възмутих се аз, докато бягахме надалече.

Глава 11. Бой между прилепи

На следващата вечер, преминах през входната врата на път за срещата ми с Александър в имението, когато се натъкнах на червен плик оставен на прага. На него с черни букви бе написано: **Рейвън**.

Вътре имаше червена бележка, на която с печатни букви беше написано:

Среща в парка Оукли.

Обичам те.

Александър

„Колко сладко“ – помислих си. Спонтанен любовен антракт в парка. Александър Стърлинг винаги планираше едни от най-мистериозните, съдържателни и свръхестествени срещи: пикник в дулсвилското гробище, бунтарски рок-танци на игрището за голф, откриването на котенцето ми, Кошмар, в изоставения обор.

Представих си как пристигам в парка, на обещаната среща около фонтаните в парка Оукли, как мехурчета се образуват от спускащия се воден поток, как с Александър сме потопили краката си във водата, докато устните ни нежно се докосват.

Тогава се замислих, дали тази бележка наистина бе от моя любим? За жалост откакто се бях срещнала с Джагър в Клуб „Ковчег“, подлагам всичко под съмнение. Все пак Джагър ме бе пресрещнал да алеята в Хипстервил, бе се появил в задния ми двор и се бе скрил в беседката на Имението. И все пак, ако наистина това писмо бе от Джагър, той може би сега наблюдаваше от някъде къщата ми.

Качих се на колелото си, облечена с дантелената си рокля до коленете и закарах, докато сърцето ми препускаше, към парка Оукли. Минах през друсащата трева около люлките. И когато се добрах до фонтана, момчето на мечтите ми не бе там. Добутах колелото си и го оставих на пейките за пикник.

– Александър? – извиках.

Долявах само мъждукащите светлинки на светещите насекоми.

Тогава чух музиката на „Порочните Вещици“ идваща от открития амфитеатър.

Добутах колелото си до куполовидната сцена, където родителите

ни ни довлечаха всяка събота по време на лятната ваканция, само и само да видим дулсвилския симфоничен оркестър. Предпочитах на седа сама на влажната трева и да слушам скрибуцащият звук на цигулки по време на буря, докато родителите ми търсят подслон под някое дърво, пред това да ги гледам как се прегръщат и танцуват на „Звездите и райетата завинаги“

Спуснах се надолу по пътеката между редовете. Запалин свещник и кошница за пикник лежаха върху черно дантелено одеяло, разположено по средата на сцената.

Оставих колелото си на циментената пейка. Претичах през по-ниското място, където се разполага оркестъра, за да се кача на сцената.

– Александър?

Нищо не чух.

Гледах за крила, но намерих единствено столове и попитри⁸.

Отидох до средата на сцената и седнах на одеялото. Отворих кошницата за пикник. Може би там имаше друга бележка, която щеше да ме заведе на друго романтично място. Но кошницата се оказа празна.

Почувствах се странно. Песните на шурците заглъхнаха. Станах и се огледах наоколо. Александър все още го нямаше.

И тогава пред мен изведнъж се появи Луна облечена в тясна черна рокля с мрежести ръкави, розови ръкавици без пръсти и пастелено-розов амулет висящ от врата ѝ.

Ахнах и отстъпих назад.

– Какво правиш тук? – попитах. – Трябваше да се срещна с Александър.

– Той също получи бележка – каза със зла усмивка. – Среща на гробището. Рейвън.

Заоглеждах се наоколо, в търсене на крила някъде около сцената, хвърлих и един бърз поглед към седалките. Джагър можеше да е навсякъде.

– Тук съм сама – увери ме тя сякаш бе прочела мислите ми.

– Трябва да тръгвам – казах.

Луна застана на пътя ми, а ниските ѝ черни ботуши за малко да настъпят моите.

– Мисля, че Александър може да почака. В край на краищата той ме накара да го чакам, откакто съм родена.

– Нямам нищо общо с това – казах, имайки предвид заветната

8. Попитри – наклонена поставка за ноти. – Б.пр.

церемония в Румъния, където Александър е трябвало да превърне Луна във вампир. – Нито пък Александър. Той никога не ти е давал обещание.

– Не го защитавай – заспори тя. – Освен това, не това е причината да съм тук.

– Тогава защо си тук?

– Искам да престанеш да се виждаш с Тревър – каза.

– Не разбирам за какво говориш.

– Не ми се прави на глупава. Знаем, че го посещаваш вечерите. Дочух какво му каза в ресторанта. Каза му да внимава в мен, все едно съм някаква откачалка!

– Той е в правото си да знае какво представляваш в действителност.

– Бях откачила преди да се превърна. Но сега съм нормална.

– Но ти дори на познаваш истинския Тревър. Повярвай ми, той е откачения.

– Не помня да съм те питала за мнението ти.

– Джагър не направи това за теб. Не се е заел да ти намери сродна душа. Все още търси как да се докопа до Александър.

– Не говори за брат ми по този начин. Не знаеш нищо нито за него, нито за мен. Та ти дори не ме познаваш.

– Но познавам Тревър.

Очите на Луна се разшириха, а ръцете ѝ в розовите ръкавици без пръсти се озоваха на почти несъществуващия ѝ ханш.

– Тревър е прав. Ревнуваш! – обвини ме тя. – Той мисли, че си влюбена в него. И аз мисля същото.

– Тогава явно ти си точно толкова смахната, колкото е и той! Родени сте един за друг.

– Спечели Александър. Защо аз да не мога да търся щастието си?

– Не за това става въпрос. Това са хора, не играчки.

Сините ѝ очи почервеняха. Пристъпи към мен, толкова близо, че вече можех да усетя аромата на блясъка ѝ за устни Cotton Candy.

– Искам да отстъпиш! – заяви в лицето ми.

– Аз пък искам ТИ да отстъпиш! – заявих в нейното лице.

Щом тя щеше да ме притиска, аз също можех да я притискам.

– Не ме е страх от теб – каза Луна.

– Аз не се страхувам от никого – отвърнах.

С всяка минута се убеждавах все повече, че отиваме към котешки бой – или в нашия случай по-скоро към прилепски бой.

– Ако кажеш на Тревър за мен, – заплаши ме, – аз ще му кажа за теб!

– И какво ще му кажеш за мен?

– Че си вампир. Че сме вампири.

Отстъпи назад и скръсти ръце, триумфиращо. Не знаех какво да кажа.

– Хубаво кажи му, – казах най-накрая. – Никога няма да ти повярва.

Луна отстъпи пак и се загледа в луната.

– Вероятно си права, – оемкна. – Стори ми се, че видях отражението ти в стаята с огледалата. Но Джагър ме убеди, че това е част от измамата. Предполагам, че просто не исках да приема, че Александър е с теб. Странно е нали, да си различен от всички останали?

Никога не бях срещала някой, като изключим Александър, който да усеща нещата по същия начин като мен, било то вампир или не.

– Да – съгласих се.

Мрачното настроение на Луна се разведри. Напрежението в раменете ѝ се разсея. Разгневените ѝ очи оемкнаха и сега изглеждаха някак загубени, самотни.

– Смешно е – продължи. – Колко общо имаме. Ти и аз, въобще не се различаваме. Аз винаги съм била обградена от истински вампири. И всички те са родени като такива. Аз бях единствената, която познаваше усещането на това да те превърнат. Единствената, преди да срещна теб.

Виждах в изпълнените с емоция очи на Луна, глад за близост и общуване. Напомни ми за някой, който бе самотен, съществуващ като странник в собствения си живот, вместо да го живее лично. Напомни ми за самата мен.

– Не е забавно да си аутсайдер – казах.

Бледите розови устни на Луна се извиха в усмивка, сякаш бе получила гореща прегръдка, която изведнъж разтопи мрачината на духа ѝ.

Пое ръката ми и седна до кошницата.

– Седни за миг.

– Наистина ми се налага да тръгвам... – казах, съпротивлявайки се.

– Само за миг – помоли тя.

Неохотно се настаних на одеялото.

– Кажи ми как ти усети превръщането? – каза, приближи се към мен накланяйки се, все едно си клюкарствахме на парти с преспиване.

– Как го усетих? – попитах, объркана.

– Когато Александър те ухапа.

Спрях за миг. Ако отговорех по грешния начин щях да хвърля на вятъра цялото си вампирско прикритие. А бях сама, на сцена с женски вампир, без чесън, кол или слънчева светлина, а Александър ме чакаше

на километри от тук в дулсилското гробище.

– Моля те... разкажи ми, как го почувства? – повтори.

– Като магия – прошепнах.

– Дааа – кимна енергично.

– Сякаш неизвестна до този момент сила на природата, премина през вените ми и се отправи директно към сърцето ми.

– Продължавай.

– Почувствах как сърцето ми спря, сякаш щеше да експлодира от любовта и как после отново заби, както никога до сега – казах, давайки воля такава на въображението си, че замалко да убедя дори себе си.

– И при мен беше така... само, че ти си го направила влюбена.

– Да. Обикнах Александър от първият момент, в който го зърнах – казах искрено.

– Той е прекрасен – после прошепна все едно ми издаваше тайна. – А мен ме отхвърлиха.

– Кой беше той?

– Познат на Джагър. Едва го познавах. Имаше несъразмерна брадичка и релефни гърди. Дълбоки сини очи и рошава червена като огън коса. Заведе ме в някакъв склад. Бързо започнахме да се целуваме, устните му бяха като кадифе. И преди да се усетя, той ме беше ухапал.

– Лол – казах, бях попила всяка нейна дума.

– Не бяхме на свещена земя, така че не бяхме обвързани за вечността. Така и не го видях повече.

– Това е толкова тъжно – изказах искреното си съжаление към нея.

– Такава си щастливка, че си открила Александър. Сега разбираш ли колко е важен Тревър за мен. Когато Джагър ни запозна и аз се вгледах в божествените му зелени очи, веднага усетих връзката. Не става въпрос само за това, че той е красив и атлетичен, усетих и друго, разбрах, че той е всичко, което някога мога да искам от истинската любов. За това ме привлича. Търся някой, който да утоли жаждата ми за вечността – каза прокарвайки пръсти през розовия амулет. – Джагър има различни от моите нужди. Има глад за ловуване и страст за нова плячка. Изпада в екстаз като превръща невинни смъртни в жадни за кръв вампири. Но за мен тези бутилчици се превръщат във все по-голяма тежест. Ловът не ме привлича. Прибягвам до кръвта само, когато наистина имам нужда от нея. Сладкия вкус на сочната червена течност примесена с аромата на любимия, докато кръвта му се стича и пулсира под плътта. Да знам, че на някой му пука за мен, толкова колкото аз съм жадна за него, напълно да се засищаме един от друг. Някой, който да задоволява

гледа ми винаги.

– Но Тревър не е достатъчно добър. Заслужаваш нещо повече – казах настойчиво.

Тя ме погледна скептично.

– Нуждаеш се от някой интелигентен. Чувствителен. Зрял. Мъжествен.

– Той е всичко това. Не го познаваш по начина, по който го познавам аз.

Знаех, че трябва да тръгвам, че Александър ме чака на гробището и се чуди защо мен ме няма там. От друга страна имаше толкова много неща, за които исках да разпитам Луна, за превръщането, за това какво е да си вампир в днешно време. Имаше толкова много неща, които исках да знам. А не знаех дали ще имам друг подобен шанс.

– Харесва ли ти да си вампир? – попитах, с приковано внимание.

– Жадувах го през целия си живот. Всичките ми роднини са вампири. Когато по-малкия ми брат, Валентин, се роди, си мечтаех, че и той ще е смъртен като мен. Но не беше и аз проклет деня, в който се бе родил. Последната смъртна в родословното ни дърво е била пра-пра-прабаба ми, никога дори не съм я виждала. Прекарвах целият си живот на светло, докато остатъка от семейството ми спеше. Така и не станах част от света им.

– И как се справяше сам сама? – почудих се.

– Опитах се да маскирам болката като бъда отлична ученичка и стана популярна сред съучениците си в училище. Това наруших връзката си с Джагър и роднините си. Завиждах на Джагър, а той завиждаше на мен.

– Наистина ли? Не мога да си представя Джагър да завижда на някого.

– Виждах го изписано на лицето му, всеки път щом се събудеше от ковчегата си. Имаше само няколко часа, които можехме да прекараме заедно, преди да трябва да си лягам. Седяхме в ярко розовата ми стая, докато споделях всеки детайл от нещата, които ми се бяха случили в училище.

– Кой би искал да ходи на училище? – попитах.

– Джагър се интересуваше най-вече от спорта. В Европа футбола е много популярен. А той мечтаеше да е това, което никога не можеше да бъде – футболна звезда. Участваше в нощни мачове, жаден за това да е част от играта, вместо само зрител. Но учениците го смятаха за странен – детето, което никога не бе ходило на училище, бледо, мършаво,

облечено като откачалка. Никога не се вписа. А сега, когато гледа как Тревър играе футбол му се иска да има неговия живот. Мисля, че за това ми го предложи като подходящ за мен.

За миг Луна и Джагър вече не бяха вампирите, бяха тийнейджъри като мен, на които им е писнало да бъдат аутсайдерите.

– А ти как се чувстваш като вампир? – попита тя.

– Ъх... ми обожавам го – излъгах.

– Но сега си различна от цялото си семейство.

– Ако някога беше виждала семейството ми щеше да разбереш, че винаги съм била – казах през смях и Луна се засмя. Чувствах се така все едно се познаваме от години, а не само от няколко минути.

– Малкият ми брат е абсолютен идиот – казах, отчаяно желаейки да споделя живота си с нея.

– На колко години е?

– На единайсет.

– Колкото Валентин! Колко е освежаващо да се запозная с някой като теб. Знаеш какъв е живота и в двата свята, но си избрала мрачния.

Луна измъкна една прекалено ярко розова коктейлна чантичка иззад кошницата.

– Искаш ли бонбонче? – попита, държейки пакетче „Взривяваща Свежест“.

Кимнах и заравних бонбона, докато тя извади четката си за коса.

– Разкажи ми за Александър – каза на сантиметър от мен. Започна да реши косата ми все едно бяхме приятелки от години. Тийнейджърите в Дулсвил никога не решеха косите на другите. Макар че Луна беше приказна от всички момичета, с които някога се бях сблъсквала. Отпуснах се почти хипнотизирана, докато тя разплиташе косата ми, точно противоположното на усещането, когато мама прокарваше гребена през бъркотията в косата ми.

– Александър е направо фантазия. Очите му са като млечен шоколад. Таванската му стаичка е пълна е портрети на мен и семейството му, които той е рисувал – раздърдорих се като всяко сантиментално и сладниково момиче, а после промених тона си. – Но понякога е трудно – признах. – Иска ми се да виждаме отраженията си. Иска ми се да имам снимка на двама ни на нощното си шкафче.

– Да, това си е пречка. Но малка цена с замяна, на която получавате цяла вечност заедно.

Луна издърпа косата от рамената ми назад и започна да ме сплита.

– Къде е раната ти от ухапването на Александър – попита тя

любопитно... – а аз бързо захрих врата си с длан.

Остави косата ми и като отметна бялата си коса на перфектни кичури, за да покаже двата кръгли лилави белега на бялата си като мляко кожа.

– Казват, че отнема година, докато се махнат напълно – каза тя. – Надявах се, че ще останат вечно.

– Тъж... Не са на врата ми – пошегувах се.

– Ах, ти грешнице! – каза с усмивка, а после отново стана сериозна. – Мога да се закълна, че Джагър ми каза, че е видял Александър да хапе врата ти.

– Наистина трябва да тръгвам – казах, докато ставах. – Александър ще се притесни.

Отидох зад кулисите.

– Искаш ли да се видим утре – попита, следвайки ме. – Може да се видим по залез.

– Имам планове с Александър – казах, докато вървах между редовете.

– Тогава други ден?

– Ще видя дали ще мога – казах, докато грабвах колелото си.

– Защо ти е да караш колело като можеш да летиш?

– Пазя се от прекалена показност.

– Добро решение – каза като ми намигна. – До друг път.

Качих се на колелото си.

– До друг път!

Започнах да карам, а когато се обърнах, за да помахам за довиждане амфитеатъра вече бе празен.

Глава 12. Познай кой?

Трябваше да призная – харесваше ми да съм вампир. Луна не само върваше, че съм част от Подземния свят, но искаше и да сме приятелки. Чувствах се сякаш летя, докато карах колелото си през центъра на града на път за вкъщи. Зачудих се къде щях да живея. Може би разбраните ми родители можеха да пренаредят мазето ни – да заковат с дъски прозорците, да махнат белите килими и омърсят циментовите повърхности с няколко буболечки и паяжини. Можех да спя в черен ковчег с лилави шевове и сребристи гвоздеи. Или още по-добре, Александър и аз можем да живеем заедно във фабриката в супер-луксозен готически ковчег за двама. Много възглавници и удобни одеяла с вграден телевизионен плосък екран в капака и стерео говорители от страни.

Отбих по алеята, която водеше към къщата и заварих Александър да ме чака на предните стъпала, изглеждайки както винаги замечтан в черните си панталони и раздърпана черна риза с дълъг ръкав.

– Къде беше? – попита ме той загрижено. – Получих бележката ти да се срещнем на гробището, но ти така и не дойде.

– Аз също получих бележка – казах аз и му показах червения плик.
– Да се срещнем в парка.

– Но аз не съм ти писал бележка.

– Знам. Нито пък аз.

– Тогава кой? – зачуди се той.

– Отхвърлената ти любима.

– Луна? Тя никога не ми е била любима.

– Знам. Просто те дразня.

– Откъде знаеш, че е тя?

– Тя ми каза. Когато отидох в парка.

– Нарани ли те? – попита ме той.

– Искаше. Всичко е било план да ме скара с Тревър. Искане аз да стоя далеч от него.

– Това излиза извън контрол – каза той. – Ще говоря с нея.

– Не, тя мисли, че съм вампир – казах гордо и сложих ръката си в неговата. – Можеш ли да го повярваш? Бъбриме си цяла вечност. Сякаш сме най-близки приятелки.

– Джагър и Луна нямат най-добри приятели. Трябва да сме много внимателни. Няма как да предскажем какво ще направят.

– Но тя наистина ме харесва – настоятелно казах аз.

– Сигурен съм, че е така – отвърна ми той усмихнато. – Но все пак не можем да им вярваме.

– Ами, тя вярва на мен.

– Защото ти си човек заслужаващ доверие. Познавам семейството им, Рейвън. Те не са като теб. Спомни си, че са вампири. Истински.

– Тя ме приема като вампир. А и Джагър също е убеден, че съм такъв. – Поколебах се и вдигнах поглед към гаджето си вампир. – И това ми харесва. Защо ти не можеш да ме приемеш като вампир?

Усмивката на Александър премина в мръщение.

– Приемам те такава каквата си. Винаги съм те приемал – каза и се отдръпна от мен.

– Не исках да те разстройвам – казах и се присегнах към него. Прегърнах го с всички сили. – Толкова съм затънала във всичко това, че вече не мога да мисля трезво. Сигурно си мислиш, че съм много незряла.

Александър омекна и погали косата ми.

– Знаеш как мисля за теб – каза взирайки се с шоколадовите си очи в моите. Повдигна брадичката ми и нежно ме целуна.

– Не знам още колко мога да продължа това. Кога ще бъдем заедно – само ние? Без да се тревожим за Джагър, Луна и Тревър?

– Какво ще кажеш за сега? – изведнъж развеселено каза той. – Исках да ти дам това.

Той ми подаде дървена кутия с формата на сърце, която стоеше на перваза на прозореца.

Очите ми светнаха.

– Толкова си мил! А аз съм такава егоистка.

Отворих кутията. На сребърна верижка висеше един медальон – черни устни с малки вампирски зъби.

– Това е вампирска целувка – каза ми той гордо.

– Александър, прекрасно е. Ще го нося вечно.

Александър откопча колието ми от оникс и ми сложи безценният си подарък, който бе направил само за мен.

Даде ми една дълга, продължителна целувка за лека нощ.

– Кажи ми нещо. Щеше ли да е по-лесно, ако бях вампир?

Точно в този момент баща ми спря на алеята.

Александър бързо се скри в сенките.

Изчаках баща ми да се изкачи по стълбите.

– Къде отиде Александър? Беше тук преди малко. Исках да му кажа „здрасти“.

– Трябваше да се прибере в къщи преди да се превърне в тиква.

Изтощена влязох в тъмната си спалня и включих лампата си Едуард Ножиците.

Тогава си изкарах ангелите. На леглото ми и изглеждащ по-зловещ от всякога седеше Джагър.

Изпицях.

Това само накара зловещия тийнейджър да се засмее.

– Рейвън? Какво има? – извика майка ми отдолу.

– Нищо – извиках в отговор. – Просто си ударих пръста. – След това прошепнах на Джагър. – Какво правиш тук?

– Прилепите могат да се промъкнат къде ли не. Би трябвало да си го разбрала до сега.

– Искам да изчезнеш оттук! – настоях аз.

– Няма да се бавя. Провела си един очарователен разговор с Луна. Тя е много развълнувана. Мисли си, че е намерила новата си най-добра приятелка.

– Е, може би е точно така.

– Каза, че сте си говорили за всякакви момичешки неща. Момчета. Прически. Ухапвания от вампири.

Улових отражението си в огледалото на гардероба ми и отстъпих назад.

Джагър си играеше с копчето на нощната ми лампа. Включена. Изключена. Включена. Изключена.

– Престани! – предупредих го аз. Нещо липсваше. – Къде е Кошмар?

Дочух драскане идващо от чекмеджето ми на бюрото.

Изтичах до него и го отворих.

– Кошмар! – казах аз и вдигнах черното ми коте. – Бедното ми момиче.

– Странно – каза той поглеждайки ме похотливо. – Не ти съска.

– Не съска и на Александър – казах му аз и нежно погалих козината ѝ. – Има вкус.

Джагър се изтегна на леглото ми, като постави червените си кубинки Догмартинс върху кувертюрата.

– Това легло е много удобно.

– Свали си краката! – скарах му се и избутах обувките му.

Джагър се наведе над леглото и вдигна одеялото от пода.

– Къде ти е ковчега? – попита ме той. – Не е отдолу.

Исправи се и се понесе към гардеробната ми. Бавно отвори вратата му.

– Не е тук – отбеляза. – Може би го криеш под роклята си – каза с палава усмивка.

– В мазето е.

– Странно. Не го забелязах там.

Кръвта ми кипна. Почувствах как побеснявам. Джагър се беше прокрадвал из къщата, докато семейството ми беше вътре.

– Скрит е. Сега изчезни...

– Разбира се, но първо ми покажи нещо?

– Вратата? Или прозореца? – дръпнах завесите и открехнах прозореца.

Джагър не помръдна.

– Някои от приятелите на Тревър казаха, че си отишла на училище. Любопитно, наистина. Вампир рискуващ със слънчевата светлина.

– И ти ще повярваш на банда сноби футболисти? Те разпространяват повече слухове от National Enquirer⁹.

– Е, аз също – каза той като ме преценяваше с разноцветните си очи. – Забелязах склонността им към клюки.

Почувствах кратко облекчение, но беше само за миг.

– На алеята отчетливо видях как Александър те ухапа по шията. Кръв се стичаше по врата ти като река, сладкия ѝ мирис изпълващ въздуха. Но Луна каза, че не видяла никаква рана. Може би мога да погледна.

– Можеш да си тръгнеш. Веднага.

Той пристъпи по-близо, а зеленото му и синьо око пронизваха душата ми.

– Покажи ми зъбите си и аз ще ти покажа моите.

– Показвам ги само на Александър – казах му аз отстъпвайки назад.

– Каква загуба – направи още една крачка, приклещвайки ме до бюрото ми. – Харесва ли ти да живееш в лъжа?

– Лъжа?

– Да, лъжа – каза той гледайки ме в очите. Сякаш искаше да разчете душата ми. – Преструвайки се на нещо, което не си.

Ахнах и отклоних поглед. Сърцето ми замря. Прехапах устните си.

Протегнах се зад мен, опипвах с пръсти по бюрото с надеждата да

9. National Enquirer – американски таблоид фокусиран върху живота на звездите – Б.пр.

намеря нещо, което да ми послужи като оръжие. Всеки момент Джагър щеше да ме погледне в очите, да ме хипнотизира и да ме замъкне на дулсвилското гробище. Напипах двутомната енциклопедия на момчето Били.

– Мисля, че ти харесва да бъдеш измамница – каза и нежно докосна огърлицата ми вампирска целувка. – Да накараш семейството си да повярва, че все още си смъртна.

Дишах отново и оставих книгата.

Чу се тихо почукване на вратата.

– Нуждая се от енциклопедията си.

– Били, махай се.

– Взе я назаем преди два месеца!

– Били. Били, махай се – казах му аз непреклонно.

Джагър отстъпи назад и се затича.

Момчето Били отвори вратата.

Обърнах се. Завесите нежно се полюляваха. Джагър бе изчезнал.

– Нещо не е наред ли? Никога не ме наричаш Били.

Затворих прозореца и се втурнах към брат ми да му дам бърза прегръдка.

– Никога не съм смятала, че ще ми се наложи.

Глава 13. Готическа фея

На следващата вечер след като завих зад ъгъла, за да се изкача нагоре по Бенсън Хил, забелязах една фигура в сенките стояща до портата. Никога страхливката, аз се затътрих бавно по изпочупения тротоар. Не ми се искаше да бъда неприятно изненадана от Тревър или Джагър.

Когато наближих видях едно готически приказно момиче с дълга, на бяло-розови кичури, коса да се обляга на едно дърво.

– Луна? Какво правиш тук?

– Рейвън – каза ми тя като се втурна към мен и силно ме прегърна.

– Бях сигурна, че ще те намеря тук.

– Но аз имам среща с Александър – почти извинително казах аз.

– Знам, но помислих, че може да поговорим за няколко секунди.

– Не искам да го карам...

Вдигнах поглед нагоре към имението. Таванският прозорец беше тъмен.

– Е... може би за малко.

Настанихме се на камъните пред портата на имението.

– Тревър има тест по история. Няма да го видя преди уикенда. Джагър ми каза, че те е видял миналата нощ – призна ми тя.

– Каза ли ти къде точно ме видя? – обвинително казах аз.

– В спалнята ти.

– Никога повече да не прави такива неща. Можеше да изплаши семейството ми.

– Ти направи същото нещо с Тревър. Промъкна се в стаята му.

Луна имаше право.

– Това беше различно. Аз имам такава репутация.

– Джагър е пакостник – каза тя с намек за гордост. – Научи ме на толкова много неща откакто се преобразих.

– Е, надявам се, че са доста добри трикове – предупредих я аз.

– Харесва ми чантичката ти – каза тя и докосна дръжката на малката ми чантичка от „Булката мъртвец“. – Може ли да я видя?

– Разбира се. – Никой, дори Беки не се вълнуваше от дрехите или модните ми аксесоари. Бях горда, че споделяхме един и същи вкус.

Тя я сложи на рамото си и я издемонстрира.

– Толкова е мрачна! Обожавам я.

– Благодаря. Поръчах си я по интернет. Може би ще мога да

поръчам една и за теб.

– Бих убила за такава чанта – каза тя пламенно. – Имаш ли бонбонки? Вчера ти дадох последната си.

– Трябва да имам някакви дъвки.

Луна отвори ципа на чантичката ми.

– Внимателно, вътре е пълна бъркотия – предупредих я аз.

– Нямах да е готино, ако беше подредено – каза ми тя с усмивка.

Облегнах се назад и се загледах в блещукащите звезди на небето.

Луна измъкна пакетче дъвки с вкус на грозде. Извади две дъвки и върна останалите обратно в чантичката ми.

Нямах нищо против да се позадържи известно време в града. И нямах нищо за криене в чантичката си. Или имах?

– Какво е това? – попита тя и извади пудриерата на Руби.

Сърцето ми спря да бие.

– За какво ти е пудриера? – попита ме скептично Луна, като държеше в ръка пластмасовата пудриера и галеше с пръсти рубинено червеното Р.

– Наследствена вещ е – казах ѝ аз опитвайки се да и я взема.

– Наследствена вещ? – почуди се тя на глас. – Не изглежда толкова стара.

Точно тогава един Мустанг се приближи нагоре по пътя и спря пред имението.

Грабнах пудриерата и чантичката ми, и хукнах към колата.

– Мат! Беки! Как сте, приятели?

– Хей, Рейвън, какво става? – попита ме Мат.

– Здравсти, Бек, – усмихнато ѝ казах аз.

Луна се приближи зад мен.

– Здравсти, Бек, – каза тя като също се усмихваше.

Усмивката на Беки повехна. Обикновено любезната ми най-добра приятелка ме погледна надменно.

– Мислех, че ще излизаш с Александър – каза Беки.

– Точно така; точно отивах към него.

– Просто си поприказвахме по момичешки преди това – обади се Луна.

Думите ѝ ме раздразниха. Нямахше нужда Луна да се опитва да накара Беки да ревнува.

– По-добре вече да отивам при Александър – най-накрая казах аз. – Ще се видим утре, Беки.

– Добре – отвърна ми тя.

Отстъпих настрани от колата. Луна сложи ръката си около раменете ми и помахна на Беки.

Беки учтиво ѝ отвърна.

Мустанга се отправи надолу по лъкатушешката улица. Александър ме бе предупредил за мотивите на Джагър и Луна.

– Чао, Луна – казах ѝ, и се отправих към имението, докато тя стоеше на улицата.

Този път аз бях тази, която си тръгна.

Глава 14. Поканата

На следващият ден обикновено ранобудната птичка Беки закъсна. Вече си бях взела душ, наядох се, облякох се, после се преоблякох, а сега седях на предните стълби, с горнище, завързано около кръста си, пишейки любовни бележки на Александър. Вече бях готова да се откажа да ходя на училище, когато тя най-сетне спря на алеята ни.

Качих се в пикапа ѝ, а тя едва промълви „Здравей“.

– Къде беше? – попитах аз. – Да не се уся? Или пък стигна на половината път до училище и осъзна, че си ме забравила?

Беки не отговори, но продължи да кара към училище.

След един учтив разговор с нея – отговорите ѝ се състояха от „Ъхъ“, „разбира се“ и главно кимания с глава – вече ми писна.

– И за какво е това мълчание? – попитах.

– Не, нищо – отговори тя, докато завиваше по пътя, който водеше към училище.

– Да не би да не се чувстваш добре?

– Чувствам се идеално.

– Тогава защо си ядосана?

– Не съм – отвърна тя и пусна радиото.

Тя спря на едно празно място до местата за паркиране на дванадесетокласниците и изключи двигателя.

– Просто ми се струва странно – започна меко тя. – Ти напусна „Хатси“ заедно с Александър веднага щом поръчката ви пристигна. Известно време след това, Джагър и Луна също си тръгнаха. Чух, че си се разхождала заедно с Луна в парка. И предната нощ пред имението, сякаш бяхте най-добри приятели.

– Тя не ми е най-добра приятелка.

– Знам, че с нея имате доста повече общи неща – продължи тя. – Готическите дрехи, музиката. Вероятно и тя обожава вампирите.

– За това ли е всичко?

Ако имаше нещо по-лошо от ревнив любим, то това беше заплахата от нова най-добра приятелка.

– Ти просто си намерила някой по-добър за теб – каза тя и излезе от пикапа.

– Аз не искам някой, който да прилича на мен – отговорих, докато вървахме към училище. – Искам някой точно като теб.

През всичките години, когато Беки и аз бяхме приятелки, тя никога не бе осъждала дрехите, които нося или музиката, която слушам. Никога не бе искала да съм нещо повече от самата себе си.

– Искаш да знаеш истината ли? – попитах.

– Разбира се!

– Права си, дължа ти я. Добре, ето я и цялата истина.

Тя изглеждаше нервна, сякаш щях да изгърся думите: „Да, намерих си нова най-добра приятелка. Добро попадение.“

– Всичко това е голяма тайна – започнах аз.

– Продължавай.

– Добре – поех си дълбоко въздух. – Луна и Джагър са вампири – започнах да шепна аз – и те се опитват да превърнат Тревър в такъв като тях. Напуснахме „Хатси“, защото двамата с Александър се опитвахме да вземем ковчезите им от къщата на дървото, за да ги накараме да си отидат обратно в Румъния – въздъхнах, усещайки облекчение, че най-сетне бях имала възможността да споделя най-тъмните си мисли с най-добрата си приятелка.

Беки ме изучаваше. После избухна в смях.

– И очакваш да повярвам на това?

– Е, аз...

– Предполагам, че прозвуча по-добре, отколкото да кажеш, че Джагър и Луна са приятели на Александър от Румъния и си се чувствала задължена да помогнеш – каза тя.

– Да – излъгах аз. – Сладко, но нетипично за мен.

Двете се разсмяхме.

– Съжалявам. Просто малко ревнувах – призна тя.

– Съжалявам, че те накарах да се почувстваш по този начин. Ние винаги ще бъдем най-добри приятелки.

– Завинаги – обеща тя.

– За вечността – добавих аз с усмивка.

Пъхах учебниците си в шкафчето, което бе пълно с картинки на Мерилин Менсън, Слипнот и Н.І.М. и стикери на черни рози, паяци и ковчези, когато забелязах Тревър да раздава червени листовки на футболите и мажоретките. Също така ги снимаше с камерата на телефона си.

Не знаех, че Тревър се е върнал в училище. Отстъпих назад, за да не ме забележи.

Звънецът удари и тълпата се разпръсна.

Една червена листовка долетя при мен. Любопитна я грабнах. На нея, с черни букви пишеше:

Гала парти на гробището

Церемония по посвещаване

Осмелете се да танцувате измежду мъртвите

Дата: Тази Събота.

Време: След залез слънце

Задължително: Страшен костюм

Бъдете там, или умрете!

Бях прекарала голяма част от живота си, играейки между гробищата в Дулсвил. Сега всички от гимназията щяха да ходят в скривалището ми. И дори не бях поканена?

– Пъхаш си носата там, където не трябва ли, Чудовищно Момиче? – чух гласа на Тревър зад мен.

– Какво е това? – попитах аз, тикайки листовката в лицето му.

– Джагър прави парти. Ще бъде най-великото! Ще съм преоблечен като Смъртта. Но ти си късметлийка. Ако беше поканена, можеше да дойдеш и така.

Хвърлих му яден поглед.

– За какво ще е тази церемония?

– Луна и аз ще бъдем кралят и кралицата на церемонията по посвещаването. Когато приема тази чест, тя ще ме целуне пред цялото училище. Ще е направо нашествие за всякакви откачалки. Но след като не си в списъка на гостите – продължи той, – ще трябва да прочетеш за това в училищния вестник.

Той грабна листовката от ръката ми, докато една мажоретка и един футболен сноб пристъпиха пред мен.

Точно тогава Тревър направи снимка с телефона си, а светкавицата моментално ме заслепи.

Когато очите ми се приспособиха, те вече бяха изчезнали в тълпата.

Стоях в коридора на училището, потресена, заобиколена от звуците на затръшващи се врати на шкафчета и класни стаи.

Това бе бил планът на Джагър от самото начало! Единственият начин, по който да примамя някой толкова консервативен, колкото Тревър да стъпи на свещена земя, бе обещанието за чудовищно – голямо парти и една безспирна целувка. Футболният сноб щеше да скрепи договора с

„новата готина мацка“ пред цялото училище. Тревър просто не осъзнаваше, че ще продължи вечно.

– Рейвън – чух гласа на Беки изотзад.

Двамата с Мат си проправиха път през тълпата от ученици и ме настигнаха.

– Чу ли за Гала Гробищното Парти? Май ти трябваше да раздаваш тези покани, не Тревър.

– Знам. И на всичко отгоре дори не съм поканена. Не е като преди да съм била в А-листата, но това е гробище! Моето мечтано парти!

– Знаех си, че ще откачиш!

– Откакто каза на Тревър да хваща пътя, сигурно ние тримата сме единствените без покани!

И тогава видях червената листовка, подаваща се от учебника по алгебра на Мат.

– Вие сте в списъка на гостите? – попитах ужасена.

– Целия футболен отбор е поканен – отвърна Мат.

– Но ти няма да ходиш, нали?

– Трябва – призна той. – Не искам да съм единственият в цялата съблекалня, който се е скатал.

– А ти? – попитах най-добрата си приятелка.

– На Мат му трябва среща – извинително отговори тя.

Почувствах се предадена. Цялата гимназия щеше да ходи, освен мен. Дори и Беки. И по-важното бе, че се притеснявах за Беки – не исках най-добрата си приятелка на свещена земя около вампири.

– Е, Беки, не можеш да отидеш – прозвучах като майка й. – Гробищата те плашат.

– Аз ще съм там, за да я защитавам от заблудените призраци – каза Мат, обвивайки ръка около кръста на усмихващата се Беки.

Тогава си спомних пазача на гробището и кучето му.

– Стария Джим ще бъде там, заедно с кучето си, Беки! – предупредих я аз.

– Няма да е проблем – отвърна Мат. – Тревър успокои всички: всички съботни вечери пазачът прекарвал на бара в таверната на Люси.

– Обещай ми, че ще дойдеш – помоли ме приятелката ми. – Ще се чувствам по-добре, ако и ти си там.

– Мислиш, че няма да съм там ли? И да пропусна възможността да отида на купон? – попитах аз, отваряйки вратата на класната стая. – Само в кошмарите ми!

Глава 15. Ужасната вечеря

Нетърпеливо зачаках пред входната врата на Имението, докато слънцето се скриваше зад хоризонта. Нюанси на люляк, лавандула, обички, както и розови нишки озаряваха небето, искаше ми се да мога да ги споделя с Александър.

Съвсем скоро чух ключовете в ключалките на имението да се завъртат и видях желязната брава да се отваря. Александър, прилежно облечен в копринена риза на сиви и черни райета и черен панталон ме посрещна.

– Изглеждаш чудесно – изкоментирах аз, пристъпвайки вътре. – Имам важни новини!

– Аз също – бързо каза той. Целуна ме по бузата и затвори вратата зад гърба ми.

Примамливата миризма на препечени пържоли изпълни фойето.

– Аз първа! – развълнувано започнах.

Джеймсън побърза да дойде откъм кухнята, понесъл поднос от червени картофи. Постави го на масата за вечеря в трапезарията, на която имаше прибори за четирима.

– Здравейте, госпожице Рейвън – каза Джеймсън весело, поздравявайки ме. – Позволете ми да взема якето ви.

Объркана, неохотно дръпнах надолу ципа на горницето си.

– Всичко е готово – каза Зловещият човек, взимайки го и закачайки го във фойето. – Всичко, от което имаме нужда е почетния ни гост.

– Какво става? – попитах аз. – Трябва да поговорим...

– Джеймсън покани Руби да се присъедини към нас за вечеря.

– Към нас?

Александър кимна.

– Каква приятна изненада – казах, с вяла усмивка.

Обикновено щеше да ми е повече от приятно да съм част от вечерно парти в Имението с Александър, зловещият иконом и невероятната Руби Уайт. Но няхаме време за излишни любезности и десерт, когато трябваше да измислим нов план, с който да попречим на Джагър и Луна.

– Искам всичко да е идеално – каза Джеймсън, изглаждайки черната дантелена покривка. – Мислех, че ще е по-лесно ако госпожица Рейвън също дойде. Госпожица Руби може да се почувства по-удобно в Имението.

– Не искам да съм груба – прошепнах на Александър, докато Джеймсън тръгна към кухнята.

– Знам, това е изненада и за мен. Едва успях да намеря време да ти взема това – прекъсна ме той.

Пое една калаена ваза с три черни рози и ми я подаде.

Разтопих се на място. Погледнах го в грижовните му и внимателни тъмни очи и за момент забравих, че съществуват други вампири освен моя.

– Трябва да поговорим – казах все пак. – Джагър е...

Точно тогава чух почукване на вратата.

Джеймсън се втурна от кухнята, понесъл една елегантно опакована бяла орхидея и хукна към вратата.

– Аз ще отворя, вие двамата се настанявайте...

Не можех да се успокоя и да се „настаня“. Сърцето ми препускаше. Умът ми мислеше трескаво. Стомахът ми се преобръщаше отново и отново.

Джеймсън отвори входната врата и Руби пристъпи вътре, облечена в плисиран бял костюм, жакет, различен по цвят от панталоните, бяло дантелено бюстие и изрязани обувки „Прада“ в малко по-тъмен нюанс на млечнобялото. В ръката си стискаше дамска чанта и бутилка бяло вино.

Очите на Руби светнаха, когато видяха Джеймсън да държи цветето. Тя нервно се изкикоти, докато двамата си разменяха орхидеята и отлежалото шардоне.

– Бяла орхидея! – възкликна тя. – Джеймсън, не трябваше да си правиш труда... – каза тя с трогнат тон.

– Рядко срещано цвете за рядко срещана жена като теб... – отправи й комплимент иконома.

– Здравей, Рейвън – дари ме тя с бърза прегръдка. – Радвам се да те видя отново толкова скоро.

– Знам, не е ли чудесно? – усмихнах се аз с типичното изражение на Чеширският котарак¹⁰.

– Благодаря ти за поканата, Александър – продължи Руби. – Винаги съм искала да видя Имението отвътре.

– Джеймсън може да те разведе наоколо – подхвърли Александър, за да може през това време да си поговорим.

– След десерта – каза Джеймсън.

10. Чеширският котарак – персонаж от „Алиса от страната на чудесата“ – Б.пр.

– Рейвън, има нещо горе, което искам да ти покажа... – започна Александър.

– Ще се наложи да почака – разпореди се икономът. – Вечерята е сервирана.

Двамата с Александър няхахме друг избор освен да последваме Джеймсън в трапезарията. Няколко свещника със сребристи свещички нежно осветяваха затъмнената стая, разкривайки дълга дъбова маса, покрита с черна дантелена покривка. Антични сервизи, калаени бокали и старинни сребърни прибори бяха поставени пред всички столове. Кристалните чаши бяха пълни с вода. Няколко паяжини все още висяха от ъглите на високият таван. Тежките червени завеси от кадифе изглеждаха, сякаш са стояли там, откакто Имението е било построено.

Руби сигурно се чувстваше, сякаш е на вечеря в семейство Мънстър¹¹.

Джеймсън застана начело на масата и дръпна стола на Руби, за да може тя да седне, докато Александър направи същото на мен.

Можех да свикна с това. Почувствах се сякаш съм в петзвезден ресторант. Обикновено у дома, Момчето – Били и аз се боричкахме кой да заеме стола пред телевизора.

Александър седна срещу мен. Размерът на дъбовата маса бе достоен за Франкенщайн, така че щеше да ми е невъзможно да му прошепна новините по време на вечерята.

Джеймсън махна корковата тапа от бутилката, която бе донесла Руби и започна да сипва вино в нейния бокал. Можех да видя как ръцете му треперят от усилие да не разлее дори капка върху страхотният ѝ бял костюм.

Александър взе една червена бутилка, поставена на поднос до него и си наля от червената течност в своя бокал.

Руби направи знак на икономата да спре да ѝ налива вино.

– Не знаех, че ще сервираш пържоли тази вечер. Можеш да запазиш бутилката за друг път – предложи тя. – Просто ще пия от същото питие като на Александър.

Двамата мъже застинаха, споглеждайки се притеснено.

– Ъм... мисля, че би предпочела своето шардоне – предпазливо каза Александър.

Джеймсън се ухили в беззъба усмивка.

– Александър е на специален витаминозен режим. – Това е

11. Мънстър – чудовище – Б.ред.

лекарството му.

– Налага му се, все едно вампир да пие кръв – тихо се намесих аз.

Руби набръчка чело.

– Е, тогава ще се задоволя с това – каза тя.

Заопитвахме разнородните питиета на масата, докато Джеймсън грижливо постави добре изпечените пържоли пред мен и Руби. После икономът постави и чиния за Александър, тънко парче филе, полято с кървавочервен сос.

Докато вечеряхме, Руби внимателно гледаше как Александър хапваше сочният си стек, сякаш гледаше цирков артист да гълта огън.

– Така ядат в Румъния – прошепнах ѝ.

– Била съм в Румъния – тихо отговори тя. – Предполагам, че съм посетила друг регион.

Хвърлих поглед към Александър, който бързо ядеше бързо. Нервният Джеймсън едва докосваше храната си. Руби обаче хапваше бавно, наслаждавайки се на вечерята си.

Завързахме неловък разговор и поздравихме Джеймсън за великолепната вечеря.

Свещите потрепваха. Сенки играеха по стените, а вятърът виеше измежду клоните на дърветата. Докато четиримата седяхме около масата, се почувствах сякаш всеки момент щяхме да се хванем за ръце, да образуваме кръг, и да направим един от онези сеанси за призоваване на духове. Липсваше само „Уиджи“ дъската.

Восъкът бавно капеше от свещите. Кап. Кап. Кап. Като тиктакането на старинен часовник. Вечерта можеше да се проточи цяла вечност.

– Това Имение е много... историческо – опита се да намери правилната дума Руби. – Виждал ли си някакви призраци?

– Само този на баба ми – отвърна невъзмутимо Александър.

Руби се задави с виното си.

– Моля?

– Къщата принадлежеше на бабата на Александър – опита се да обясни Джеймсън. – Но ние никога не сме...

– Значи наистина си я виждал? – нетърпеливо попитах аз.

– Рее се из фоайето през нощта – каза той тихо. – Всъщност сега стои... точно зад теб!

Разсмях се, а Руби подскочи от стола си, сякаш бе видяла призрака със собствените си очи.

Александър и Джеймсън веднага станаха от местата си.

– Не исках да те плаша – извини се Александър.

– Добре ли си? – попита Джеймсън, предлагайки ѝ чаша с вода. – Ама и на Александър му идват едни идеи...

Руби се засрами.

– Просто не съм свикнала да съм в къща толкова...

– Обладана от духове? – подсетих я аз.

– Огромна – поправи ме тя. – И тъмна, обикновено светвам всички лампи – изсмя се тя пресилено.

– Можем да запалим още свещи – предложи Александър.

– Не, моля те. Седни. Седни. И нито дума повече – каза тя.

Джеймсън бавно се настани обратно на мястото си и ние продължихме вечерята си.

– Е, госпожице Рейвън, нещо интересно в училище? – попита той учтиво, опитвайки се да смени темата на разговора.

– Освен, че редовно се появявам ли?

Останалите се разсмяха, сякаш бяха признателни за малката ми закачлива забележка.

– Е, едно момче в училище говореше как ще се промъкне в гробището.

– В гробището? Това звучи като нещо, което ти би направила – каза Руби през смях.

– О, той не само ще влиза там, – обърнах се аз към Александър – но и ще има среща.

– Кой би завел приятелката си в гробището на среща? – ужасена попита Руби.

После ми хвърли един поглед, както и на останалите двама – всички бяхме облечени в тъмни дрехи, а не можеше и да не се вземе предвид слабата светлина на свещите.

Всички ние отвърнахме на погледа ѝ.

– Не и аз – бързо разцепих тишината.

– Не и с цената на живота ми – призна Александър.

– Какъв лош вкус! – възмути се и Джеймсън.

Бързо се концентрирахме върху вечерята си.

– Госпожице Рейвън, може би трябваше да ви попитам за нещо безинтересно, или дори обикновено, в училище? – нервно каза Джеймсън.

Аз учтиво се разсмях. Но имах още информация, която трябваше да споделя.

– Споменах ли ти, че се кани да целуне приятелката си до един ковчег? – казах аз на Александър.

Руби прочисти гърлото си.

– Още вода? – попита Джеймсън, очевидно притеснен, че разстрой-
вате почетната му гостенка.

– Добре съм – отвърна тя.

Александър се загледа в нещо зад Руби и посочи натам с пръст.

– Сега ще ми кажеш, че виждаш призрак и зад мен? – опита тя.

Приятелят ми поклати глава.

– По-лошо.

– Няма да се вържа на това отново – ухили се тя.

– Не мърдай – каза Александър, поставяйки салфетката си на масата.

Руби бавно се обърна назад. На завесата, точно над нея, висеше един прилеп.

Дори не се изненада.

– Бас хващам, че е от гума – каза тя и се изправи.

– Госпожице Руби! – извика притеснено Джеймсън.

Очите ми се застрелкаха напред назад. Александър също стана.

– Ще ти покажа – уверено заяви тя.

И се пресегна към прилепа. Изведнъж, той разпери крилата си и отлетя.

Руби издаде кръвосмразяващ писък, толкова силен, че трябваше да запуша ушите си. Стреснатият прилеп се заблъска из стаята, докато Руби се криеше зад мен, треперейки.

– Синьозелени ли са очите му? – попитах аз, заставайки като щит пред нея.

– На кого му пука за цвета на очите му! – извика тя.

Александър се опита да хване прилепа, но той само се вдигна по-нагоре.

– Ще припадна! – изписка тя. – Наистина ще припадна!

Двамата с Джеймсън помогнахме на трясящата се Руби да седне в един зелен викториански стол в хола, далече от трапезарията.

– В косата ми ли е? – попита истерично тя.

– Не – успокоих я аз.

– Къде отиде?

– В другата стая е. Александър се опитва да го хване.

– Има ли още такива? – запита тя, закривайки лицето си с треперещите си ръце.

– Не, живеят на таванската стая, далеч от тази стая – опита се Джеймсън да я успокои, подавайки ѝ чаша с вода. – Чудя се как е попаднал чак тук долу.

– Почти го докоснах! – възкликна тя. – Почти докоснах този крилата плъх!

Александър влезе в стаята, държейки намачканата си салфетка.

– Напълно безобиден е, виждаш ли? – попита той, невинно отваряйки салфетката. Две изплашени черни очи ни изгледаха.

Руби нададе нов кръвосмразяващ писък.

– Моля те, махни го тук! – притесненият Джеймсън се примоли.

– О, сладък е! – казах аз, докато Александър тръгна към кухнята, за да го пусне навън.

– Предполагам, че това означава, че няма да останеш за десерта – каза Джеймсън.

– Натъпках се, наистина – отговори Руби, все още в шок. – Освен това, трябва да отида по-рано на работа утре, за да отворя офиса. – И тя стана от стола.

– Разбирам – унило отвърна Джеймсън, навел глава. Той взе портмонето на Руби и цветето от масата във фойето и ѝ ги подаде.

– Благодаря ти – бързо каза тя. – Орхидеята е красива, а вечерята бе много вкусна.

Все още разтърсена, Руби тръгна към вратата.

– Вечерта не премина по планираният от мен начин, госпожице Руби – тъжно призна Джеймсън, вървейки след нея. – Вие сте свикнали на изящни неща. Трябваше да се сетя, че...

– Всичко е наред – меко каза тя. – Разбирам.

Знаех, че Джеймсън е поканил нас с Александър на вечерята само, за да я накараме да се чувства по-удобно. Вместо това, ние бяхме прекарвали цялата вечер в разговори за гробища и ковчези. Почувствах се ужасно.

– Моля те, не вини Джеймсън – казах ѝ. – Вината е моя, че двамата с Александър говорехме за такива ужасни неща и те изплашихме. Джеймсън е идеалният джентълмен.

– Не е ничия вина – успокои ме тя. – Предполагам, че всички бяхме малко изнервени.

– Какво ще кажеш тогава за вечеря утре? – предложих аз.

– Ами... – колебливо започна Руби.

– В светъл и весел ресторант с много музика? – продължих.

– Това би било приятно – предаде се тя.

– Само двамата – казах.

– Да, само двамата – напрегнато повтори икономът.

– И никакво споменаване на ковчези, призраци или летящи

прилепи – добавих.

– Е... това е среща – усмихна се тя.

Джеймсън ѝ отвори вратата. Обърна се към мен, намигна ми и се усмихна съзаклятнически.

– Отсега нататък, – дочух го да казва на Руби, докато я изпращаше до колата ѝ, – единствените прилепи, които ще видиш, ще са отборът на Дулсвил, когато отидем на бейзболен мач.

Глава 16. Мрачен план¹²

Александър и аз грабнахме вкусните десерти, които Джеймсън бе приготвил – пай и сладък салам с пълнеж от шоколад – и се запяхме към уединението на таванската му стая.

– Тревър ще води Луна на гробището? – попита ме Александър веднага щом затвори вратата.

– Джагър ще прави Гробищно Гала парти в събота вечер, – изгърсих, докато сядяхме с пайовете на матрака му. – Парти с готически костюми, а кулминацията на вечерта ще бъде заветната церемония. Вместо да примамя Джагър сам на свещената земя, – казах, прекалено развълнувана, за да се отдам на сладката почерпка – Джагър кани цялата гимназия на Дулсвил. Луна ще ухапе Тревър пред всички – само че никой няма да знае какво става наистина, дори и самият Тревър.

– Как така няма да знае какво става?

– Тревър мисли, че Луна ще го целуне, а не че ще го ухапе.

– Ще носят костюми, нали? – попита Александър.

– Да, Тревър ще е облечен като Смъртта. Ще бъде тъмно и всички на партито ще носят маски. Докато пият, танцуват и се целуват, Луна най-накрая ще получи дългоочакваната си заветна церемония. Никой няма да знае какво се случва в действителност.

– Ще трябва да спрем някак Тревър – каза Александър, докато откъсваше парче от десерта си.

– Не би изпуснал това парти за нищо на света. Ще бъде звездата на вечерта.

– Тогава ще трябва да му обясним какво всъщност представлява церемонията.

– Никога не би ми повярвал. А и освен това те вече са раздали покани. С цялата гимназия на свещената земя, Луна лесно би могла да вземе някой друг.

– Значи трябва да повярва, че е с Тревър.

– Повярва? А с кого ще бъде всъщност?

– Мен. И аз ще се облека като Смъртта. Ще се преобрази от главата до петите. Луна няма да забележи разликата.

12. The Grim Plan – игра на думи. Тревър ще се преоблече като Косача (Смъртта – Grim Reaper), а те правят план за това как да попречат на Тревър да отиде на партито – Б.пр.

– Но ти ми каза, че ако вампир заведе друг на свещена земя, тогава те си принадлежат за вечността. Не искам да те ухапе и да те изгубя завинаги.

– Нито пък аз, – каза и стисна ръката ми. – Но когато сваля качулката си, тя ще разбере, че Тревър го няма.

– А къде ще бъде той?

– В безопасност. Извън свещената земя. В същото време ти ще го разсейваш, ще го заведеш някъде извън гробището – обясни Александър.

– Свикнала съм да разсейвам хората, само че не нарочно. Надявам се всичко да мине гладко. Цялото училище ще бъде на свещената земя с двама отмъстителни вампира.

– Донеси малко чесън, за всеки случай, а аз ще си взема противоотровата.

– Не искам пак да ти бия инжекция.

– Да се надяваме, че няма да ти се наложи.

Глава 17. Гробищното Гала Парти

Малко след залез аз и Александър изминахме пустия път, който водеше към дулсвилското гробище. Въпреки, че фактически аз не бях вампир се чувствах все едно съм. Бях успяла да убедя двама вампири близнаци, че съм точно толкова безсмъртна колкото тях, вървах под ръка с най-красивия от всички вампири и отивах на парти с куп други вампири. Бях щастлива да бъда просто себе си – без значение дали бях вампир или не.

Бях издокарана като Елвира, в дълга черна рокля с мрежести ръкави и цепка до бедрото, през която можеше да се види черния ми чорапогашник на бримки. Дълги, черни, изкуствени нокти проблясваха на бледите ми пръсти. Мастилено-черната ми коса беше защитена като фонтан, краищата падаха върху рамото ми. Показвах толкова от бюста ми, колкото можех с наскоро купения ми повдигащ сутиен. На Александър бях купила последния костюм на Жетваря¹³ останал от костюмите за Хелоуин в универсалния магазин на Джак. Представляваше черен костюм с качулка, маска на череп и пластмасова коса.

– Изглеждаш като някоя звезда – каза ми Александър, а очите му блестяха докато крачехме заедно. – Не мога да повярвам, че съм с теб.

За мен беше като сбъдната мечта да се разхождам надолу по улицата, държейки костеливата ръка на скелета на жътваря – и дори два пъти по-прелестно, че това в действителност бе гаджето ми вампир.

Коли се бяха наредили на опашка по улицата, която водеше към гробището. На другия край на пътя, паркирана точно един Дъмпстер, видях катафалката на Джагър.

Бях точно толкова развълнувана колкото и нервна от възможността да осъществим на дело плана си.

Когато завихме зад ъгъла на гробището Александър каза:

– Аз си донесох противоотровата. Ти взе ли чесьна?

Замръзнах на място.

– Знаех си, че ще забравя нещо! – възкликнах. – На нощното ми шкафче е. Трябва да се върнем до къщи – замолих го аз.

– Нямаме време – предупреди ме Александър. – Церемонията ще е свършила докато се върнем.

Стигнахме до желязната порта и се прехвърлихме над оградата.

13. Жетваря – Смъртта. – Б.пр.

Когато стъпихме на твърдата почва на гробището ме посрещна гледка, която никога преди не бях виждала – и едно нещо, което не бяхме предвидили. Гробището беше пълно с жетвари.

– Как изобщо ще открием Тревър? – попитах аз. – Ще ни отнеме цяла вечност!

Сърцето ми се сви, докато стъпах върху изхвърлени на гробището кутийки от сода. Наведох се да вдигна една празна кутийка.

– Сега нямаме време за това – повтори Александър. – Ако не стигнем навреме до Тревър, гробаря и другите жители на Дулсвил ще трябва да се тревожат за нещо доста по-лошо от празни кутийки и бутилки.

Минахме покрай един жетвар, който говореше с един върколак.

– Тревър? – попитах го, но ангелът на смъртта поклати главата си.

Срещяхме духове и вампири танцуващи и пиещи сред надгробните плочи.

Седнала на една дървена пейка беше една позната вещица, която държеше за ръка Майкъл Майърс.

– Вие сте доста призрачна двойка – казах аз.

– Рейвън – отвърна вещицата като и двамата се изправиха на крака. – Толкова се радвам, че дойде.

– Уау, това се казва рокля – каза Мат изпод маската за хоккей. – Може би можеш да намериш такъв костюм и на Беки.

Най-добрата ми приятелка стана мъчително червена.

– Това парти е страхотно – продължи да говори Мат. – Цялото училище е тук.

– Търсим Тревър. Да сте го виждали? – попитах ги аз.

– Не. Говори се, че след няколко минути щял да участва в някаква средновековна церемония при гробниците.

Тогава забелязах Луна на няколко метра от нас как поставя цветя на гроба на паметника на бабата на Александър.

– Направи ми една услуга, ако нещата започнат да ти изглеждат странни, прибери се вкъщи? – прошепнах на Беки.

– Ние сме на парти на гробището – каза тя. – Нещата вече ми изглеждат странни.

Бързо прегърнах Беки и заедно с Александър се отправихме към паметника.

Луна се изправи. Тя беше красива – като готическа фея на бала. Блестеше със призрачно бяла опърпана бална рокля, с гривна от розов карамфил на китката и кубинки. Меката ѝ коса падаше по раменете като водопад, снежно белия тен на лицето ѝ бе подчертан от тежки

мастилено-сини сенки за очи и бледо розовия ѝ блясък за устни, просветваше леко.

– Тревър каза, че няма да идвате – възкликна Луна и полетя към при нас като пеперуда. – Но аз си знаех, че ще дойдете!

– Не бяхме поканени – отвърнах, – но не бих позволила на това да ме спре. В никакъв случай не бих пропуснала заветната ти церемония!

– Виж само какво пропусна в Румъния, – каза тя гордо на Александър. Бе красива, докато се кискаше, закачливо се завърти, за да демонстрира роκлята си.

Но Александър изглежда не се забавляваше.

– Къде е Тревър? – попита. – Да не би да изпитва съмнения?

– Не, но си мисли, че съм прихванала неговата настинка, – каза тя с усмивка. – Сладко, наистина. Вампир с настинка. Така че отиде до колата си да ми вземе хапчета против кашлица. Маскиран е като смъртта, – отбеляза тя със заплашителен тон.

– Знаем, – отговорих. – Както всички останали.

– Остани с мен, – примоли ме Луна и хвана ръката ми.

– По-добре да намерим Тревър – казах ѝ. – Трябва да започнем с церемонията преди полицията да разбере за партито.

Тя отпусна хватката си.

– Права си, – каза. – Моля те, побързай.

– Александър, няма ли да останеш с мен? – попита тя, кокетничейки.

Сграбчих ръката на гаджето си.

– Александър идва с мен. Имам нужда от помощ, за да открия Тревър.

– Човече, тя май наистина много да те харесва, – казах, докато вървахме покрай надгробните плочи. – Буквално трябваше да откопча костеливите ѝ пръсти от теб.

Двамата с Александър се запътихме да открием Тревър, но не знаехме откъде да започнем. Гробището беше пълно с Ангели на Смъртта.

Видяхме двама жътвари да играят на „шише“ с няколко мажоретки, облечени като червени дяволи.

– Тревър?

– Ей, там – каза едната, сочейки с тризъбеца си към предната част на гробището.

– Ще изчакам няколко минути и ще се върна пак, за да се представя за Тревър, – каза ми Александър. – Погрижи се той да излезе от територията на гробището. Ти стой далеч.

– Значи ти можеш да се справиш сам на свещената земя с два вампира?

– Не мога да защитавам и двама ни.

Повдигна маската-скелет от лицето си. Въглено-черните му очи искряха, наведе се и ме целуна.

– Сега ще се върна там – каза и върна маската на мястото ѝ.

Изчаках миг загледана как момчето на мечтите ми уверено и жертвоготовно тръгна, за да изпълни мисията ни.

– Тревър! – извиках аз, докато тичах през гробището.

Настигнах един преоблечен жътвар.

– Тревър?

– Не, но съм сигурна, че е някъде тук – промърмори един момичешки глас.

Хукнах към портата. Огледах дали някой от жътварите не носи сироп за кашлица.

И после се почудих дали Луна не си измисляше цялата история. Може би Тревър бе присъствал на церемонията през цялото време.

– Тревър? – отчаяно попитах един Жътвар, запътил се към мен.

– Да, Чудовищно момиче? – скръсти ръце, а тежките му, навити ръкави увиснаха.

Очите ми светнаха. Сега, когато най-сетне бях открила Тревър, трябваше само да го изведе от свещената земя.

– Най-накрая те намерих!

Една студена като камък маска на скелет отвърна на погледа ми.

– Ъъ... Луна не се чувства много добре – забърборих аз. – Позволи ми дойда с теб да вземем хапчетата ѝ за кашлица.

Поех бялата му кокалеста ръка и се опитах да го насоча към изхода.

Ангелът на Смъртта не ме последва.

Вместо това, с кокалестата си ръка той ми показва опаковка витамин С. Обърна ми гръб и тръгна към церемонията.

Затичах се по петите му.

– Опитах се да ти кажа, – започнах. – Луна не е тази, за която я мислиш. Не е симпатична мажоретка с отлични оценки. Иска да те измами.

Той поклати глава и продължи.

– Тревър! Не можеш!

Когато го настигнах, грабнах ръкава на костюма му. С бързо движение той освободи ръката си.

Бях на мисия, която се оказа точно толкова опасна, колкото се опасвах. Грабнах пластмасовата му коса, но той продължи.

(*???) косата на Жътваря – Б.пр.)

Затичах напред и блокирах пътя му с косата.

– Почакай, – прошепнах, без дъх. – Моля те, преди да отидеш подалеч. Ти беше този, който се опита да убеди целия град за Стерлинг. Защо не виждаш Александър на дневна светлина? Защо Джагър и Луна те канят на гробището? Беше прав през цялото време. Не е само слух. Всичко това е точно, защото са вампири.

Загледах се в лицето му скелет. Размаха слабата си ръка и ме избута. Последвах го до уреченото място за заветната церемония.

Тълпа от извънземни се бе насъбрала пред един надгробен камък. Имаше вещици и призраци навсякъде, седнали, прави, подпрени.

Пред надгробните плочи имаше ковчег и запален свещник. Александър, мина покрай Тревър в костюма си на Смърт и зачака на една страна с калаен бокал в ръце.

С всичка сила грабнах ръката на Ангела на Смъртта до мен.

– Не отивай, – замолих го. – Моля те! Александър е горе, опитва се да разсее коварния им план. Гледай какво ще стане и ако греша, ще те целуна тук и сега, пред цялото училище! – изтърсих.

Той спря и загледа в мен за няколко прекалено дълги секунди.

Сърцето ми спря. Осъзнах на какво бях предложила току-що. Но планът ни трябваше да проработи. Бях заложила живота и устните си в него.

Скрихме се зад гостите на партито, на няколко метра от Александър.

Тогава видях Луна, пристъпвайки към олтара на гробището, надгробни плочи се извисяваха от двете ѝ страни, а в ръцете си придържаше изсъхнал букет.

Беки и Мат се промъкнаха до мен.

– Готино е. Като зловеща готическа сватба, – каза приятелката ми, вещица. – Може ние да сме следващите, – пошегува се тя с Мат.

Дръпнах към себе си Ангела на смъртта.

– Досега се опитвах да ти кажа, – казах, шепнейки. – Беше прав за Стерлинг. Те са вампири. Както и Луна, и Джагър. Моля те, повярвай ми. Преди да е твърде късно.

Александър отпи от бокала.

Луна достигна моята Смърт (Александър) и също отпи от бокала. После каза нещо, което не успях да доловя.

– Какво каза? – попита Беки.

– „За краля и кралицата на гробището“, – повтори Мат.

Луна се обърна към Александър и се наведе към него.

Ахнах, а тълпата се развесели.

– Не! – изкрещях и започнах да си проправям път през тълпата, но една смъртнобледа ръка ме спря.

Обърнах се и видях Ангела на Смъртта зад мен.

Тогава Александър хвана Луна за раменете и я задържа на ръка разстояние:

– Какво правиш? Не ме отблъсквай!

– Целуни я! Целуни я! – скандираше тълпата.

Но Александър държеше вампирката на разстояние. Свали качулката на наметалото си.

– Не съм Тревър! – извика Александър. – Сега можеш да спреш с игричките си.

– Защо Александър е там? – каза Мат на Беки. – Какво става?

Луна се втрени с истинската ми любов и започна да се смее.

– Не съм искала Тревър тук. Искан теб!

Александър отстъпи объркан. Луна хвана прекалено дългия му ръкав.

– Сега не трябва да чакам ти да ме вземеш за жена. Мога аз да те взема!

Продължавах да си поправям път през тълпата, но Ангелът на Смъртта ме стисна за рамото.

– Изчезни! – наредих му.

Благодаря на Бога, че Александър бе по-силен от изоставената Луна. Държеше с едната си ръка косата, а другата поддържаше дистанцията си с гърчещата се вампирка.

Далече от Луна, още една Смърт, се промъкваше през тълпата, към борещите се вампири.

– Луна, какво правиш? – извика. – Това не е част от плана! Ти не трябва да си с Александър!

Тълпата скандираше:

– Бой! Бой!

Александър се закашля и пусна Луна.

– Винаги съм желала само него, – защити се Луна. – Александър е този, когото чаках цял живот. – Тя също се закашля и впи пръсти в ковчега.

Момчето с качулката махна наметалото ти. Русата му коса се спусна по лицето му. Не беше Джагър. Този, който стоеше между Александър и Луна, бе Тревър Мичъл.

Отстъпих шокирана. Ако Тревър, Луна и Александър бяха до ковчега, чия ръка ме държеше сега?

Отдръпнах се и се опитах да освободя ръката си. Ангелът на Смъртта стисна по-силно. После ме дръпна на няколко метра, далеч от церемонията.

Обърнах се и свалих черната му качулка. Синьото и зелено око бяха втренчени в мен. Беше Джагър.

– Никъде няма да ходиш, Чудовищно момиче, – каза той с едновременно прелъстителен и заплашителен тон.

Гаджето ми вампир почервения, когато видя Джагър до мен на свежена земя.

– Рейвън! – извика Александър. Дишаше все по-трудно, хриптене излизаше от дробовите му, но с олюляване започна да се приближава към нас.

Тревър зяпна, шокиран и объркан.

Опитах се да освободя ръката си, а Джагър затегна хватката си, но и той започна да кашля.

Александър превиваше, но бе решен да ме достигне.

– Джагър, пусни я! – предупреди.

С всяка крачка, с която Александър приближаваше, Джагър отстъпваше.

Обърканата тълпа запозна да скандира. Едни крещяха „Горчиво! Горчиво!“, докато други викаха „Бой! Бой!“

Луна се отдръпна от объркания зарязан Тревър, а бледият ѝ тен стана дори още по-блед.

Очите на Джагър се насълзиха. Задиша трудно.

Какво можеше да причини това на вампирите?

Тогава ми просветна. Всичко започна, когато Тревър дойде.

– Какво му става на Александър? – чух как Беки попита Мат.

– Тревър е взел таблетки с чесън! – изкрещях на Александър. – Вземи си противоотровата! – казах, сочейки крака му.

Александър едва дишаше, но извади серума под наметалото си. Беки и Мат хукнаха към него, а той заби противоотровата в крака си.

Джагър отстъпи, дърпайки ме по-надалеч от тълпата.

– Изчезни, – казах, вклинявайки ботуша си помежду ни.

– Не бързай толкова – каза, с хипнотизиращите си очи. – Александър направи семейството ни в Румъния на глупаци, а ти си планираше тази вечер да го направиш отново?

– Пусни ме...

– Къде е вампирското ти ухапване, Рейвън? – прошепна.

– Казах ти, не мога да ти покажа.

– Беше много убедителна. Докато Луна не откри огледалце в чантата ти. Ти я подведе, подведе и двама ни.

– Не съм!

– Тогава защо сега нямаш проблеми с дишането? И най-важното, какво е това? – той извади мобилен телефон изпод наметалото си. Отвори капачето и ми показа – снимка на мажоретка и футболен сноб в училище, направена от Тревър. А зад тях седеше смъртната Рейвън, отразяваща се така, че всички вампири да я видят.

– Ти си хитра и лукава по природа. Като се преобразиш ще си повече вампир, дори от Александър – каза решително Джагър.

Александър заблъска в тълпата, придвижвайки се към нас. Тревър го следваше.

– Какво прави Джагър с Рейвън? – попита Тревър.

– Назад! – извика Джагър. – Няма да правиш семейството ми на глупаци повече.

– За какво говори? – попита Тревър, застанал до Александър.

– Назад! – извика Джагър на Тревър, кашляйки. – Мислиш, че имаш всичко – спорта и красивите момичета. Но никога не си бил като нас и никога не си бил достатъчно добър за сестра ми.

– Планирал си всичко това? – Тревър попита Джагър. – Рейвън беше права, опитваше се да ме предупреди от няколко дни. Защо? Само защото съм различен?

Тревър се бе заяждал мен през целия ми живот, защото бях аутсайдер. Сега бе лице в лице със същата подигравка.

– Връщай се на футболното си игрище, – каза Джагър. – Тази игра не е по силите ти.

Загледах смъртната си Немезида, чието лице почервеня от ярост. За пръв път от 16 години, Тревър Мичъл се изправи срещу по-голям грубиян от самия себе си.

Тревър гледаше Джагър, все едно е топка, нуждаеща се от хубав ритник към противниковата врата.

– Махни се – казах на Джагър. – Нараняваш ме!

Очите на Александър почервеняха.

– Джагър... имаш една секунда да я пуснеш! Иначе всичко свършва!

Хватката на Джагър около китката ми бе толкова силна, че не можех да мръдна.

– Ще е все едно те убожда игла – каза с прелъстителен глас. Нежно отметна косата от ми от рамото. Наведе се към мен, а белите му зъби проблеснаха.

– Не! – извиках.

И тогава светът причерня.

Глава 18. Загадъчния криптонит

Събудих се, просната по гръб на тревата, а звезди блещукаха над мен.

– Рейвън? – пита Беки, с протегната ръка към мен. – Добре ли си?

Всичко наоколо се клати. Пресегнах се към врата си.

– Дали вече съм...? – попитах.

Беки ми помогна да стана.

– Мислех, когато каза, че са вампири си помислих, че се шегуваш.

Струва ми се, че онзи Джагър наистина вярваше, че е. Опита да те ухапе.

Прокарах пръсти по врата си, в търсене на раната.

И тогава внезапно паметта ми започна да се връща. Никога не бях и помисляла, че това може да се случи. Моята Немезида и любовта на живота ми, вбесени поради различни причини, гледаха право в мен.

Бях прекарала последните няколко дни, в опити да спася Тревър от преследващите го вампири, а сега той, без дори да знае, бе помогнал на Александър да спасят мен.

В резултат от общото им нападение над Джагър, той ме бе изтласкал надалеч, докато най-накрая съм се строполила на земята.

Но сега Беки и аз вече пробягахме няколкото метра до надгробните камъни, където се бе събрала голяма тъпна. Александър се бе навел над Джагър, който кашляше и хриптеше. Луна се бе облегла на заветния ковчег.

Тревър нямаше идея, че чесъна ги прави уязвими. Мислеше, че Александър просто се фука.

Футболните сноби заобиколиха Джагър и Луна.

Мат и Беки останаха до мен.

– Александър има силна алергия към чесън – казах.

– Май и Джагър, и Луна имат – отбеляза Беки. – Или е това, или Александър и Тревър здравата са ги подредили.

– Казах на Тревър, че чесънът е афродизиак, – гордо прошепнах, когато стигнах до Александър.

– Явно това е казал и на приятелите си – каза меко, усмихвайки се.

– Целият футболен отбор го е взел.

Александър се обърна към Джагър и Луна.

– Време е да се върнете в Румъния. За доброто на всички.

– Да, ходете сив Румъния, откачалки – каза Тревър, свивайки дланите си в юмруци.

Увих ръката си около кръста на Александър и го придърпах към мен.

После се обърнах към Тревър.

– Предполагам, че сега отново си училищният побойник – похвалих го.

Тогава едно куче залая, разсейвайки всички. Всички се обърнахме.

– Какво става тук? – старият Джим, пазачът, извика, държейки фенерче, насочено към нас.

Духове и гоблини запрескачаха оградата. Върколаци и вещици се прикриха зад надгробните камъни. Футболните сноби изчезнаха зад навеса. Беки и Мат се затичаха по гробищната пътека.

– Какви са всички тези кутии? – караше се стария Джим. – Ще се обадя на полицията!

Александър, Тревър и аз се обърнахме към ковчега, но там бе останал само блещукащия свещник.

Джагър и Луна бяха изчезнали.

Глава 19. Вампирсвил.

Обратно в стаята на Александър на тавана, след седмици приключения и с двамата вампири зад гърба ни, ние най-сетне имахме шанса да си отдъхнем и да останем насаме.

Имах доста време да се гримирам за специалното „Действие с устни“. Целувахме се и се гушкахме в удобното му кресло, докато вече не си помислих, че сърцето ще изхвъркне от гърдите ми. Той закачливо хапеше врата му у аз се почудих дали не бе трудно да устои на смъртната пред себе си.

– Когато си готов – винаги! – предложих му аз. – Гробището е само на няколко мили оттук.

– Обичам те каквато си – каза той и отметна няколко кичура от косата ми от лицето ми. – Знаеш това.

– Но може би ще ме харесваш повече – подразних го аз.

Той започна да ме гъделичка и аз силно се разсмях. Наведох се назад и по погрешка изритах нещо твърдо на стената.

Беше дръжката на вратата за тайната му стая.

Веднага се върнах в реалността.

– Само за минута? – помолих го аз.

Александър се поколеба.

– След всичко, което съм преживяла. След всичко, което сме преживели НИЕ. Ще означава всичко за мен – добавих.

Той застина. Тъмните му очи не можеха да скрият вътрешният спор, който водеше с тъмните мисли, опитващи се да надделеят над душата му в момента. После той стана от стола и ми подаде ръка.

Вълнението нарасна в мен, сякаш бях Верука Солт, готвеща се да влезе в Шоколадената Фабрика на Уили Уонка.

Той извади скелетоподобния ключ от джоба си, избута креслото и отключи тайната врата.

Бавно отвори входа към загадъчният си свят.

Там, също както преди няколко дни, имаше един леко скрит ковчег с разпиляна пръст отдолу. До него бе дървената маса с полуразтопената свещ и малкият мой портрет.

Влязох в стаята. Александър ме последва и запали свещника. В стаята нямаше нищо специфично и лично, като постерите в стаята на Момчето – Били или пък таблата за легло на Тревър.

Надникнах в ковчега му: черни чаршафи, измачкано одеяло и черна възглавница.

– Обожавам това! И дори не трябва да го оправяш: точно като всеки друг тийнейджър.

Погледнах го право в самотните очи, които сега блестяха.

После забелязах нещо сребърно да лежи на възглавницата, отразявайки светлината от свещите. Наведох се и го вдигнах. Беше черната ми огърлица с оникс, която Александър бе заменил с онази вампирска целувка, която ми беше направил преди време.

Сърцето ми се разтопи, когато я хванах в ръцете си.

– Спя по-спокойно, когато знам, че има част от теб при мен.

Никой досега не бе означавал толкова много за него. През целият си живот, се бях чувствала като аутсайдер. Фактът, че заради мен, той се чувстваше по-малко самотен в своя свят бе доста повече отколкото това мечтателно готическо момиче можеше да понесе.

Очите ми се насълзиха.

– Може ли? – попитах аз, посочвайки ковчега.

Челото му се набръчка. После обаче усмивката се разля по лицето му, сякаш бе облекчен, че може най-сетне да сподели нещо, което бе държал настрана от мен.

Аз развързах връзките на кубинките си и се хванах за вратата, докато той ми помогна да ги изхлузя. Хвана ръката ми, когато стъпих в ковчега. Матракът, върху който бях стъпила по чорапи бе много мек. Аз легнах назад и дръпнах уютното черно одеяло.

Свещникът хвърляше сенки, които танцуваха по стените като малки прилепчета. Усещах нежен аромат на възглавницата.

Ковчегът беше малък и тесен. Стените ме обграждаха и наистина се почувствах като една от немъртвите.

– Това толкова готино! – извиках аз.

Усмихнах се, когато приятелят ми гордо ме погледна.

– Готова съм.

– Не мисля, че...

– Но трябва... Искам да знам какво представлява...

Имаше малка дръжка, от която висеше верижка, прикрепена към едната стена на ковчега.

Протегнах се и стиснах верижката.

Поех си дълбоко въздух и леко я дръпнах. Тежкия капак бавно започна да се повдига. Усмихнатото лице на Александър изчезваше. После и раменете и тялото му. Последно видях катарамата на колана му.

Постепенно светлината в ковчега се превърна в непрогледна тъмнина, докато не можех да видя дори и верижката, която бях дръпнала. После и собствената ми ръка сякаш изчезна.

Почувствах се погребана жива.

Изведнъж капакът на ковчега рязко се отвори и сноп от светлина ме заслепи.

– Александър... – можех да чуя слаб глас да вика от другата стая.

Аз проскимтях и се опитах да се приспособя към светлината на свещите, когато се изправих.

Той пое ръката ми и ме издърпа навън.

– Но аз дори не успях да... – започнах да се оплаквам аз като сърдито дете.

– Трябва да тръгваме.

– Александър! – извика Джеймсън, докато чукаше по вратата на спалнята. – Ще си взема една свободна вечер и бих искал да кажа лека нощ на госпожица Рейвън – каза иконома.

Той сграбчи обувките ми, духна свещите и заключи вратата.

– Идваме! – извика Александър в отговор, докато аз завързвах връзките на обувките си.

Ако Джеймсън бе пристигнал няколко минути по-късно, щях да знам какво значи да се оттегля за вечността.

Тази нощ, докато почивах в собственото си легло – голямо и двойно, без стени и капак – се зачудих какво ли щеше да бъде да си положен в ковчега на Александър. Пълна тъмнина, без дори най-бледа светлина, която да се процежда.

Почудих се и колко ли е било трудно за него да допусне някого – дори и мен – в тъмния си свят зад тайната врата. Усмихнах се, знаейки колко много означава за него, това че го беше споделил точно с мен.

Докаато затварях очи, си представих моята любов, прекарвайки сълнчевите часове вътре в тайната стая, скрит от всякакви признаци на живот – звуците на птиците, на дъжда и на хората. Светът, който Александър смяташе за толкова тъмен и самотен бе именно този. Сърцето ми се счупи и започна да се разпилява на милиони мънички частици. Очите ми се наляха от сълзи, мислейки, че докато аз съм на училище, заобиколена от ученици и учители, любовта на живота ми бе заключен някъде надалеч, сам в мрака. Нямаше кого да докосне, кому да пожелае лека нощ, да целуне или прегърне. Почудих се дали светът, за който бях

мечтала толкова дълго време – неговият свят – както ми беше казал Александър, не бе изобщо романтичен.

Всичко в Дулсвил се нормализира. Учениците в гимназията клюкарстваха за партито на гробищата и румънците – „Е, наистина ли бяха вампири, призраци, или просто готици, като Рейвън?“ Нямахме повече наблюдатели на футболните игри в Дулсвил, срещи в ресторанта „Хатси“ или гробища, които да са свързани по някакъв начин с близнаците.

Тревър, с обновената си популярност, се беше завърнал към отбелязването на точки на футболните мачове. Стомахът ми ставаше на възел, когато осъзнаех, че вече бе дори по-известен от преди.

Въпреки това, бях забелязала почти недоловима промяна в поведението на врага ми към мен. Той не ме канеше на партитата си, не ме караше до училище и не ми предлагаше да носи учебниците ми, но често го виждах да ме гледа. Веднъж той даде знак на Беки да върви напред и се спря при мен по време на обяд. Когато изпуснах папката си по английски в коридора, бях удивена когато той каза: „Изпусна тетрадката си, Рейвън!“, вместо да се обърне към мен с обичайното Момиче-чудовище.

Най се изненадах обаче, когато веднъж ми пресече пътя до чешмата и ми каза:

– Чудя се какво ли щеше да стане, ако вместо Стерлинг моето семейство се беше нанесло в Имението.

– Тогава сега щях да разговарям с Александър вместо с теб – казах му аз и отминах.

Не можех да устоя да го режа постоянно. Мисля, че флиртаджията беше опитал от собственото си лекарство – знаеше какво означава да не те приемат. Щях да го поизмъча още малко.

Двете с Беки си направихме правило – да сме повече време заедно – включително и веднъж седмично „момичешко събиране“ в ресторанта на Хатси – макар че тя все още ходеше с Мат.

Пролетното слънце изгори кожата ми и аз се чувствах добре само след залез, а и можех отново да видя Александър. През вечерта, двамата с него се промъквахме в гробището и събирахме отпадъци, докато не се изморяхме напълно. Открихме, че ковчезите бяха махнати от къщата на дървото, вероятно от Джагър, след като Луна бе отлетяла.

Следващият уикенд родителите на Хенри ни се отблагодариха, че сме се погрижили за него. Планираха малко барбекю – парти за семейство Мадисън и ни помолиха да поканим и някои наши приятели.

Задният двор миришеше на хот-дог и хамбургери, прясно изпечен хляб и всички кисели краставички, които някой можеше да изяде. Небето бе ясно, пълно с милиони блещукащи звезди над главите ни. Хенри и Момчето Били тренираха гмуркане в басейна с отопление. Майката на Хенри развеждаше моята около къщата им, която притежаваше цели пет спални. Бащите ни упражняваха голф-замахванията си в задния двор. Нина, икономката, сервираше нещо на Руби Джеймсън на градинската маса. Той очевидно се радваше, че този път има някого, който сервира на него, а не трябваше самият Джеймсън да върши цялата работа. Мат и Беки също хапваха и се мотаеха около цветната градина.

Двамата с Александър стояхме заедно на люлката.

– Това прилича на сбъдната мечта – каза той, докато се люлеехме напред-назад. – Най-сетне можем да се съсредоточим върху нас двамата. Да продължим с традиционната „Момче среща момиче, момичето се влюбва, а момчето е вампир“ история.

Аз се разсмях, а той стисна ръката ми. Можех да кажа, че е облекчен, след като Луна и Джагър бяха напуснали Дулсвил.

– Ще ми липсва животът ми като вампир – признах аз тихо. – Наистина се приспособявах към него, тъкмо свиквах. Да се крия от слънчевата светлина, да търся приключения под луната. Трябва да призная, че една малка част от мен ще ѝ липсва Луна, може би защото тя имаше живота, за който винаги съм мечтала, или може би защото тя ме приемаше. И още по-малка част от мен, която винаги ще мисли хубаво за Джагър – не за отмъстителната му страна, но за страстта с която той приемаше, че е вампир.

– Нормално е да имаш смесени чувства към тях – успокои ме той. – Те не бяха нищо подобно на всеки друг, който си срещала досега. Така се чувствам и аз спрямо теб.

– Усещам, че най-накрая съм си намерила компания, в която да принадлежа – без значение дали бяха смъртни или не.

– Така се чувствам и аз, когато съм с теб. Наистина си принадлежим – каза Александър, а очите му изглеждаха по-малко самотни. – Без значение къде сме.

Аз си спомних колко самотна се чувствах, когато бяхме далеч един от друг. Дори и ако тъмният му свят не беше толкова романтичен, колкото си бях представяла, колко ли лошо можеше да е, ако сме заедно

там?

– Може би някой ден можем да направим мечтата ми по-реална... – подметнах аз. Беше забавно двама вампира да смятат, че съм една от тях. Сега просто трябваше да убедя третия. Но после се зачудих дали Джагър бе прав, когато каза, че аз приличам повече на вампир, отколкото е Александър. Ако аз бях превърната, щях ли да съм по-скоро като Александър, или пък щях да приличам повече на Джагър и Луна?

Погледнах към него, чакайки отговора му.

Момчето Били изскочи от басейна. Той изтича към мен и разтърси мократа си коса като куче.

– Махай се, изрод такъв! – изкрещях аз, криейки се от водата.

Брат ми се разсмя, а забелязах че дори Александър тихичко се изкикоти, докато бършеше водата от бледата си ръка. Момчето Били изтича до стола, на който бяха дрехите и хавлията му преди да успее да му извия врата.

– Може да спим в къщата на дървото, след като родителите ти вече са тук – каза Момчето Били на Хенри.

– Да – отвърна той, излизайки от басейна. – Трябва да я изчистя, преди онзи пич да дойде да я гледа.

– Да не би някой да обмисля закупуването на къщата ви? – подразних го аз.

– Само правим доклад на темата – каза Момчето Били гордо. – Двамата с Хенри подочухме този пич в библиотеката да пита за информация относно къщите по дърветата. Естествено, Хенри има най-готината, затова му казахме.

– Е, трябва да внимавате, когато каните непознати наоколо – предупредих го аз, звучейки като майка ми.

– Той не е опасен – отговори Момчето Били. – Само на единадесет е и е по-слаб дори от мен.

– Но е малко странен – призна Хенри.

Брат ми се разсмя, докато бършеше косата си с хавлията.

– Ужасно странен е – изглежда сякаш е твой брат – подразни ме той. – Бледа кожа, продупчени очи, черни нокти...

Спрях да се люлея.

– Това дете има ли си име?

Момчето Били кимна.

– И какво е то? – попитах аз.

– Скъпо ще ти струва – отвърна той.

– Ще ти струва по-скъпо, ако не ми кажеш – сграбчих аз хавлията и

се приготвих да го плесна с нея.

– Добре! – скръцна той със зъби. – Валънтайн. – И той издърпа обратно хавлията си от ръката ми. – Казва се Валънтайн Максвел.

Валънтайн? Това беше името на по-малкият брат на Луна. Единадесетгодишен вампир.

Погледнах към Александър, който хвърли поглед към мен съзаклятнически.

Замръзнах. Кръвта ми също. Сърцето ми замръзна.

О. Боже. Мой. Едно нещо беше да срещнеш отмъстителен вампир – тийнейджър, после и неговата наскоро превърната сестра – близначка, а те двамата да разрушат света ми из основи. Сега вече беше съвсем друго нещо да има един почти-тийнейджър, пак вампир, който да дебне и да се върти около същата библиотека и къща на дървото като брат ми.

Не можех дори да проумея мотивите на едно единадесетгодишно хлапе – силите, които можеше да притежава, гладът и желанията, които сигурно изпитваше.

Ако Джагър и Луна бяха изчезнали през нощта на гробищното парти, тогава какво правеше техният по-малък брат-вампир тук, в Дулсвил?

Знаех само едно нещо – трябваше да разбере на всяка цена.

КРАЙ

© 2006 Елън Шрайбер
© 2009 Любители, превод от английски

Ellen Schreiber
Vampireville, 2006

Превод от английски: MimzZz, reallovr, Prophecy_girL, kibi, zara, mishaoc, lora11
Редакция: kibi и Prophecy_girL
SFB редакция: maskara, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12531>]